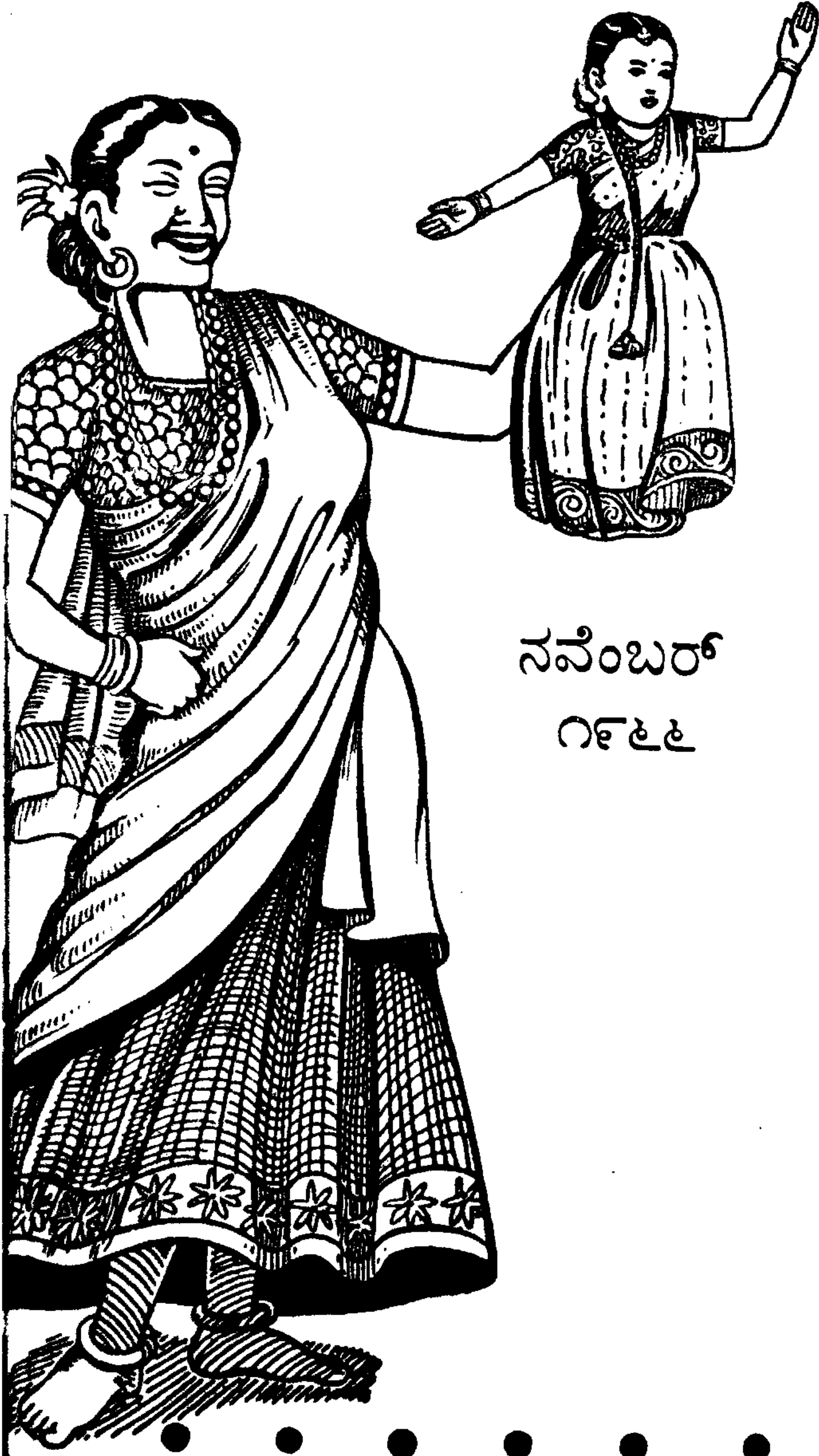

ಕುರವಾಂಜಿ

ನವೆಂಬರ್
೧೯೬೬

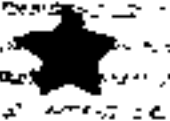

KURAVANJI

Kannada Monthly

ಸಂಪಾದಕರು:

ಶ್ರೀ ಕಾ. ಕೆ.

ಬರಹಗಾರರು:

ಶ್ರೀ ಪ್ರಸಾದ್

ಶ್ರೀ ಆ. ಕಾ. ಕೆ.

ಶ್ರೀಮತಿ ವಿಜಯಲಕ್ಷ್ಮಿ

ಶ್ರೀ ಈಶ್ವರ ಚಂದ್ರ

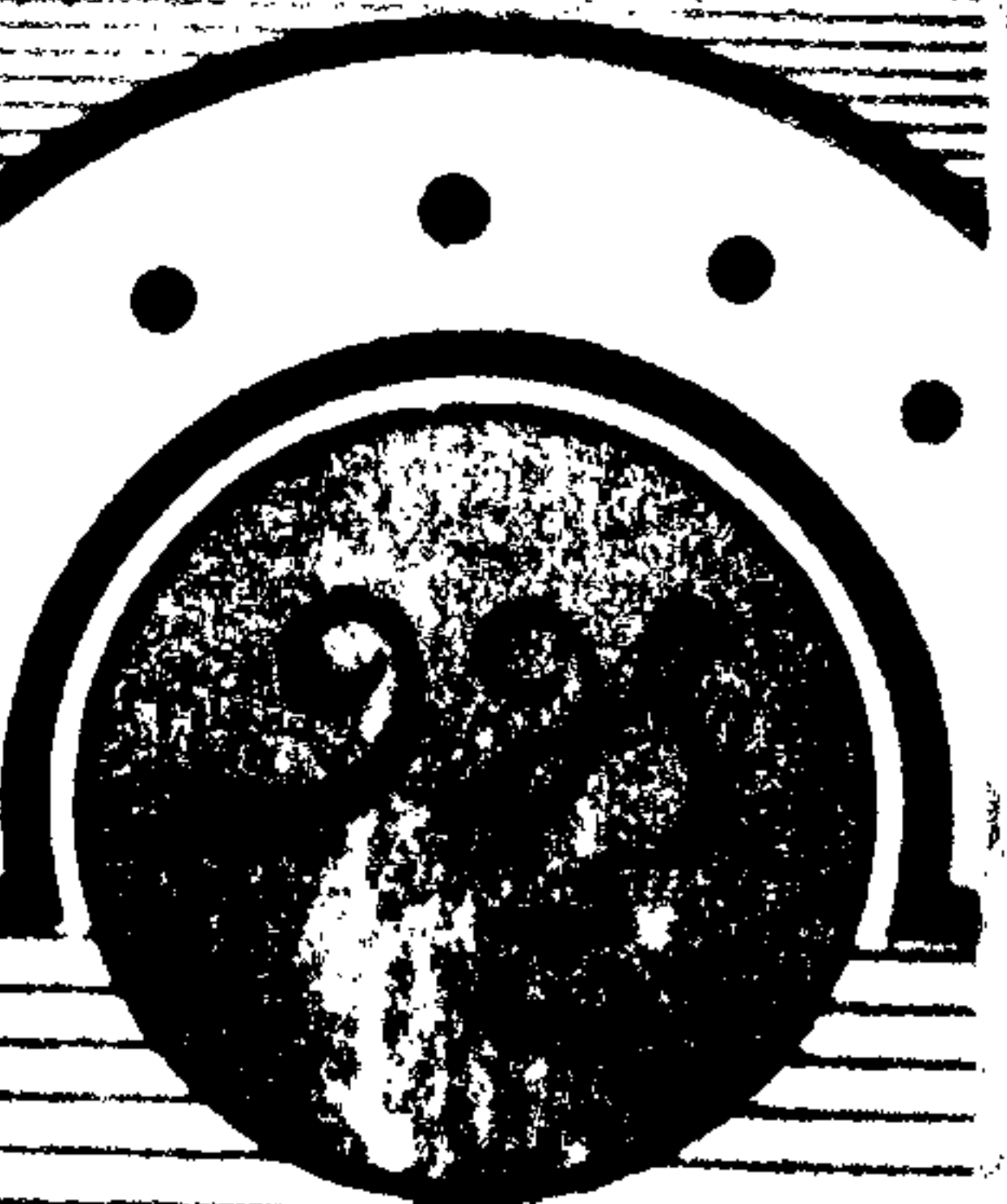
ಶ್ರೀಮತಿ ಟಿ. ಸುನಂದಮ್ಮ

ಶ್ರೀ ಕಾ. ಮೈ. ಕೂರ.

ಶ್ರೀ ಇಂದಿರಾಪ್ರಿಯ

ಶ್ರೀ ಕುವಾರ್

ಇತರರು

ಕನ್ನಡ ಮಾಸಪತ್ರಿಕೆ

ಪೂರ್ಣಿಮಾ ಬೆನಿಫಿಟ್ ಸ್ಕೀಂ

ಪರಸ್ಪರ ಸಹಕಾರದ ನವ್ಯ ಯೋಜನೆ

ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಲಾಭ!

ಕೆಲವರಿಗೆ ಹಬ್ಬ!!

ಕೆಂಪೇಗೌಡ ರಸ್ತೆ, ಯುಕೋಬ್ಯಾಂಕ್ ಕಟ್ಟಡದ
ಮೊದಲ ಅಂತಸ್ತಿನ

ಪೂರ್ಣಿಮಾ ಸಿಲ್ಕ್ ಹೌಸ್

ನವರು

ವಿವರಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸಲು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಸ್ವಾಗತಿಸುತ್ತಾರೆ

— ದಯಮಾಡಿ ಬನ್ನಿ —

ಸಂಪುಟ ೨೫]

ನವೆಂಬರ್ ೧೯೬೬

[ಸಂಚಿಕೆ ೮

ಕು ಹ ಕಿ ಡಿ ಗ ಳು

ರಾಜ್ಯೋತ್ಸವದ ದಿನ ರೇಷನ್ ಅಂಗಡಿಗಳಿಗೆ ರಜಾ ಕೊಡಬಾರದು —

ರಜಾ ದಿನ, ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ಕ್ಯೂ ಕಾಯಬಹುದು, ಅಂತ ಎನ್.ಜಿ.ಓ. ಒಬ್ಬರು ಸಲಹೆಮಾಡಿದ್ದಾರೆ.

*

*

*

*

ಅಂದ ಹಾಗೆ ಎನ್. ಜಿ. ಓ.ಗಳು ಸಾಮೂಹಿಕ ರಜೆ ಪಡೆದ ದಿನ ರೇಷನ್ ಅಂಗಡಿಗಳಿಗೂ ರಜೆ ಆದರೆ, ಪ್ರಯೋಜನ ಏನು ?

*

*

*

*

ಲೋಕದ ಹೃದಯ ತಜ್ಞರ ಸಭೆಯು ದಿಲ್ಲಿಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿದೆಯಂತೆ.

—ಯಾವ ಯಾವ ರಾಜಕಾರಣಿಗೆ ಹೃದಯ ಇದೆ ಅಥವಾ ಇಲ್ಲ ಅಂತ ಇವರಾದರೂ ಕಂಡುಹಿಡಿಯಬಲ್ಲರೇ ?

*

*

*

*

“ ಜನ ಮನಗಣ ” ಹಾಡಿದಾಗ ರೋಮಾಂಚವಾಗುತ್ತೆ. ಎಂದೊಬ್ಬರು.

—ಹೌದು ! ಟೋಪಿ ಹಾರಿಸೋಣ ಅನ್ನಿಸುತ್ತಲ್ಲವೇ ?

*

*

*

*

“ ಹೊಟ್ಟೆ ಹಿಂಡಿದ ಹಾಗಾದಾಗ ಪದ್ಯ ಬರೀತೀನಿ, ಎಷ್ಟೋ ಸಮಾಧಾನ ವಾಗುತ್ತೆ ” ಎಂದೊಬ್ಬ ಕವಿಯಂ ಹೇಳಿಕೆ ಇತ್ತಿದ್ದಾನೆ.

—ಒಂದಂ ಚಮಚ ಕೈ ಎಣ್ಣೆ ಕಂಡಿದರೆ ವಾಸಿಯಾಗುತ್ತಲ್ಲ. ಆದರೆ ಬದಲು ಪದ್ಯ ಬರೆದಂ ಇತರರ ಹೊಟ್ಟೆ ಹಿಂಡಿಸೋದಂ ನ್ಯಾಯವೇ ?

ಅವೆರಿಕನ್ ಹೆಣ್ಣು ಸಿಕ್ಕಿಂ ರಾಣಿಯಾದಾಗಿನಿಂದ

—ಚೈನಾ ಅಂಗಡಿಯಲ್ಲಿ ಹಸಂ ನಗ್ಗಿದ ಹಾಗಾಗಿದೆಯೇ ?

* * * *

“ಹಿಮಾಲಯ”ದಲ್ಲಿ ನಾಸರ್ ಅವರನ್ನೂ, “ದ್ವಾರಕಾ”ದಲ್ಲಿ ಟೀಟೋ ಅವರನ್ನೂ ಬಿಡದಿ ಮಾಡಿಸಿದ್ದರಂತೆ,

—ರಾಷ್ಟ್ರದ ಮೂರು ತಂದಿಗಳನ್ನೂ ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿಸಬೇಕಾದ ಪ್ರಯಂಕ್ತ ಉಳಿದವರು “ಕನ್ಯಾಕುಮಾರಿ”ಯಲ್ಲಿ ಬಿಡಾರ ಹೂಡಿದ್ದರೆ ಸರಿಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

* * * *

ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಸಿನಿಮಾ ತಾರೆಯೊಬ್ಬಳು “ದೇವಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಹೋಗಬೇಕು ಅಂದರೆ ತಂಬಾ ಸಂತೋಷವಾಗುತ್ತೆ” ಎಂದಳಂತೆ.

—ಆದರೆ ಪೂಜಾರಿಯ ಹೆಸರನ್ನೂ ಹೇಳಲಿಲ್ಲ,

* * * *

ರಸ್ತೆ ಅಂಚಿನಲ್ಲಿ ಜಲ್ಲಿ ಜಮಾಯಿಸ್ತಾ ಇದಾರೆ, ಆದರೆ ರಿಪೇರಿಯ ಕಳೆಯೇ ಇಲ್ಲ ಎಂದೊಬ್ಬರ ಅಂಬೋಣ,

—ಚುನಾವಣಾ ಕಾಲ ಸ್ವಾಮಿ! ಜಲ್ಲಿ ಬೇಕಲ್ಲ! ಅದಕ್ಕೇ ಜಮಾಯಿಸ್ತಿದಾರೆ,

* * * *

“ಯೋಗ್ಯತೆ ಇಲ್ಲದೆ ಇರೋ ಹೆಗ್ಗಣಗಳೆಲ್ಲಾ ಕೈತುಂಬಾ ಸಂಬಳ ಪಡೆಯುತ್ತಿವೆ” ಎಂದೂ ಲೋಕ ಸಭೆಯ ಸದಸ್ಯರೊಬ್ಬರು ಹೇಳಿದರಂತೆ.

—ಅವರಿಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಗೊತ್ತೇ ಇರಬೇಕು.

* * * *

ನಿುಟಿಕಲಾಡಿ ವಿನಾಕ್ಷಿ ಮೊನ್ನೆ ದಿನ ಉಗುರುಗಳಿಗೆಲ್ಲಾ ತ್ರಿವರ್ಣಧ್ವಜದ ರಂಗನ್ನೂ ಬಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದಳು, ಅಂತ ಒಬ್ಬರು ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ.

—ಚುನಾವಣೆಗೆ ನಿಲ್ಲುತ್ತಾಳೆ ಅನ್ನೋದು ಖಚಿತವಾಯ್ತಲ್ಲ!!

* * * *

ನಮ್ಮ ಕೇರಿಯ ಅಂಚೆ ಪ್ಯಾದೆಯ ಹೆಸರು “ಹಂಸಾ”

—ಕೇರಿಯ ದಮಯಂತಿಯರಿಗೆ ಪ್ರೇಮ ಪತ್ರಗಳನ್ನೂ ಸಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮಂಟ್ಟಿ ಸುತ್ತಿರಬೇಕು.

ವಿಶ್ವಾಸ ಆಡಾಕಿಲ್ಲ

“ವಿಶ್ವಾಸ ಆಡಾಕಿಲ್ಲ” ಅಂದಳು ಆಕೆ.

“ನೆನ್ನೆ ರಾತ್ರಿಯಿಂದ ವಿಶ್ವಾಸ ಆಡಾಕಿಲ್ಲ” ಅಂತ ತಿರುಗಿ ಅಂದಳು ಆಕೆ.

ಇದರ ಅರ್ಥವೇ ಆಗಲಿಲ್ಲ ನನಗೆ, ವಿಶ್ವಾಸ ಆಡಿಸುಕ್ಕೆ ಡಾಕ್ಟರ ಹತ್ತಿರ ಯಾರು ಬರ್ತಾರೆ? ಮುಂದೆ ಆಕೆ ಹೇಳೋದರಿಂದ ಅರ್ಥವಾಗಬಹುದು ಅಂತ “ಹೂ” ಅಂದೆ.

“ವಿಶ್ವಾಸಾನೇ ಸಲೀಸಾಗಿ ಆಡಾಕಿಲ್ಲ ಡಾಕಟರ್ರೆ!” ಅಂದಳು ಆಕೆ.

ಅರೆ! ಮಹರಾಯ್ತಿ. ತಿರುಗಿ ಅದೇ ಅಂತಾಳೆ! ವಿಶ್ವಾಸ ಸಲೀಸಾಗಿ ಆಡದೇ ಇದ್ದಿದ್ದರೆ ಇವಳಿಗೆ ಮಗು ಹೇಗಾಯ್ತು? ಈಗ ವಿಶ್ವಾಸಕ್ಕೆ ಏನು ಧಕ್ಕೆ ಬಂತು? ಮಗು ಮೇಲಿನ ವಿಶ್ವಾಸವೇ? ಗಂಡನ ಮೇಲಿನ ವಿಶ್ವಾಸವೇ? ತೌರಿನ ಮೇಲಿನ ವಿಶ್ವಾಸವೇ? ವಿಶ್ವಾಸ ಸರಿಯಾಗಿ ಆಡಬೇಕಾದರೆ, ಆಡುವವರಲ್ಲಿ ಪರಸ್ಪರ ಪ್ರೀತಿ ಮೆಚ್ಚುಗೆ ಇರಬೇಕು, ಇಬ್ಬರ ಮಧ್ಯೆ ವಿಶ್ವಾಸ ಸಲೀಸಾಗಿ ಆಡುವಂತೆ ಹೊರಗಿನವರು ಬಂದು ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವೇ? ಹುಟ್ಟಿದ ಮಗು ಗಂಡ ಹೆಂಡಿರ ಮಧ್ಯೆ ವಿಶ್ವಾಸ ವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುತ್ತದೆ ಎಂದೂ ಹಿರಿಯರು ಹೇಳಿದ್ದುಂಟು. ಆದರೆ ಆದರ ಹೊರತು ಬೇರೆ ನಿದರ್ಶನಗಳು ವಿರಳ, ತಾಯಿ ಮಗುವಿನ ಮಧ್ಯೆ ಇರಬೇಕಾದ ವಿಶ್ವಾಸ ಸಡಿಲಗೊಂಡಿದೆಯೇ? ಅಥವಾ ಮಗುವಿನಿಂದಾಗಿ ಗಂಡ ಹೆಂಡತಿಯ ಮಧ್ಯೆ ಇರಬೇಕಾದ ವಿಶ್ವಾಸ ಗುಟ್ಟು ಹಾಕಿಕೊಂಡಿದೆಯೇ? ಹೀಗೇನಾದರೂ ಆಗಿದ್ದರೆ ಅವರವರೇ ಸರಿಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೇ ಹೊರತು ಡಾಕ್ಟರ ಹತ್ತಿರ ಬಂದರೆ, ಅವನು, ಪಾಪ! ಹೇಗೆ ವಿಶ್ವಾಸವನ್ನು ಸಲೀಸಾಗಿ ಆಡಿಸಬಲ್ಲ! ಅವನಿಗೆ ಅಂತಹ ಶಿಕ್ಷಣ ದೊರೆತಿಲ್ಲವಲ್ಲ! ಇಬ್ಬರ ಮಧ್ಯೆ, ವಿಶ್ವಾಸ ಇರಬೇಕಾದವರ ಮಧ್ಯೆ, ವಿಶ್ವಾಸ ಹಳಸಿಕೊಂಡಾಗ, ಒಂದೂ ಔಷಧಿಯನ್ನೋ, ಇನ್‌ಜಕ್ಷನ್ನನ್ನೋ ಅಥವಾ ತುದಾ ಮಾಡಿ ಮಾಡಿಯೋ? ಡಾಕ್ಟರು ವಿಶ್ವಾಸ ಪುನರುಜ್ಜೀವನವಾಗುವಂತೆ, ಹೊರವಾಗಿ ಬೆಳೆಯುವಂತೆ, ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದ್ದರೆ, ಲೋಕ ಚರಿತೆಯೇ ಬೇರೆ ಆಗುತ್ತಿತು.

ಭಿನ್ನಮತೀಯರ ಮುಖಂಡನಿಗೂ, ಅಧಿಕಾರದಲ್ಲಿರುವ ಮುಖಂಡನಿಗೂ, ವಿಶ್ವಾಸ ಬೆಳೆಯುವಂತೆ ಡಾಕ್ಟರು ಸಾಧಿಸಿದರೆ, ರಾಜಕೀಯವು ದಿಟವಾಗಲೂ ಸ್ವರ್ಗೀಯವಾಗಿಬಿಡುತ್ತಲ್ಲ? ಅತ್ತೆ ಸೊಸೆಯರ ಮಧ್ಯೆ ವಿಶ್ವಾಸ ಕುದರಿಸುವ ಹಾಗೆ ಡಾಕ್ಟರು ಇಬ್ಬರ ಮೇಲೂ ಔಷಧಿ ಪ್ರೋಕ್ಷಿಸಿದರೆ, ಆಗ ಎಷ್ಟು ಸಂಸಾರಗಳಲ್ಲಿ ಹಿತ ಸುಖ ಎಲ್ಲವೂ ಬುಗ್ಗೆ ಎದ್ದಂತೆ ಏಳುತ್ತದೆ. ದಾಯಾದಿಗಳ ಮಧ್ಯೆ ವಿಶ್ವಾಸವನ್ನು

ಡಾಕ್ಟರು ಹೂಡಿಸಿದರೆ, ಕೋರ್ಟುಗಳಲ್ಲಿ ಅರ್ಧದಷ್ಟನ್ನು ಆದರೂ ಮಂಚ್ಚಿ ಬಿಡಬಹುದಲ್ಲ, ತೆರಿಗೆ ಇಲಾಖೆಯವನಿಗೂ ತೆರಿಗೆದಾರನಿಗೂ ಮಧ್ಯೆ ವಿಶ್ವಾಸದ ಟ್ರಾನ್ಸ್ ಪ್ಯೂಷನ್ ಹರಿಸಿದರೆ, ಸುಳ್ಳು ಲೆಕ್ಕ ಬರೆಯುವ ಗೋಜೇ ಇರಲಿಲ್ಲವಲ್ಲ! ಹೀಗೆಲ್ಲಾ ಅನ್ನಿಸಿತು. ಹೀಗೆ ಯೋಚನೆಯನ್ನು ಹರಿಬಿಟ್ಟರೆ ಇಂದಿನ ಹೊಟ್ಟೆಪಾಡಿನ ಗತಿ ಏನು? ಅದನ್ನು ಭದ್ರ ಮಾಡೋಣ, ಮೊದಲು. ಭವ್ಯ ದಿವ್ಯ ಲೋಕದ ರಚನೆ ನಂತರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಸಾಗಲಿ ಎಂದು ಆಕೆ ತೊಡೆಯ ಮೇಲೆ ಮಲಗಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಮಗುವಿನ ಕಡೆ ನೋಡಿದೆ. ಎಂಟು ಒಂಭತ್ತು ತಿಂಗಳಿನ ಮಂದಾದ ಗಂಡು ಮಗು, ಸ್ವಲ್ಪ ಸೀತ ಆಗಿತ್ತು, ಪಕ್ಕ ಸೇದುತ್ತಿತ್ತು. ನೆಗಡಿ ಹಿಡಿದಿತ್ತು. ಜ್ವರವಿತ್ತಿಲ್ಲ. ಮಗು ನಗುತ್ತಾ ಆಡುತ್ತಿತ್ತು. ಆಕೆಯತ್ತ ನೋಡಿದೆ, ೨೦-೨೨ರ ಹೆಣ್ಣು. ಮಕ್ಕಳ ಅನುಭವ ಅಪ್ಪಾಗಿ ಇದ್ದ ಕಳೆ ಮುಖದಲ್ಲಿತ್ತಿಲ್ಲ. ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾತರ ಕಂಡು ಬಂತು.

“ಯಾರಿಗಮ್ಮಾ! ವಿಶ್ವಾಸ ಆಡಾಕಿಲ್ಲ? ಮಗುವಿಗಾ? ನಿಮಗಾ? ಎಂದೆ.

“ಮಗುವಿಗೆ ಡಾಕಟರೇ! ನಿನ್ನ ರಾತ್ರಿಯಿಂದ ನಿದ್ರೆನೂ ತೊಗೊಳ್ಳಿಲ್ಲ; ಕೆಮ್ಮಾನೇ ಇದಾರೆ” ಎಂದಳು ಆಕೆ.

ಮಗುವಿನ ಎದೆಯನ್ನು ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಲು ತೊಡಗಿದೆ. ಗಂಟಲನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿದೆ. ಅಪ್ಪು ಹೊತ್ತಿಗೆ ೫೦-೬೦ರ ಮುದುಕಿಯೊಬ್ಬಳು ದಸಬುಸ ಮಾಡುತ್ತ ಬಂದಳು.

ಮಗುವಿನ ತಾಯಿಯ ಹತ್ತಿರ ಯಾವುದೋ ರಾಗದ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಏನೇನನ್ನೂ ಒಂದು ನಿಮಿಷ ಮಾತನಾಡಿದಳು, ಆಮೇಲೆ ನನ್ನ ಕಡೆ ತಿರುಗಿದಳು, ಸುಮಾರು ದಿನಗಳಿಂದ ಪರಿಚಯವಿದ್ದಾಕೆ. “ಇವಳೇ ನನ್ನ ಕಿರಿ ಸೊಸೆ, ಡಾಕ್ಟರೇ? ರತ್ನಾಗಿರಿ ಕಡೆಯ ಹೆಣ್ಣು. ದೇವಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ. ಹಿಂತಿರುಗಿ ಬರುವಷ್ಟರಲ್ಲೇ ಮಗೂನ ಕರಕೊಂಡು ಬಂದುಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾಳೆ. ಅವಳಿಗೆ ಕನ್ನಡ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬರಲಿಲ್ಲ ಇನ್ನೂನು. ಮಗೂಗೆ ಆಗೋದನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಹೇಳಿದಳೋ ಇಲ್ಲವೋ” ಅಂತ ಅಂದಳು.

“ಸರಿಯಾಗೇನೋ ಹೇಳಿದಳಮ್ಮಾ! ಆದರೆ ನನಗೆ ಅರ್ಥವಾಗಲಿಲ್ಲ. ವಿಶ್ವಾಸ ಸಲಿಸಾಗಿ ಆಡಾಕಿಲ್ಲ ಅಂದಳು. ಹಾಗಂದರೇನಮ್ಮಾ!” ಅಂತಂದೆ.

“ಅಯ್ಯೋ! ಹಾಗಂದಳಾ? ಹಾಗಂದರೆ ಮಗು ಸರಿಯಾಗಿ ಶ್ವಾಸ ಆಡಿಸ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ಸೀರ್ ಗುರ್ ಅನ್ನಲ್ಲವೇ ಹಾಗೆ ಶಬ್ದ ಆಗುತ್ತೆ. ಪಕ್ಕ ಸೆಳೆತ ಡಾಕ್ಟರೇ? ಸೀತಕ್ಕೆ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಆಗುತ್ತಲ್ಲಾ ಹಾಗೆ, ರತ್ನಾಗಿರಿ ಕಡೆ ಹೆಣ್ಣು. ಹಣವಂತರ ಮನೆ ಹೆಣ್ಣು ಹೆದರಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದಾಳೆ, ನಾಗದಾಳಿ ಸೊಪ್ಪಿನ ರಸ ಹಚ್ಚಿದರೆ ಹೋಗುತ್ತೆ ಅಂದರೆ ಕೇಳಬೇಕಲ್ಲ!” ಅವಳು ಅತ್ತೆಯ ಸಹಜ ಆಕ್ಷೇಪಣೆಯ ದನಿಯಲ್ಲಿ,

“ಇಂತೋರು ಹೆದರಿಕೊಂಡು ಬಂದರೇ ನಮ್ಮಂತೋರು ಹೊಟ್ಟೆ ಹೊರೆದು ಕೊಳ್ಳೋದು. ಇಂತಹವರನ್ನು ಕಂಡರೆ ನನಗೂ ವಿಶ್ವಾಸ ಆಡುತ್ತಮ್ಮಾ” ಎಂದು ದಿಟ ಹೇಳಿದೆ.

— ಪ್ರಸಾದ್

ಜನಜೀವನದ ಪರಿಚಯ

(ವಿಯೆಟ್ನಾಂ)

ಚರಿತ್ರೆ—

ಆದಿ ಮಾನವನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಸಂಘರ್ಷಣೆ ತಂಬಿತ್ತು, ನಾಗರಿಕತೆ ಯೆಂದರೆ ಮಾನವನ ಪ್ರಗತಿ. ಪ್ರಗತಿಯೆಂದರೆ ಮುಂದುವರಿಯುವುದು. ಅದೇ ನಮ್ಮ ಮುಖ್ಯೋದ್ದೇಶ.

ಅದೇ ಕೆಲಸಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯರು ಟೊಂಕ ಕಟ್ಟಿದರು, ಮೊದಲು ಮಾನವ ಕುಲವನ್ನು ಕ್ರಿಶ್ಚಿಯನ್ ಮತಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿಸುವುದು, ಬಳಿಕ ಅವರನ್ನು ವಸಾಹತಿ ನೊಳಕ್ಕೆ ಸೇರಿಸುವುದು. ಬಳಿಕ ಅವರಿಗೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ನೀಡುವುದು. ಬಳಿಕ ಕಮ್ಯೂನಿಸ್ಟರ ಬಾಯೊಳಕ್ಕೆ ತುರುಕುವುದು, ಬಳಿಕ ಅವರನ್ನು ಹೊರಕ್ಕೆಳೆಯಲು ಯತ್ನಿಸುವುದು. ಇದು ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯರ ಸಂಪರ್ಕಕ್ಕೆ ಬಂದ ಎಲ್ಲ ದೇಶಗಳ ಚರಿತ್ರೆ.

ಕಮ್ಯೂನಿಸ್ಟರ ಚರಿತ್ರೆ ಬೇರೆಯೇ ತರಹ. ಮೊದಲು ಎಲ್ಲರೂ ದಲಿತರಾಗಿದ್ದರು. ಅವರನ್ನು ವಿಮೋಚನೆ ಗೊಳಿಸಲೆಂದೇ ಯುದ್ಧಗಳಾಗುತ್ತಿದ್ದವು. ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯರು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ ಶಾಹಿಗಳಾಗಿ ಪೌರ್ವಾತ್ಯ ದೇಶಗಳನ್ನು ಪಾರತಂತ್ರ್ಯಕ್ಕೆ ತಳ್ಳಿ ತಮ್ಮ ಬಂಡವಾಳ ಶಾಹಿಯನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿದವು. ಈಗ ಸಮಾನತೆಯ ಯುಗ ಬಂದಿದೆ. ಅದನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಲು ಒಂದೇ ಮಾರ್ಗ. ಮಾನವರು ಬಂಡವಾಳ ಶಾಹಿಗಳ ತುಳಿತಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕ ದಲಿತರಾಗಿರಕೂಡದು. ಕಮ್ಯೂನಿಸ್ಟರ ತುಳಿತಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕಿ ನುಸುಳಿಗಳಾಗಿರಬೇಕು. ಹಾಗೆ ಮಾಡುವುದೇ ಪ್ರಗತಿಯ ಪರಮೋದ್ದೇಶ. ಇದಕ್ಕೇ ಕ್ರಾಂತಿಯೆಂದು ಹೆಸರು. ಜಗತ್ತಿನ ಚರಿತ್ರೆಯೆಂದರೆ ಕ್ರಾಂತಿಯ ಚರಿತ್ರೆ.

ಇವೆರಡೂ ಚೌಕಟ್ಟುಗಳೊಳಗೆ ವಿಯೆಟ್ನಾಂ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಬರೆಯಲು ನಾವು ಅವೆರಿಕಾ, ಬ್ರಿಟನ್ ಮತ್ತು ಚೀನಾ ದೇಶಗಳ ಅನೇಕರನ್ನು ಕೈಬಿಟ್ಟಿದ್ದೇವೆ. ಅವರಿಗೆ ಕೈತಂಬಾ ಸಂಬಳ, ಪ್ರೊಫೆಸರ್ ಗಿರಿ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇವೆ.

ಭೂಗೋಳ—

ವಿಯೆಟ್ನಾಂ ದೇಶವು ಮೂರು ಖಂಡಗಳಲ್ಲಿ ಹಬ್ಬಿದೆ. ವಿಶ್ವವ್ಯಾಪಿಯಾಗಿದೆ.

೧. ಅಮೆರಿಕಾ ಖಂಡ—

ಅಮೆರಿಕಾ ಖಂಡಗಳು ಎರಡುಂಟು. ದಕ್ಷಿಣ ಅಮೆರಿಕಾ ಖಂಡದಲ್ಲಿ ವಿಯೆಟ್ನಾಂ ಇಲ್ಲ. ಉತ್ತರ ಅಮೆರಿಕಾ ಖಂಡದಲ್ಲಿ ಮೆಕ್ಸಿಕೋ, ಕೆನಡಾ ದೇಶಗಳ ನಡುವೆ ದಕ್ಷಿಣ

ವಿಯೆಟ್ನಾಂ ದೇಶವಿದೆ, ಇದು ಬಹಳ ಮುಂದುವರಿದ ದೇಶ. ಹಾಲಿವುಡ್, ಕೀಪ್ ಕೆನ್ನೆಡಿ ಈ ದೇಶದ ಮುಖ್ಯ ನಗರಗಳು. ಇಲ್ಲಿಯ ಜನರು ಮುಂದುವರಿದಿದ್ದಾರೆ. ಇಲ್ಲಿಯ ದನಗಳು ಮುಂದುವರಿದಿವೆ. ಇಲ್ಲಿಯ ಯಂತ್ರಗಳು ಮುಂದುವರಿದಿವೆ. ಆದರೆ ತಂತ್ರಗಳ ಬಗೆಗೆ ಇದೇ ಮಾತನ್ನು ಹೇಳುವಂತಿಲ್ಲ.

೨. ಯೂರೋಪ್ ಖಂಡ—

ಯೂರೋಪ್ ಖಂಡದ ಪೂರ್ವ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಕೆಂಪು ಬಣ್ಣವಿರುವ ಜಾಗವೆಲ್ಲವೂ ಉತ್ತರ ವಿಯೆಟ್ನಾಂ ಆಗಿದೆ. ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಕಮ್ಯೂನಿಸಂ ಇರುವುದರಿಂದ ಇದು ಹಿಂದುವರಿಯುವ ಪ್ರಶ್ನೆಯೇ ಏಳುವುದಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿಯ ದನಗಳು ಮುಂದುವರಿದಿವೆ. ಇಲ್ಲಿಯ ರಾಕೆಟ್‌ಗಳು ಅವೆರಿಕದ ರಾಕೆಟ್‌ಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಮುಂದುವರಿದಿವೆ. ಇಲ್ಲಿ ಜನಗಳ ಪ್ರಶ್ನೆ ಏಳುವುದಿಲ್ಲ. ಮುಖ್ಯವಾದುದು ಪಕ್ಷ. ಅದು ಹಿಂದೆ ಬೀಳುತ್ತಿದ್ದ ಯೆಂದು ಯಾರೂ ಹೇಳುವರೆಂದು ಮುಂದೆ ನೋಡೋಣ. ಕ್ರಿಮಿಯ ಮತ್ತೂ ಕೀವ್ ಇಲ್ಲಿನ ಮುಖ್ಯ ಸಿಟಿಗಳು.

೩. ಏಷ್ಯಾ ಖಂಡ—

ಈ ಖಂಡದಲ್ಲಿ ಹಳದಿ ಜಾಗವೆಲ್ಲಾ ಉತ್ತರ ವಿಯೆಟ್ನಾಂ. ಇಲ್ಲಿ ಮಾವೋ ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಮುಂದುವರಿದಂತೆ ತೋರುತ್ತದೆ. ಉಳಿದವರಿಗೆ ಉಳಿಗಾಲವಿಲ್ಲ. ತಾವು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಇನ್ನಾರೂ ಉಳಿಯಬಾರದು. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಅಳಿಗಾಲವನ್ನು ತರಬೇಕು ಎಂಬುದೇ ಇಲ್ಲಿನ ಕ್ರಾಂತಿಸೂತ್ರ. ಇಲ್ಲಿ ಜನಗಳು ಟಿಬೆಟ್ಟನ್ನು ತಿಂದೂ ಅಮರ ರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಯೂರೋಪಿನ ವಿಯೆಟ್ನಾಂ ಹಿಂದುಳಿದಿದೆಯೆಂದು ಪೇಕುಂಗ ಎಂಬ ವನು ಹೇಳುತ್ತಾನೆ.

ಜನ ಜೀವನ—

ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದ ಮೂರು ಖಂಡದ ಜನಗಳೇ ಅಲ್ಲದೆ ಕೆಲವು ಆದಿವಾಸಿಗಳೂ ವಿಯೆಟ್ನಾಂನಲ್ಲಿ ಜೀವಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅದೇ ಈ ದೇಶದ ಮುಖ್ಯ ಸಮಸ್ಯೆ.

ಇದನ್ನು ಪರಿಹಾರಮಾಡಲು ಇನ್ನೂ ಕೆಲವು ಕಾಲ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ದಕ್ಷಿಣ ವಿಯೆಟ್ನಾಂ ಆದಿವಾಸಿಗಳು ಅವೆರಿಕಾ ಖಂಡದ ವಿಯೆಟ್ನಾಮಿಗಳ ಒತ್ತಾಸೆಯಿಂದಲೂ ಉತ್ತರದವರು ಏಷ್ಯಾ ಯೂರೋಪಿನ ವಿಯೆಟ್ನಾಮಿಗಳ ಒತ್ತಾಸೆಯಿಂದಲೂ, ಪರಸ್ಪರವಾಗಿ ಯುದ್ಧ ಮಾಡುತ್ತಾ ಕೊಲೆ, ಹಿಂಸೆಗಳಿಗೆ ಬಲಿಯಾಗಿದ್ದಾರೆ.

ಉತ್ತರ ವಿಯೆಟ್ನಾಮಿಯರು, ಅವೆರಿಕದವರು ಹಿಂತಿರುಗಿ ಹೋಗಲಿ, ಆಗ ನಾವು ಆಡಿದುದೇ ಆಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸುತ್ತೇವೆ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ.

ಅವೆರಿಕದ ವಿಯೆಟ್ನಾಮಿಗಳು ಯೂರೋಪ್ ಮತ್ತೂ ಏಷ್ಯಾ ವಿಯೆಟ್ನಾಮಿಗಳನ್ನು ಹೀಗೇ ಬಿಟ್ಟರೆ ಇಡೀ ಏಷ್ಯಾ ಖಂಡವೇ ವಿಯೆಟ್ನಾಂ ಆದೀತು. ಇದು ಬೇಡ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ನಮ್ಮ ಜನರನ್ನು ನಾವು ಕೊಲ್ಲುತ್ತೇವೆ, ನೀವೇಕೆ ಕೊಲ್ಲುತ್ತೀರಿ ಎಂದು ಮಾವೋ ಮಾವ ಕೇಳುತ್ತಾನೆ. ನಿಮ್ಮವರು ಹೇಗಿದ್ದರೂ ಸಾಯುತ್ತಲೇ ಇದ್ದಾರೆ. ನಾವೇಕೆ ಇಲ್ಲಿ ಇರಬಾರದು ಎಂದು ಸ್ಯಾಂ ಚಿಕ್ಕಪ್ಪ ಕೇಳುತ್ತಾನೆ ಹೀಗಾಗಿ ಕೈ, ಹೋಚಿಮಿನ್ನರು ಯಾರು ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಉತ್ತರ ಸಿಕ್ಕದೆ ನೋ-ಡಿ-ಡಿಂ, ಡಂ ಡಂ ಆದ.

ಆಶೆಯ ಕಿರಣ—

೧—ರಸೆಲ್ ಎಂಬ ಮಹಾ ಜ್ಞಾನಿಗಳು ಕಮ್ಯೂನಿಷ್ಟರ ಸಹಾನುಭೂತಿ ಸಹ ಕಾರಗಳಿಂದ ಒಂದು ವಿಚಾರಣಾವಂಡಳಿಯನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿ, ದಕ್ಷಿಣ ವಿಯೆಟ್ನಾಂ (ಅಮೆರಿಕ) ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ ಮೊದಲಾದ ಅನೇಕರನ್ನು ಯಂದ್ವಪಾತಕಿಗಳೆಂದು ಕರೆದು ತಮ್ಮ ಮುಂದೆ ವಿಚಾರಣೆಗೆ ಬರಲು ಕರೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ.

೨—ಉತ್ತರ ವಿಯೆಟ್ನಾಮಿಗಳ ಹಿಂಸೆಯನ್ನು ಹಿಂಸೆಯೆಂದೂ ಪರಿಗಣಿಸದೆ, ಅಮೆರಿಕದವರು ತಮ್ಮೊರಿಗೇ ಹಿಂದಿರುಗಬೇಕೆಂದೂ ಭಾರತ ಕರೆ ಕೊಟ್ಟಿದೆ. ಚೀನಾ, ರಷ್ಯಗಳಿಗೆ ಹಾಗೆ ಕರೆ ಕೊಟ್ಟರೆ, ಅವರು ಕೇಳುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಗೊತ್ತು. ಆದುದರಿಂದ ಉತ್ತರ ವಿಯೆಟ್ನಾಮಿಗಳ ಹಿಂಸಾಚಾರವನ್ನು ಲೆಕ್ಕಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿಲ್ಲ.

ಫಲಿತಾಂಶ :—ಹಾವು ಸಾಯಲಿಲ್ಲ ; ಕೋಲು ಮುರಿಯಲಿಲ್ಲ.

—ಅ. ರಾ. ಸೇ.

ರಾಜಾಜಿಯವರ ಪದ್ಯವನ್ನು ವಿಶ್ವಸಂಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಎಂ. ಎಸ್. ಹಾಡಿದಾಗ, ಶ್ರೋತೃಗಳೆಲ್ಲ ಪುಳುಕಿತರಾಗಿ

“ಪದ್ಯ ಬರೆದವರೇ ಹಾಡಿದ್ದರೆ ಇನ್ನೂ ಎಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿರುತ್ತಿತ್ತು” ಎಂದು ಉದ್ಗಾರ ತೆಗೆದರಂತೆ.

* * * *

ಮ್ಯಾಡಂ ಟೇಟೋ ಅವರು ಬೊಂಬೆಗಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ,

—ಮಾರ್ಷಲ್ ಟೇಟೋ ಅವರು ಬೊಂಬೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದರು ಎಂದು ಪೀಕಿಂಗ್ ಪತ್ರಿಕೆ ಪ್ರಕಟಿಸಲಿದೆಯಂತೆ.

* * * *

ಅಚ್ಚ ಬಿಳಿ ನಾಗರ ಹಾವು ಸಿಂಹಳದಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿದೆಯಂತೆ.

—ಸ್ವಚ್ಛ ಬಿಳಿ ಟೋಪಿ ಹಾಕಿಕೊಂಡಿತ್ತೇ, ಅದು !

* * * *

ಅಟೋರಿಕ್ವಾ ಚಿಕಿತ್ಸೆ

ಸ್ವಾಮಿ, ಪತ್ರಿಕಾ ನಷ್ಟಿಪರೇ !

ನಿಮ್ಮ ಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಅಟೋ ರಿಕ್ವಾಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಪರಿಹಾಸ್ಯ ಮಾಡುವ ಲೇಖನಗಳು, ಕಿಡಿಗಳು, ಆಗಿಂದಾಗ್ಗೆ ಬರುತ್ತಾ ಇವೆ. ಮೊದಲು ಮೊದಲು ಅವುಗಳನ್ನೇದಿ ನಾನೂ ನಗುತ್ತಿದ್ದೆ, ಆದರೆ ಮೊನ್ನೆ ಸತ್ಯದ ದರ್ಶನವಾಯಿತು, ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ಅಟೋ ರಿಕ್ವಾಗಳನ್ನು ಹೀಯಾಳಿಸಬೇಡಿ. ಅವು ನಮ್ಮ ಸೌಖ್ಯಕ್ಕೆ, ಹಿತಕ್ಕೆ, ದೇವರಿತ್ತು ವರಗಳು.

ನಮ್ಮ ಯಜಮಾನರ ಪರಿಚಯ ನಿಮಗಿಲ್ಲದೆ ಇರಬಹುದು. ಶಿಲ ವರ್ಷದ ಅವರು ಶಿ ಅಡಿ ಎತ್ತರವಿದ್ದರೂ ೧೦೦ ಕಿಲೋ ತೂಕವಿದ್ದಾರೆ. ನನಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಗೊತ್ತು. ಅವರನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿಟ್ಟು ಆಸ್ತಿಯನ್ನು ತ್ರಿಗುಣಗೊಳಿಸಿದ್ದಾರೆ, ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಪ್ರಯಾಸವಿಲ್ಲದೆ. ಪುಢಾರಿಗಳಾಗಿ ಹಿಮ್ಮೇಳ ನಡಿಸುತ್ತಾ ನಮ್ಮ ಗಂಡಿಸಲಿಗೆ ಚೆನ್ನದ ತಗಡು ಬಡಾಯಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಚೆನ್ನದ ಬಟ್ಟಲಲ್ಲಿ ಬಾದಾಮಿ ಹಾಲು ಕುಡಿಯುತ್ತಾರೆ. ಮಂಚದ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಶಿ ಅಡಿ ಉದ್ದ ೪ ಅಡಿ ಅಗಲದ ಕನ್ನಡಿ ಹಾಕಿಸಿದ್ದಾರೆ. ನವಿಲು ಗರಿಯ ದಿಂಬು ಹಾಕಿದ್ದಾರೆ, ಆರಾವು ಕುರ್ಚಿಯಲ್ಲಿ.

ಇವರಿಗೆ ಶಿಲರ “ವರ್ಷದ ಹೆಚ್ಚು” ಆದಾಗ ನಾನೇ ಗಸಗಸೆ ಪಾಯಿಸ, ಯಾಲಕ್ಕಿ ಒಬ್ಬಟ್ಟು ಮಾಡಿಸಿ ಹಬ್ಬಮಾಡಿದೆ. ಬಾಯಿಗೆ ಬಾಯಿಟ್ಟು ಅವರು ಬಾಯಿ ಬಿಟ್ಟು ಕೆಟ್ಟ ಮಾತನ್ನಾಡದ ಹಾಗೆ ತಡೆ ಹಿಡಿದೆ. ಅವರಿಗೂ ತಮ್ಮ ಸೌಭಾಗ್ಯದ ಅರಿವು ಆ ದಿನ ರಾತ್ರಿ ಅಯಿತು ಅಂತ ಅನ್ನಿಸಿತು. ಆದರೆ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಎದ್ದು ಕಾಫಿ ಕುಡಿದು ದೈನಂದಿನ ಪತ್ರಿಕೆಗಳನ್ನು ನೋಡಹತ್ತಿದರು. ಹಠಾತ್ತಾಗಿ, “ಮಿನೂ” ಅಂತ ಕರೆಸರು. ಕರೆದರೂ ಅನ್ನುವುದು ತಪ್ಪು, “ಮಿನೂ” ಅಂತ ಬೊಬ್ಬೆ ಇಟ್ಟರು ಅಡಿಗೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ದೋಸೆ ಹಿಟ್ಟಿಗೆ ಒಗ್ಗರಣೆ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದ ನಾನು ಆ ಬೊಬ್ಬೆ ಕೇಳಿ ಅವರಲ್ಲಿಗೆ ಓಡಿದೆ. ಯಜಮಾನರ ಮಂಖ ಕಪ್ಪಾಗಿತ್ತು ಪತ್ರಿಕೆ ಎದರಿಗಿತ್ತು. ಅವರ ಮಂಖ ಯಾವಾಗಲೂ ತುಸು ಕಪ್ಪೆ ! ಆದರೆ ಈಗ ಅಭಿಷೇಕ ಆದ ಅಗ್ನಿಯಂತೆ ಆಗಿದ್ದರು. ತುಟಿ ನಡುಗುತ್ತಿತ್ತು. ಕಣ್ಣುಗಳು ಕಿಡಿ ಕಾರುತ್ತಿದ್ದುವು.

“ ಏನಾಯ್ತು ಅಂದ್ರೆ ! ” ಅಂತ ಬಲು ಆದರದಿಂದ ಕೇಳಿದೆ.

“ಪೇಪರ್ ನೋಡು ” ಅಂತ ಪತ್ರಿಕೆಯನ್ನು ನನ್ನ ಮುಖಕ್ಕೆ ಎಸೆದರು. ಕನ್ನಡ ವೀರರಾದ ಅವರ ಕೋಪದಲ್ಲಿ “ ಪೇಪರ್ ” ಅಂತ ಮಾತು ಹೊರಬಂತೇ ವಿನಹಾ “ ಪತ್ರಿಕೆ ” ಅಂತ ಬರಲಿಲ್ಲ.

“ ಪೇಪರ್ ” ನೋಡಿದೆ. ಮುಖ ಪತ್ರದಲ್ಲಿ ಸಚಿವ ತೆನ್ನಾಲಿ ರಾಮನ ಉಂನೆಯ ಹುಟ್ಟಿದ ಹಬ್ಬವನ್ನು ದೇಶಾದ್ಯಂತ ಆಚರಿಸಲಾಯಿತು ಅಂತ ಧಡಿಯ ಅಕ್ಷರಗಳಲ್ಲಿ ಕಣ್ಣು ಚುಚ್ಚುವಂತೆ ಪ್ರಕಟಿಸಲಾಗಿತ್ತು.

“ ಯಾರೀ ! ತೆನ್ನಾಲಿರಾಮ ! ನಿಮ್ಮ ಹಿಂದೆ ಬಾಲಂಗೋಚಿಯಂತೆ ಚುನಾ ವಣಾ ಋತುವಿನಲ್ಲಿ ಅಡ್ಡಾಡುತ್ತಿದ್ದ ನಲ್ಲಾ ! ಆ ಪಿಲ್ವಾವಾ ? ಎಂದು ಕೇಳಿದೆ.

“ ಅವನೇ ! ಅವನೇ !—ಅವನ ಉಂನೆಯ ಹುಟ್ಟಿದ ಹಬ್ಬವನ್ನು ದೇವಸ್ಥಾನ ಗಳಲ್ಲಿ, ಮಂಟಪಗಳಲ್ಲಿ, ಚರ್ಚುಗಳಲ್ಲಿ, ಮೂರು ಬೀದಿ ಸೇರುವ ತ್ರಿಕೋಣಗಳಲ್ಲಿ, ರಾಜ್ಯಾದ್ಯಂತ ಎಲ್ಲರೂ ಆಚರಿಸಿದರು. ಆದರೆ ಅವನನ್ನು ಸಚಿವ ಪೀಠಕ್ಕೆ ಎತ್ತಿ ಕೂರಿಸಿ ಬಲವಾಗಿ ಹಿಡಿದು ಅಲ್ಲೇ ಇರುವಂತೆ “ ಬೈರಕ್ ” ಹಾಕಿದ ನಾನು ಖಲಿ ವರ್ಷಗಳನ್ನು ಬಾಳಿ, ೬೯೬ ಪೂರ್ಣ ಚಂದ್ರಗಳನ್ನು ನೋಡಿದ, ನನ್ನ ಸುದ್ದಿ ಆ ಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದಿದೆಯೇನೇ ” ಎಂದು ಬೊಬ್ಬೆ ಇಟ್ಟರು.

ಪತ್ರಿಕೆಯನ್ನು ತಿರುಗಿ ನೋಡಿದೆ, ಎಲ್ಲಾ ನಮ್ಮ ಯಜಮಾನರ ಹೆಸರೇ ಇತ್ತಿಲ್ಲ. ಹಾಗಿದ್ದರೇ ಚೆನ್ನಲ್ಲವೇ ? ನಮಗೆ ಬೇಕಾದುದನ್ನೆಲ್ಲ ನಾವು ಪರದೆ ಹಿಂದೆ ಇದ್ದು ಪಡೆಯಬಹುದು. ಪಡೆದು ದಕ್ಕಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ದಕ್ಕಿದುದನ್ನು ಜೀರ್ಣ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಧಡೂತಿಯವರಾಗಬಹುದು, ಸುಖ ಪಡಬಹುದು. ಆದರೆ ಪರದೆ ಹಿಂದೆ ಇದ್ದು ನಾವು ಪಟ್ಟ ಸುಖವನ್ನು ಇತರರು, ಅದರಲ್ಲೂ ಒಂಧುಗಳು, ನೋಡದೆ ಇದ್ದರೆ, ಸುಖಕ್ಕೆ ಹಂಚಿ ಹಿಡಿದಂತಾಗುತ್ತೇನೋ ಅಂತಲೂ ಅನ್ನಿಸಿತು.

“ ಇಲ್ಲವಲ್ಲಾ ಅಂದ್ರೆ, ನಿಮ್ಮ ಹೆಸರು, ಅದರಿಂದಲೇ ಅಲ್ಲವೇ ನಾವು ಸೌಭಾಗ್ಯದ ಬಸಿರು ಬಯಕೆಯ ಸೊಬಗನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿರುವುದು ” ಎಂದೆ.

ಹೆಣ್ಣಿನ ಹಣೆಬರಹವೇ ಇಷ್ಟು. ಕಂಡ ಕಂಡ ಕಂಡೀಲಿ, ಕಜ್ಜಾಯ ಕಾಣಿಸಿತು ಅಂತ ಕೈವಲ್ಯ ಕಾಣುವ ಜಾತಿ ಅದು. ಅಲ್ಲಾ ಕಣೆ ! ಆ ಪಿಲ್ವಾ, ಆ ಬೋಕ್ರ, ಆ ಶಿಶು, ಆ, ಆ, ಹುಡುಗ ಮುಂದೇದೊ, ಪೇಪರ್ ತುಂಬಾ ಹುಟ್ಟಿದ ಹಬ್ಬವನ್ನೂ ಆಚರಿಸಿಕೊಳ್ಳೋದು, ಹತ್ತದಿಂದ ಅವನನ್ನು ಹಿಡಿದು ಪಳಗಿಸಿ, ಹಡೆಯಾಡಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಿದ ನಾನು ಹುತ್ತುದೊಳಕ್ಕೇ ದಬ್ಬಲ್ಪಡೋದು, ಇದು ನ್ಯಾಯವೇನೇ ! ನಿಯತ್ತೇನೆ, ” ಎಂದರು.

ಈ ಸಾರ್ತಿ ಚುನಾವಣೆಗೆ ನಾನೇ ನಿಲ್ಲುತ್ತೇನೆ. ನಾನೇ ಸಚಿವನಾಗ್ತೇನೆ. ನಾನೇ ೬೦ರ ಹುಟ್ಟಿದ ಹಬ್ಬವನ್ನು ಎಲ್ಲ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲೂ ಚಿತ್ರಸಮೇತ ಬರುವಂತೆ

ಮಾಡುತ್ತೇನೆ ” ಎಂದು ರೇಗಾಡಿದರು. “ ಬೇಡ ಅಂದ್ರೆ, ಆ ಕೆಟ್ಟ ಬುದ್ಧಿ ಬೇಡ ಅಂದ್ರೆ ” ಅಂತ ಎಷ್ಟೋ ಹೇಳಿದೆ.

ಆ ದಿನವೆಲ್ಲಾ ದುಡಿದೆ, ಅವರಿಗೆ ಪ್ರಿಯವಾದ ಅಕ್ಕಿರೊಟ್ಟಿ, ತೆಂಗಿನಕಾಯಿ ಹಸಿ ಮೆಣಸಿನಕಾಯಿ ಚಟ್ನಿ ಮಾಡಿ ತಿನ್ನಿಸಿದೆ. ಮಿಡಿ ಉಪ್ಪಿನಕಾಯಿನ ಜತೆಗೆ ತೊಗರಿ ನುಚ್ಚಿನಂಥೆ ಮಾಡಿ ಉಣ್ಣಿಸಿದೆ, ಹಪ್ಪಳ ಕರಿದಂಕೊಟ್ಟಿ, ಮೊಸರನ್ನ ಬಾಳಕ ತಿನ್ನಿಸಿದಾಗ ರಾತ್ರಿ ಆಗಿತ್ತು. ತೊಡೆಗೆ ಭಾರ ಹೇರಿ ಎಲಡಿಕೆ ಮೆಲ್ಲಿಸಿದೆ. ಇ, ಇ. ಇ.

ಆದರೂ ಬೆಳಗಾದವೇಲೆ “ ಮಿನೂ ! ಈ ದಿನ ಹೋಗಿ ಚುನಾವಣಾ ಅರ್ಜಿ ಯನ್ನು ನಾನೇ ಕೊಟ್ಟುಬರುತ್ತೇನೆ. ಯಾವ ಮುತ್ತೈದೆ ಮಗನಿಗೆ ಅದನ್ನು ಉಪೇಕ್ಷಿಸಲೂ ಧೈರ್ಯವಿದೆ ನೋಡುತ್ತೇನೆ, ” ಎಂದರು.

ಬೆಳಗಾಗಿತ್ತು. ಕಾಫೀನೂ ಕುಡಿಯದೆ ಮನೆಬಾಗಿಲ ಬಳಿಗೆ ಹೋದರು ಹಗಲೂ ರಾತ್ರಿ ನಾನು ದುಡಿದದ್ದು ಬುದ್ಧಿ ಹೇಳಿದ್ದು ವ್ಯರ್ಥ ಎನಿಸಿತು; ನನಗೆ.

“ ಫಟ್ ಫಟ್ ಫಟಾರ್ ” ಅಂತ ಶಬ್ದ ಕೇಳಿಸಿತು.

ನಮ್ಮ ಮನೆ ಮುಂದೆ ಆಟೋ ರಿಕ್ವಾ ಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಅದಕ್ಕೆ ಸಕೇಶಿಯ ಕಳೆ. ಒಳಗೆ ಯಾರೂ ಇದ್ದಿಲ್ಲ. ಕುಂಕುಮವಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ಇವರು ಕರೆದರು. ಅದೂ ಓಡುತ್ತ ಇವರತ್ತ ಬಂತು. ಅದರಲ್ಲಿ ಇವರು ಕುಳಿತರು ಚುನಾವಣಾ ಆಫೀಸಿಗೆ—ಹಕಾಲೋ—ಎಂದರು.

ಇಷ್ಟೂ ನನಗೆ ಕೇಳಿಸಿತು, ವರಾಂಡಾಬಾಗಿಲಲ್ಲೇ.

ಅವರು ಅತ್ತ ಹೋದರು. ಇತ್ತ ಮಲಗುವ ಕೋಣೆಗೆ ನಾ ಹೋದೆ. ಬೆಳಗಿನ ರೂವಾ, ರಾತ್ರೆಯಲ್ಲಾ ನಿದ್ರೆ ಇಲ್ಲದೆ ದುಡಿದಂ ಎದ್ದಾಗ, ತಿರುಗಿ ಮಲಗಿ ನಿದ್ರಿಸುವುದು ಬಲು ಮೋಜು. ಮಲಗಿದೆ. ನಿದ್ರಿಸಿದೆ. ಏನೆಲ್ಲಾ ಕನಸುಗಳು! ಒಳಗೂ ಹೊರಗೂ ಒಂದಾದ ದಾರ್ಶನಿಕರಂತೆ ನಾನೂ ನೀರಾಡಿದೆ, ಕನಸಿನಲ್ಲಿ.

* * * *

ಯಾರೋ ಕೂಗಿದಂತಾಯಿತು. ಎದ್ದೆ. ಕಣ್ಣುಜ್ಜಿದೆ. “ ಕರಾಗ್ರ ” ಅಂದೆ. “ ಮಿನೂ ; ” “ ಬಾಗಿಲ ತೆಗೆ ” ಅಂತ ಬೊಬ್ಬೆ. “ ವಸತೆ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ” ಅಂತ ಅನ್ನುತ್ತಾ, ಯಂಜಮಾನರ ಧ್ವನಿ ಗುರ್ತಿಸಿ ಓಡಿದೆ, ಬಾಗಿಲ ತೆಗೆಯಲಿ. ಬಾಗಿಲ ತೆಗೆದು,

“ ಏನಾಯ್ತು ! ಅಂದ್ರೆ ”; ಎಂದೂ ಕೇಳಿದೆ.

“ ಯಾಕೆ ಬಂದು ಬಿಟ್ಟಿರಿ, ಇಷ್ಟು ಬೇಗ ” ಅಂದೆ.

“ ಒಳ್ಳೇ ಕನಸು ಬಿದ್ದಿತ್ತೀ ! ” ಎಂದೆ. ಮುಂದುವರಿಸಲಿಲ್ಲ. ಹ್ಯಾಗೆ ಹೇಳಲಿ?

ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ತೆನ್ನಾಲಿ ರಾವನ ಜತೆ ಮೆರವಣಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೆ. ಕನಸೆಂದೂ ನನಸಾಗಬಾರದು. ನನಸಾದರೆ ಕನಸಿನ ಸೊಬಗು ಬೂದಿಯಾದಂತೆ.

“ ಆ ಹಾಳು ಆಟೋರಿಕ್ವಾದಲ್ಲಿ ಕೂತು ಚುನಾವಣಾ ಆಫೀಸಿಗೆ ಹೋಗುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ನನ್ನ ಮೂಳೆಗಳೆಲ್ಲ ಮುರಿದು ಹೋಗಿತ್ತು. ನಿಂತು ನಡೆಯಲೂ ಸಾಧ್ಯ ವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೇ ನಾನು “ ಹಿಂತಿರುಗಿ ಮನೆಯತ್ತ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗು ” ಎಂದೆ. ಅವ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದುಬಿಟ್ಟ. ಒಂದೋ ಎರಡೋ ಲಕ್ಷ ಉಳಿತು ಕಣೆ ” ಎಂದರು ಯಜಮಾನರು.

“ ವಸತೇ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ! “ ಆಂತ ಪೂರ್ತಿ ಹೇಳಿದೆ,

ಅವರ ತೋಳು ಹಿಡಿದು ಒಳಕ್ಕೆ ಸ್ವಾಗತಿಸಿದೆ. ತೋಳು ಹತ್ತಿಯಂತಿತ್ತು. “ ಇಷ್ಟು ಮೃದುವಾಗಿರಬಾರದು “ ಎಂದೆ ಯಜಮಾನರಿಗೆ.

— ಈಗ ಪುಢಾರಿಗಳಾಗಿ ಅವರು ದುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಎಲ್ಲಾ ಆಟೋರಿಕ್ವಾದ ಪ್ರಭಾವ, ಅದರ ಸೌಜನ್ಯ, ಅದರ ವರ. ಅದಿಲ್ಲದೆ ಇದ್ದರೆ ಇವರು ಸಚಿವರಾಗಿದ್ದರೆ. ನಾನೂ ಪುಢಾರಿಗಳನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಬೇಕಾಗಿತ್ತಲ್ಲ !

ಅದಕ್ಕೇ ಇನ್ನೂ ಮೇಲೆ. ಆಟೋರಿಕ್ವಾಗಳನ್ನು ಹೀಯಾಳಿಸಬೇಡಿ “

ಇತಿ ನಿಮ್ಮ ಸುಖಾಕಾಂಕ್ಷೆ,
ಮಿಾನಾ ರಾಣಿ

ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಅಶಿಸ್ತಿಗೆ ಕಾರಣವನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತಿದ್ದಾರಂತೆ.

—ತೇಂಗೊಳಲಿನ ಬಾಲ ಹುಡುಕಿದ ಹಾಗೆ

* * * *

ಅರ್ಥ ಸಚಿವರು ತಮ್ಮ ನಿಲುವನ್ನು ಧೃಢವಾಗಿ ಹಿಡಿದಿದ್ದಾರೆ.

(ಪತ್ರಿಕೆ)

—ನಮ್ಮದೊಂದು ಚೂರಿನ ಜತೆಗೆ

* * * *

ಮನ್ನಿಲಾ ಸಮ್ಮೇಳನ ಹುಟ್ಟುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆಯೇ ಹೊ. ಚಿ. ಮಿನ್ ಅವರು ಕಲಾವಿ ನೇಯ್ದು ಹುಟ್ಟುವ ಮಗುವಿನ ಮುಖವನ್ನು ಮುಚ್ಚುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಸಿದ್ಧರು.

* * * *

ಹಾ ಪ್ರಿಯಾ ! ಪ್ರಶಾಂತಹೃದಯ !!

ಪಕ್ಕದ ಮನೆ ಪಾತಕ್ಕನ ಮನೇಲಿ “ಹಾ ಪ್ರಿಯಾ ! ಪ್ರಶಾಂತಹೃದಯಾ” ಹಾಡನ್ನು ಗ್ರಾಮಾಪೋನಿನಲ್ಲಿ ಕೇಳಿದಾಗ, ಮಿಟಕಲಾಡಿ ಮಿನಾಕ್ಷೀಗೆ ತಂಬಾ ಹಿತ ವಾಯಿತು. “ಬಲಂ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ, ಪಾತಕ್ಕ, ಈ ರೆಕಾರ್ಡ್ ಎಲ್ಲಿ ಸಿಗುತ್ತೆ? ಎಷ್ಟು ಬೆಲೆ” ಅಂತ ಕೇಳಿದಳು. ಅಂಗಡಿ ವಿಳಾಸ, ಬೆಲೆ. ಎಲ್ಲಾ ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಮನೆಗೆ ಹಿಂತಿರುಗಿ ದಳು. ಅಷ್ಟನ್ನ ಕಾಡಿ ಬೇಡಿ ಹಣ ಗಿಟ್ಟಿಸಿದಳು. “ಅಲ್ಲಾ ಅಂದ್ರೆ, ಕಾಲೇಜಲ್ಲಿ ಓದೋ ಹುಡುಗಿ ಪಾಠ, ಪರೀಕ್ಷೆ ಇಲ್ಲವೇ ? ಹೀಗೆ ಅವಳು ಕೇಳಿದ್ದಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ನೀವು ದುಡ್ಡು ಕೊಡ್ತಾ ಇದ್ದರೆ. ಸಿನಿಮಾ ಆಯಿತು, ನಾಟಕ ಆಯಿತು, ಗ್ರಾಮಾಪೋನ್ ಆಯಿತು. ರೇಡಿಯೋ ಆಯಿತು. ಇವಳಾಯಿತು” ಎಂದೂ ಅಮ್ಮಾ ಆಕ್ಷೇಪಣೆ ಮಾಡಿ ದರೂ “೨೦ರ ಪ್ರಾಯ ತಿರುಗಿ ಎಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತೇ, ಮೆರೆಯೋ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮೆರೀಲಿ ಖುಷಿ ಪಡುವಾಗ ಪಡಲಿ” ಎಂದೂ ಅಪ್ಪ ಸಮಾಧಾನ ಮಾಡಿದರು.

ಮಂಧ್ಯಾಹ್ನ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಚಕ್ಕರ್ ಕೊಟ್ಟು ಮಿನಾಕ್ಷಿ ಕಂಟೋನ್ಮೆಂಟ್ ಅಂಗಡಿಗೆ ಹೋದಳು. ರೆಕಾರ್ಡ್‌ಗಳ ರಾಶಿರಾಶಿಯೇ ಅಲ್ಲಿತ್ತು. ಮಾರುವವ ಅಲ್ಲೇ ನಿಂತಿದ್ದ.

ರಾಜಕುಮಾರಿಯನ್ನು ಅರಮನೆಯ ಊಳಿಗದವ ಮಂರಾದೆಯಿಂದ ಮಾತನಾ ಡಿಸುತ್ತಿದ್ದರಲ್ಲ ಹಾಗೆ ಅಂಗಡಿಯವ ಮಿನಾಕ್ಷಿಯ ಮುಂದೆ ಬಾಗಿ ನಿಂತು.

“ನಿಮ್ಮ ಸೇವೆ ದೊರಕಿದ್ದಕ್ಕೆ ಹೆಮ್ಮೆ ಪಡುತ್ತೇನೆ. ಏನು ತೋರಿಸಲಿ ಎಂದ. ಬಲಂ ಹಿತವಾದ ಕಂಠ. ೨೫-೨೬ ಮಿರೆಂಗುವ ಪ್ರಾಯ. ಮದನನಂತೆ ಮೋಹಕವಾದ ಮುಖ, ಭೇದಿಗಳ ಕಾಂತಿ ಮುಖದಲ್ಲಿ. ಅಂಗಡಿಯ ಮಾರಾಟಗಾರ ಬಲು ಸುಂದರ ನಾಗಿದ್ದ.

“ಹಾ !” ಅಂದಳು ಮಿನಾಕ್ಷಿ. ಅಷ್ಟಕ್ಕೆ ಕೊರಲಂ ಬಿಗಿಯಿತು. ಅವನೆದುರಿಗೆ “ಹಾ ಪ್ರಿಯಾ ! ಪ್ರಶಾಂತ ಹೃದಯಾ” ಅಂತ ಹೇಗೆ ಹೇಳೋದು ಅವನೇನು ಅಂದೂ ಕೊಂಡಾನು ಅನ್ನಿಸಿತು. ಮೈ ಕೆಂಚೇರಿತು. ಬೆವರಿಟ್ಟಿತು.

“ಹಾ ಹಾ” ಅಂತ ತೊದಲಿದಳು.

ಕಿರಿನಗೆಯನ್ನ ಸೂಸುತ್ತ ಅಂಗಡಿಯವ ತಲೆ ಆಡಿಸಿದ-ಮುಂದೆವರೆಸಿ ಅಂತ ಸೂಚಿಸುತ್ತ,

“ಹೂ, ಹೂ” ಅಂತ ಅಂದಳು ಮಿನಾಕ್ಷಿ.

“ಗೊತ್ತಾಯ್ತು ಕುಮಾರಿ” ಅಂತ ಹೇಳಿ ಅಂಗಡಿಯವ ರೆಕಾರ್ಡ್ ಒಂದನ್ನು ತಂದೂ ಕೊಟ್ಟ. ಅವನ ಅಂಗೈ ಮುಂಗೈ ಬಲು ಅಂದವಾಗಿತ್ತು.

ಅದನ್ನೇ ಕೊಂಡುಕೊಂಡು ಮಿನಾಕ್ಷಿ ಮನೆಗೆ ಬಂದಳು.

ಆ ರೆಕಾರ್ಡ್‌ನ್ನು ಅಪ್ಪ ಹಾಕುತ್ತಾ, ಅಮ್ಮನನ್ನು ಕರೆದು “ನೋಡೇ, ನಿನ್ನ ಮಗಳು ಎಂತಹ ಸುಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ರೆಕಾರ್ಡ್ ತಂದಿದ್ದಾಳೆ.

“ಹಾ ಹಾ ಹೂ ಹೂ ಶೈವ ಮಾಧ್ಯ” ಅಂತ ರೆಕಾರ್ಡ್ ಶ್ಲೋಕವನ್ನು ಉಚ್ಚರಿಸಿತು.

“ಪ್ರಸಾದ್”

ಹೀಗೂ ಉಂಟೇ ?

ಚಿತ್ರವಂದಿರದ ಹೆಬ್ಬಾಗಿಲಿಗೆ ತೂಗುಹಾಕಿದ್ದ “ಚಿತ್ರವಂದಿರ ತುಂಬಿದೆ” ಬೋರ್ಡ್ ಅಣಕಿಸಿತು. ಆಳೆತ್ತರದ ಪೋಸ್ಟರಗಳಲ್ಲಿ ಬಿಚ್ಚುಗತ್ತಿ ಹಿಡಿದ ಹರಿ ಮೀಸೆ ನಾಯಕ, ಬಳಕುವ ಬಳ್ಳಿಯಂತೆ ಅವನನ್ನೊತ್ತಿ ನಿಂತಿದ್ದ ನಾಯಕಿ, ನನ್ನನ್ನೇ ನೋಡಿ ನಗುತ್ತಿರುವಂತಿತ್ತು. ಎದುರಾದ ಎಡರತೊಡರುಗಳನ್ನು (ಯಜಮಾನರ ಕೆಲಸದವಳು, ಆದಿಯಾಗಿ) ವಿಚಾರಿಸಿಕೊಂಡು, ಆಶೆಯಿಂದ ಬಂದರೆ ಹೀಗಾಗಬೇಕೇ ? ‘ಹಾಯ್. ಹಿಂದುರುಗಬೇಕಲ್ಲ’ ಎಂದು ನಿಡುಸುಯ್ಯಾಗ “ಒಂದೂ ಐವತ್ತೈದರದು ಎರಡೂ ಇಪ್ಪತ್ತೈದಕ್ಕೆ” ಎಂದು ಪಿಸುಗುಟ್ಟಿದ—ಬಲಬದಿಯಲ್ಲಿ ನಿಂತ ಕೆದರಿದ ತಲೆ ಕೊಳೆ ಅಂಗಿಯ ಆ ಹೈದ ! “ಕಪ್ಪು ಸಂತೆಯ ಕಾಳಕಾರ್ಯವೇ ನಮ್ಮ ಜನತೆಗೆ ಕಲ್ಮಷ ಎನ್ನುವ ಬಗೆಗೆ, ಆ ಬೆಳಗ್ಗೆ ತಾನೇ ಅರ್ಧ ಗಂಟೆ ಕಾಲ ಭಾಷಣಮಾಡಿ ಬಂದಿದ್ದ ನಾನು, ಕೈ ವೊಡ್ಡಿದೆ ಟಿಕೀಟಿಗೆ,

ಖಾಲಿ ಸೀಟೆಲ್ಲಿದೆಯೆಂದು ಹುಡುಕುತ್ತಿರುವಾಗ, ಯಾವುದೋ ಕೈಬೀಸಿತು. ಮಗ್ಗುಲ ಸೀಟನ್ನು ತಟ್ಟಿತು, ಸ್ವಾಗತ ಗೀತೆಯನ್ನೇ ಹಾಡುತ್ತಿರುವುದೋ ಎನ್ನುವಂತೆ ತೆರೆದಬಾಯಿ, ಬಿರಿದ ಹಲ್ಲುಗಳು ! ಆ ಮಧ್ಯೆ ವಯಸ್ಸಿನ ನರೆಗೂದಲಿನ ಹೆಂಗಸಿನ ಪರಿಚಯ ನೆನಪಿಗೆ ಬರದಿದ್ದರೂ, ಆಕೆಯ ಪಕ್ಕಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಕೂತೆ. ಸ್ವಾಗತ ಮುಂದುವರೆಯಿತು. “ಲೇಟಾಗಿಹೋಯ್ತೇ ಪಾಪ ? ...ಮಳೆ ಬರಿದೆಯೇ ? ...ಮನೆ ದೂರವೇ ? ...” ಸಹಾನುಭೂತಿಯ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳ ಸುರಿಮಳೆ. ಕರ್ಚಿಫಿನಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿದ್ದ ಕೋಡಂಬಳೆ ಕೈಗಿಟ್ಟಳು, ಸೊಂಟದಲ್ಲಿದ್ದ ಸೀಸೆಯಿಂದ ಪೆಪ್ಪರ್‌ಮಿಂಟ್ ತೆಗೆದು ಇನ್ನೊಂದು ಕೈಗೆ ತುರುಕಿದಳು ! “ಪರವಾಗಿಲ್ಲ. ನಾನಿಷ್ಟು ಪಾಪ್ಯುಲರ್ ಅನ್ನೋದು ನನಗೇ ಗೊತ್ತಿರಲಿಲ್ಲವೇ !” ಎಂದು ಹೆಮ್ಮೆ ಪಡುತ್ತಿರುವಾಗ, “ಎಲ್ಲಿ .. ನೀವು ?” ಅಂದಳಾಕೆ. “...ಆ ?...” ಕಣ್ಣು ಪಿಳಕಿದೆ. “ಅಲ್ಲ, ನೀವು ಯಾವ ಸ್ಕೂಲು ಅಂದೆ. ನಂದು...ಆಡುಗೋಡಿ...!”

ಆಗಿರತೆ, ಆ ಆಡುಗೋಡಿ ಸ್ಕೂಲು ಮೇಡಮ್ಮ ನನ್ನನ್ನು ‘ತನ್ನದೇ ರೆಕ್ಕೆಯ ಹಕ್ಕಿ’ ಎಂದೂಕೊಂಡಳು ; ನನ್ನ ದಪ್ಪ ಕನ್ನಡಕ, ಕೈಲಿ ಹಿಡಿದಿದ್ದ ಕೂಡೆ, ಮುಖದ ಕಂತ್ರಿ ಕಳೆ—ಆಕೆಗೆ ನಾನೂ ತನ್ನಂತೆಯೇ ಮೇಡಮ್ಮನ ಜಾತಿಗೆ ಸೇರಿದವಳೆನ್ನಿಸಿತ್ತು. “ಅ...ಅ...ನಾನು ಯಾವ ಸ್ಕೂಲ್‌ನಲ್ಲೂ ಮೇಡಂ ಅಲ್ಲ” ಎಂದಾಗ ಮುಖ ಸಿಂಡರಿಸಿದ ಆಕೆ, ಇಂಟರ್‌ವಲ್‌ನಲ್ಲಿ ಸಹ ನನ್ನ ಕಡೆ ತಿರುಗಿ ನೋಡಲಿಲ್ಲ !

* * * *

“ಅಮ್ಮ, ನಿನ್ನ ನೋಡಕ್ಕೆ ಯಾರೋ ಬಂದಿದಾರೆ!” ಓಡಿಬಂದಳು ನಾಲ್ಕನೇ ಮಗಳು ನಾಗು. (ಅಮ್ಮನನ್ನು ನೋಡುವುದಕ್ಕೆಂದು ಬರುವವರೂ ಇದ್ದಾರಲ್ಲ ಈ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಎನ್ನುವ ಆಶ್ಚರ್ಯ. ಹೆಮ್ಮೆ, ಅವಳ ಮುಖದಲ್ಲಿ) ಕೈಲಿದ್ದ ಗೃಹ ಚಾಮರವನ್ನು ಮೂಲೆಗೆಸೆದು, ಕೆದರಿದ ತಲೆಗೂದಲನ್ನು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ತಳ್ಳಿ, ಉಟ್ಟ ಸೀರೆಯ ಧೂಳು ಕೊಡವಿ, ಯಾವುದೋ ಗಾಢ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಬಿಡಿಸುವ ಗಹನ ವಿಚಾರದಿಂದ ಎದ್ದು ಬಂದವಳ ರೀವಿಯಿಂದ ಆಚೆಗೆ ಬಂದೆ. ಇಬ್ಬರೂ ಮಹಿಳೆಯರೂ ಒಬ್ಬಳು ಹದಿನಾರು ಹದಿನೆಂಟರ ಹುಡುಗಿ, ಕೈ ಹೊಸೆಯುತ್ತಾ ನಿಂತಿದ್ದರು. “ನಮಸ್ಕಾರ, ಕೂತ್ಕೊಳ್ಳಿ” ಎನ್ನುತ ಮುರುಕಲು ಕುರ್ಚಿಯಲ್ಲಿ ಮೊದಲೇ ನಾನು ಕೂತು, ಸರಿಯಾಗಿದ್ದ ಮತ್ತೆರಡು ಆಸನಗಳನ್ನು ತೋರಿಸಿದೆ.

“ಹಿ ಹಿ... ‘ಬಿಸಿ’ ಆಗಿದ್ದೇನೋ! ತೊಂದರೆ ಕೊಟ್ಟು!...” ಹೊಗಳಿಕೆಯಿಂದ ಮೈ ಬಿಸಿ ಬಿಸಿ ಆಯಿತು.

“ತೊಂದ್ರೆ ಏನು ಬಂತು... ಏನಿಲ್ಲ... ಹೆ ಹೆ ..” (ಒಲೆಯ ಮೇಲೆ ಇಟ್ಟಿದ್ದ ಅನ್ನದ ತಪ್ಪಲೆ ನೆನಪಾಯ್ತು, ತಳಹತ್ತಿ, ಮೂರೂವರೆ ಪಾವು ಬಿ, ಟಿ. ಅಕ್ಕಿ ಹಾಳಾದರೇನುಗತಿ ಎಂದೂ ಮೈ ಮತ್ತೂ ಬಿಸಿ ಆಯ್ತು!)

“ಇವ್ವು ನಮ್ಮಾಡುಗಿ. ಪಿ. ಯಂ. ಸಿ. ಗೆ ಸೇರಿದಾರೆ ಮಹಿಳಾ ಕಾಲೇಜ್‌ಗೆ. ಸ್ಕಾಲರ್‌ಶಿಪ್ ಕೊಡ್ತಕ್ಕೆ... ನೀವು... ಸಹಾಯ ಮಾಡ್ಬೇಕು...”

“ಅ...ಅ...?”

“ನೀವು ಸ್ಕಾಲರ್‌ಶಿಪ್ ಕಮಿಟೀಲಿದೀರಿ ಅಂತ ತಿಳಿತು... ದಯವಿಟ್ಟು...”

“ನಾನೇ? ...ನಾನ್ಯಾವ ಕಮಿಟೀಲೂ ಇಲ್ಲಲ್ಲ?”

“ನೀವು ಟಿ. ಸು. ಅಲ್ವೇ?”

“ಹೌದು. ಆದ್ರೆ ನೀವು ಹೇಳಿರೋದು ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲಿರೋ ಟಿ. ಸು. ಇರಬಹುದು. ನಾನು ಏನೋ ಒಂದಿಷ್ಟು ಬರೆಯೋ ಹವ್ಯಾಸ ಇಟ್ಟೊಂಡಿದೇನೇ ಹೊರತಾಗಿ...” — ಎನ್ನುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ (ತಿರಸ್ಕಾರದ ನೋಟವೊಂದಿಗೆ) ಅವರು ಮೂವರೂ ಮನೆಯ ಮೆಟ್ಟಲ ಕೆಳಗಿದ್ದರು!

* * * *

ಮಹಿಳಾ ಸಮಾಜದ ವಾಚನಾಲಯದ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿನಿ ಆಗಿದ್ದ ನಾನು, ಪುಸ್ತಕ ತರಬೇತು ಆ ದೊಡ್ಡ ಪುಸ್ತಕದಂಗಡಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ. ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನಾರಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ ಅಲ್ಲಿಯ ಮೇಲ್ವಿಚಾರಕರು, “ತಾಯೀ, ನಾನು ಕಾಫಿಗೆ ಹೋಗಿಬರಲೇ? ಹೇಗೂ ನಿಮಗೊಂದು ಅರ್ಧ ಮಂಕಾಲು ಗಂಟೆ ಆಗುತ್ತದೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಹೊರಟುಹೋದರು,

ಧಾರವಾಡದ ಶೈಲಿಯಲ್ಲಿ ವೇಟ ಸುತ್ತಿದ ಆಜಾನಂಬಾಹು ಒಬ್ಬಾತ, ಕಂಕಂಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಂಪುರಟ್ಟಿನ ಪುಸ್ತಕದ ಕಂತೆ ಹೊತ್ತು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದನು ; ಪುಸ್ತಕದ ಕಂತೆ ನನ್ನ ಮುಂದೆ ಕುಕ್ಕಿ “ ನೋಡ್ತೀ, ನೂರಾ ಅಯ್ಯತ್ತೂ ಕಾಪಿ ಅದಾವ—ನಾನು ಬರೆದದ್ದು, ನೀವಿದನಾ ನಿಮ್ಮ ಭಂಡಾರಕ್ಕೆ ತಿಗಿಲೇ ಬೇಕಿ, ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿಗೆ ಇವು ನೋಡ್ತೀ, ಹೂರಣದ ಹೋಳ್ಳಿ ಹಾಂಗೆ ಖರ್ಚ್ ಆಗೇವು ” ಎಂದ.

“ ದಯವಿಟ್ಟು ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕು, ನಾನು ಪುಸ್ತಕ ಕೊಳ್ಳುವಾಕೆ ; ಅಂಗಡಿ ಮಾಲೀಕಳಲ್ಲ. ”

“ ಏನಂದ್ರಿ ? ನಡಿಯೂದಿಲ್ಲ ಅಂತೀರ ? ಹೇಣ್ ಮಕ್ಕಳು ಮಾಲೀಕಿ ಅಂದ ಮ್ಯಾಲಿ ಸುಸೂತ್ರ ಜರಗ್ತದ ಕಾರ್ಯ ಅಂದೋತ್ತಿದ್ದೆ. .. ಹಂ. ಮೈಸೂರ್ಮಂದಿ ಹಿಂಗೇ ಅಂತ ನನಗೆ ಮೊದಲೇ ತಿಳಿದ್ತು... ಇಲ್ಲಿ ಬಿಡ್ರಿ. ಮಿನಿಷ್ವರಿಗೆ ಮುಟ್ಟಿಸ್ತೇನಿ ಸುದ್ದೀನ...”

“ ಅಲ್ಲ ಮಹರಾಯರೇ, ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಯಾಕೆ ರೇಗ್ತೀರಿ ? ನಾನು ಅಂಗಡಿ ಮಾಲೀಕಳಲ್ಲಾಂದೆ !...”

ಎಂದು ನಾನು ಅಂಗಲಾಚುವ ವೇಳೆಗೆ, ಕಾಫಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದ ಕಾರಖಾನರೂ ಹಿಂದಿರುಗಿದರು. ಅವರಿಂದ ತಿಳಿಯಿತು—ಬಂದಿದ್ದಾತ ಕಿವುಡನೆಂದು !

* * * *

ಆ ಮದುವೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಆಕೆ ಯಾಕೆ ಹಾಗೆ ನನ್ನನ್ನೇ ನೋಡಬೇಕು ? ಮಂಹೂರ್ತದ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ, ಊಟಕ್ಕೆ ಕೂತಾಗ. ತಾಂಬೂಲ ತೆಗೆಯುವಾಗ—ಯಾವಾಗಲೂ ನನ್ನಮೇಲೆ ಅವಳ ದೃಷ್ಟಿ. ಕಡೆಗೆ ಧೈರ್ಯಮಾಡಿ ಮಾತಾಡಿಸಿಯೇ ಬಿಟ್ಟಳು...

“ ಹೆ ಹೆ.. ಈ ಸಾರಿ ನಾನು...ನಿಮ್ಮಾಸ್ಪತ್ರೇಗೇ ಬರೋಣ ಅಂತಿದೀನಿ, ಐದನೇದಂ!...ಹೆ ಹೆ...ಇನ್ನೂ ಸಾಕು, ಈ ಸರ್ತಿ ಆಪರೇ...”

“ ಹಾ !...ನನಗೆ ಯಾಕೆ ಇದೆಲ್ಲ ಹೇಳ್ತಿದೀರಿ ? ”

“ ನೀವು...ಡಾಕ್ಟರಲ್ಲವೇ ? ”

ಜಿರಲೇಗೇ ಹೆದರಂವ ನಾನು ಫೋರ್ಸೆಪ್ಸ್ ಹಿಡಿಯುವ ಡಾಕ್ಟರಾದೇನೇ ! ನಾನು ಡಾಕ್ಟರಲ್ಲವೆಂದಾಗ ಆಕೆ ಮುಖ ಕಪ್ಪಿಟ್ಟಿತು.

* * * *

ನಾನು ಏನೆಲ್ಲ ಆದೆ ; ಆದರೆ ನೀವು “ ಸಾಹಿತಿ ” ಯಲ್ಲವೇ ಎಂದೂ ಯಾರೂ ಕೇಳಲೇಬೇಡವೇ ? ಅಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ, ಅಷ್ಟು ಇಷ್ಟು, ಗೀಚಿದರೂ, ಆ ತಲೆಬರಹ ಹಣೆಯ ಮೇಲೆ ಇಲ್ಲವೆಂದಾಯಿತು.

ಈ ಸಮಸ್ಯೆ ಕಾದಂಬರಿಯೊಂದೇ ಪರಿಹಾರವೆಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿದೆ. ಉಂಡದ್ದು, ಉಟ್ಟದ್ದು, ಕೂತದ್ದು, ಬಿದ್ದದ್ದು, ಪಿಕ್‌ನಿಕ್ ಹೋದದ್ದು, ಪ್ರದರ್ಶನ ನೋಡಿದ್ದು, ಪ್ರವಾಸ ಮಾಡಿದ್ದು, ಮಗು ಮಂಡಿ ತರಚಿದ್ದು, ಮಗಳು ಮಹಿಳಾ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಡ್ಯಾನ್ಸ್ ಮಾಡಿದ್ದು, ನೆರೆಮನೆಯಾಕೆ ನೆಲ್ಲಿಕಾಯಿ ಉಪ್ಪಿನಕಾಯಿ ಹಾಕಿದ್ದು, ಹೊರ ಮನೆ ಹುಡುಗಿ ಕಾಲೇಜ್ ಕಾಮಣ್ಣನ ಕೈ ಹಿಡಿದದ್ದು—ಎಲ್ಲ ಸೇರಿಸಿ ಬೆರೆಸಿ ಅರೆದು ಬೆಳೆಸಿ, ಮುನ್ನೂರಿಪ್ಪತ್ತು ಪುಟ ಎಳೆದು, ಅಚ್ಚಿಸಿಯೇ ಬಿಟ್ಟೆ, ನಮ್ಮ ಸ್ವಂತ ಖರ್ಚಿನಲ್ಲಿ.

ಮದುವೆಯಾದ ಮೊದಲ ವರ್ಷ ಗೌರಿಹಬ್ಬದ ದಿನ ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳು ಹದಿನಾರು ಜತೆ ಮೊರದ ಬಾಗಿನ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ನಾನು ಈ ಬಾರಿ, ಇಪ್ಪತ್ತಾಲ್ಕು ಜತೆ ಹಂಚಿದೆ —ಪ್ರಕಾಶಕರು ಕಾಂಪ್ಲಿಮೆಂಟರಿಯಾಗಿ ಕೊಟ್ಟ ಕಾದಂಬರಿ ಪ್ರತಿ ಒಂದೊಂದನ್ನೂ ಕುಪ್ಪಸದ ಖಣಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ಮೊರದೊಳಗಿಟ್ಟು !

ಇಪ್ಪತ್ತನಾಲ್ಕು ಸಂಸಾರದವರು ಓದಿ, ಅವರ ನೆಂಟರಿಗೆ ಗೆಳೆಯರಿಗೆ ಹೇಳಿ, ಪ್ರಶಂಸಿಸಿ, ಪ್ರಚಾರ ಮಾಡದೇ ಇದ್ದಾರೇ ಎಂಬ ಹೆಮ್ಮೆಯಿಂದ ಓಡಾಡಿದೆ. ಪತ್ರಿಕಾ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳ, ಆಕಾಶವಾಣಿಯವರ. ಸಂದರ್ಶನಕ್ಕಾಗಿ ಕಾದಂ ಕುಳಿತೆ ; ಈಗಲಾದರೂ ನನ್ನ “ ಬಿರುದು ” ಬೆಳಗಲೇಬೇಕೆಂದು !

ನವರಾತ್ರಿಗೆ, ನಾನು ಮೊರದ ಬಾಗಿನ ಕೊಟ್ಟ ಮಾನಿನಿಯರೆಲ್ಲ ಆಹ್ವಾನ ಪತ್ರಿಕೆ ಕಳಿಸಿದ್ದರು. ಅವರು ಕೊಟ್ಟ ಕೊಬರಿಸಕ್ರೆ, ಕಡ್ಲೆಹಿಟ್ಟಿನ ಪೊಟ್ಟಿಗಳನ್ನೂ ಕಟ್ಟಿದ್ದು ನನ್ನ ಕಾದಂಬರಿ ಹಾಳೆಗಳು ! ಮೇಲು ಹೊದ್ದಿಕೆ ಕತ್ತರಿಸಿ. ಗೊಂಬೆಮನೆ, ಪಾರ್ಕಿನ ಗೇಟು, ಬೆಟ್ಟಕ್ಕೆ ಮೆಟ್ಟಿಲು ಮಾಡಿದ್ದರು. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, “ಹಳಸಿದ ಕಾದಂ ಬರಿ ಬದಲಿಗೆ, ಹೊಸದಾಗಿ ಖಮ್ಮಗೆ ಇಂಗು ತೆಂಗು ಕಲೆಸಿದ ಕೋಸಂಬರಿ ಕೊಟ್ಟರೆ ಎಷ್ಟೋ ಚೆನ್ನಾಗಿರುತ್ತೆ, ಅಲ್ಲೇನೀ?” ಎನ್ನುತ್ತ ಒಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬರು ಕಣ್ಣು ಹಾರಿಸಿ ನನ್ನದರಿಗೇ ನಗುವುದೇ ? ಹೀಗೂ ಉಂಟೇ ? ?

—ಟಿ. ಸುನಂದಮ್ಮ

ಇದನ್ನು ಕೇಳಿದ್ದೀರಾ....?

ಪುಟ್ ಬಾಲ್ ಪಂದ್ಯ ನೋಡಲು ಬಹಳ ಜನರು ಸೇರಿದ್ದರು. ಪಂದ್ಯ ಮುಗಿದ ಕೂಡಲೇ ಹೊರಗೆ ಹೋಗಲು, ಹೊರಬಾಗಿಲ ಬಳಿ ಬಹಳ ಗದ್ದಲವಿತ್ತು, ಓರ್ವ ಕಾಂಪೌಂಡ್ ಹತ್ತುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನೂ ಕಂಡ ಗೇಟ್‌ಕೀಪರ್‌ನೊಬ್ಬ, “ ಹೇಗೆ ಬಂದಿರೋ, ಹಾಗೇ ಹೋಗಬಾರವೆ ? ” ಎಂದು ಕೂಗಿಕೊಂಡ.

ಕೆಳಕ್ಕಿಳಿದ ಆತ “ ನಾನೂ ಅದನ್ನೇ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ” ಎಂದ ಶಾಂತವಾಗಿ.

—ಇಂದಿರಾಪ್ರಿಯ

—॥ ಧ್ವನಿವರ್ಧಕ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ॥—

[ಕೃಷ್ಣಮೆನನ್ನರು ಭಾಷಣ ಮಾಡಲು ಮೈಕ್ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡಾಗ ಅವರಿಗೆ
ಶಾಕ್ ಹೊಡೆಯಿತಂತೆ.]

ತಾಳಲಾರೆ ನಾ ಈ ಹಿಂಸೆ, ಇದು ಬಹು ಘೋರ
ಮಾತುಗಳ ಧಾರೆ ಕ್ರೂರ, ನಿರರ್ಗಳ.
ಹಿಚುಕುವನೆನ್ನ ಕತ್ತ ಈ ಭಾಷಣಕೋರ
ಮೆದಂಮಾತಂ, ನಲ್ಲೂಡಿ ಇವರಲಿ ವಿರಳ.

ಸಂಗೀತ [ಎಂತ ಹಿಂದೂಸ್ತಾನಿಯೇ ಆಗಲಿ]
ನಾಟಕ, ಪ್ರಚಾರ-ತಡೆದೇನು ಸಂತಸದಲಿ.
ಎಲ್ಲರೂ ಮನದಳಲ ಎನ್ನ ಮುಖದಿ ನೀಗಲಿ
ಭಾಷಣಕೆ ಮಾತ್ರ ಎನ್ನ ಕೊಡಬೇಡಿ, ಬಲಿ !

ತಾಳಲಾರೆ, ತಡೆಯಲಾರೆ ನಾ ಆ ಬಿರುಗಾಳಿ
ಉರುಳುವುವು ಮಾತುಗಳು ಕಲ್ಲೊಗೆದಂತೆ.
ಓ, ದೇವಾ ! ವೇದಿಕೆಯಲಿ ಅವರು ಮಾತ ಮರೆಯಲಿ,
ಜನ ಹಂಚ್ಚಿದ್ದು ಸಭೆ ಆಗಲಿ ಒಂದಂ ಸಂತೆ.

ತೊಡೆ ನಡುಗಿ ತಲೆಸುತ್ತೂ ಬರಲಿ,
ಅವರ ಬಾಯೊಣಗಿ, ಕೈಕೊಡಲಿ ಸಾಲಿಗೆ,
ಜನ ಅವರಿಗೆ ಸೋಡಾಬಾಟ್ಲು ತರಲಿ
ಆಗ ಸಿಕ್ಕೀತಂ ಶಾಂತಿ ಎಲ್ಲ ಪಾಲಿಗೆ.

ಓ ಸಭಾದೇವತೆಯೇ, ನೀನೆನ್ನನಂದ್ಧರಿಸು
ಕೊಂಚ ಕರುಣೆ ಎನ್ನ ಮೇಲಿಡು, ಸಾಕು
ಬಾಯ ತೆರೆದಾಗ ಸಭಾ ಕಂಪ ಬರಿಸು
ಮಂಥ್ಯ ನಾನೂ ಕೊಡುವೆನೊಂದೊಂದು ಶಾಕು.

—ಎಂ. ಎಸ್. ಕೆ.

ಅನಚನ—ಪ್ರಾಚಾರ್ಯ

ಅವತ್ತು ಸಂಜೆ ಕ್ಲಬ್ಬಿಗೆ ಹೋದಾಗ, ಕಣ್ಣು ಕಂಡಿದ್ದನ್ನು ಮನಸ್ಸು ನಂಬಲೇ ಇಲ್ಲ. ಅರವಾಮೊದ್ದು ಒಂದು ಕಡೆ ಕೂತು ಕೆನೆಯುತ್ತಾ ಇದ್ದಾನೆ, ಎದುರಂಗಡೆ ಇದ್ದ ಶೀಷೆ ಮೇಲಿನ ಕುದುರೆ ನಕ್ಕರೆ ಏನು ಸದ್ದು ಆಗಬಹುದಿತ್ತು, ಅದೇ ಸದ್ದನ್ನು ಇವ ಮಾಡ್ತಾ ಇದಾನೆ. ಮುಖವೆಲ್ಲಾ ಕೆಂಚಗಾಗಿದೆ, ಹಣೆಯ ಮೇಲೆಲ್ಲಾ ಕಿರಂಬೆವರು.

ಆ ಕಡೆ ಘಟಂ. ಅನಾರ್ಯವೀರ, ಹಿಡಿಂಬಾತನಯ, ಘಟೋದ್ಗಜ, ಈ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ್ದರೆ, ಇವನೇ ಅನ್ನಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಅಂತಹವ ಕೇ ಕೇ ಹಾಕ್ತಾ ಇದಾನೆ. ಕುರ್ಚಿಯ ಮೇಲೆ ಕೂತುಕೊಂಡೇ, ಮಳೆಗಾಲದಲ್ಲಿ ಗಂಡು ನವಿಲು ಕುಣಿದ ಹಾಗೆ ಕುಣಿಯುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಅವೇನು ಹಾವ? ಅದೇನು ಭಾವ! ಅದೆಂತ ಸಂತೋಷ!

ಅತ್ತ ಸ್ವಾಮಿ ಕೂತಿದ್ದಾನೆ, ಯಾವಾಗ ನೋಡಿದರೂ ಶಿಸ್ತುಗಾರ ಪುಟ್ಟ ಸ್ವಾಮಿ, ಅಂತಹವನ ಟೈ ವಾರೆಯಾಗಿದೆ. ವಾರೆಯಾದ ಟೈಯಿನ ಹಿಂದೆ ಪರ್ತಿನ ಮೇಲಂಗಂಡಿ ಕಳಚಿಕೊಂಡಿರುವುದು ಕಾಣುತ್ತಿದೆ, ಕೂದಲೂ ಕೂದಲನ್ನೂ ಗೋಂ ದಿಟ್ಟು ಅಂಟಿಸುವ ಸ್ವಾಮಿಯು ತಲೆ ಕಸಪರಿಕೆಯಂತೆ ಕೆದರಿದೆ, ಗಂಟಲಿನಲ್ಲೇ ಅವ ಗಹಗಹಿಸಿ ನಗುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಬೆಂಗಳೂರು ಮಾರ್ಕೆಟ್ ಮುಂದೆ ಅಡ್ಡಾಡುವ ಗೂಳಿ ಹಸುಗಳ ಮಂದೆಯನ್ನೂ ನೋಡಿ ನಗ್ತಾ ಸೀಟಿ ಹಾಕುತ್ತಲ್ಲ, ಅಂತಹ ಶಬ್ದವೇ ಸ್ವಾಮಿಯ ಗಂಟಲಿನ ನಗೆಯಿಂದ ಉತ್ಪನ್ನವಾಗುತ್ತಿದೆ.

ಇತ್ತ ಗೋಪು ಕುರ್ಚಿ ಮೇಲೆ ಕುಕ್ಕುರುಗಾಲಿನಲ್ಲಿ ಕೂತಿದ್ದಾನೆ. ಕುಂತಲ್ಲೇ ಕಂಪ್ಪಳಿಸುತ್ತಾ, ಕುರ್ಚಿಯ ತೊಡೆಯನ್ನೂ ತಟ್ಟುತ್ತಾ, ಹುಚ್ಚು ಹುಚ್ಚು ನಗುತ್ತಾ ಇದ್ದಾನೆ.

ಈ ನಾಲ್ಕೂ ಜನ ಮೇಜಿನ ನಾಲ್ಕೂ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ದಿಕ್‌ಪಾಲಕರಂತೆ ಕೂತಿದ್ದರೂ ದಿಕ್ಕುಗೆಟ್ಟವರಂತೆ ನಗ್ತಾ ಇದ್ದುದನ್ನೂ ಕಂಡಾಗ, ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊಟ್ಟೆಯೂ ಉರಿಯಿತು. ಮೇಜಿನ ಮೇಲಿದ್ದ ಹಯ ಚಿತ್ರವಿದ್ದ ಶೀಷೆಯು ಖಾಲಿಯಾಗಿ ಕಂಡಂದೂ ಹೊಟ್ಟೆ ಉರಿಯನ್ನೂ ತುಸು ಹೆಚ್ಚಿಸಿತು.

“ಏನ್ನೋ! ಅಂತಹ ಜೋಕು! ಅಷ್ಟು ಕೆಟ್ಟದಾಗಿ ನಗುತ್ತಾ ಇದ್ದೀರಿ. ನಂಗೂ ಹೇಳೋ” ಅಂದೆ.

ಆಚಾರ್ಯ! — ಪ್ರವಚನ! — ಸುಗ್ಗಿ —
 ಅವಚನ! — ಪ್ರಾಚಾರ್ಯ! — ಬುಗ್ಗಿ —
 ಸೌಚಾರ್ಯ! — ಗವಚನ! — ಪೆಗ್ಗಿ —

ಅಂತ ನಾಲಯ್ಯ ಕೊರಲುಗಳು ಒಟ್ಟಿಗೇ ತೊದಲುತ್ತಾ, ತೊಳಲುತ್ತಾ ನಡಿದುವು.

ನಾಲಯ್ಯ ಜನರು ೫೦-೫೫ರ ಪ್ರಾಯದ ಕದೀಮರು. ದೊಡ್ಡ ಹಂದೆ
 ಗಳಲ್ಲಿದ್ದು ಕೊಂಡು, ಕೈಗೆ ತಿಳಿಯದಂತೆ ಜೇಬು, ಜೇಬಿಗೆ ತಿಳಿಯದಂತೆ ಕೈಯಿ, ಹೀಗೆ
 ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡಿ. ತುಷ್ಟಪುಷ್ಟಿಯಾಗಿ ಬೆಳೆದಿದ್ದವರು.

ಹಸಿವಾದರೆ ಬಾಯಾರಿಕೆಯಾದರೆ ಹೇಳಲು ಬಾಯಿತ್ತು.

ಹಸನಹ ವೇವನಂ ಬೀರನಂ ವಿಸ್ತಿಯ ಇಳಿಸುತಲಿದ್ದವರು,
 ಇಂತಹವರಂ ನಗುಕ್ಕೆ ಶುರುವಾಡಿ, ತೊದಲು ಮಾತನಾಡುವಾಗ, ಯಾಕೆ ನಗ್ಗೀರಿ
 ಅಂತ ಕೇಳುವವನಿಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಇಲ್ಲ.

* * * *

ಅದಕ್ಕೇ ನಾನಂ ರೀಡಿಂಗ್ ರೂಮಿಗೆ ಹೋದೆ. ನಮ್ಮ ಕ್ಲಬ್ಬಿನ ರೀಡಿಂಗ್
 ರೂಂ ಸಂತ ಪ್ರದೇಶ. ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಬಂದ ಕಕ್ಷವಾಳಗಳನ್ನು
 ಅಂದರೆ—ಹೆಂಡತಿ ಮಕ್ಕಳನ್ನು—ಅಲ್ಲಿ ಕೂರಿಸಿ, ವೆಂಬರಂಗಳು ನೇರ ಈಚಲ ಮರದ
 ನೆರಳತ್ತ ಹೋಗಿಬಿಡುತ್ತಾರೆ, ಹಾಗಾಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಶಾಂತತೆ ಇರುತ್ತದೆ. ಕೈ ಕೊಡವಿ
 ಕೊಂಡು ಗಂಡಂದಿರು ಎಲ್ಲಿಯೋ ಹೋದರಲ್ಲಾ ಅಂತ ಹೆಂಗಸರಿಗೆ ಕೋಪ ಬರು
 ವುದು ಸಹಜ. ಆ ಕೋಪವನ್ನು ರೀಡಿಂಗ್ ರೂಮಿಗೆ ದಾರಿ ತಪ್ಪಿ ಬಂದ ಬಡಪಾಯಿ
 ವೆಂಬರ ವೇಲೆ ನಯವಾಗಿ ತೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ದುರುಗುಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಪತ್ರಿಕೆಯ
 ಅಂಚಿನ ಮೇಲಿಂದ ನೋಡುತ್ತಾರೆ, ಒಮ್ಮೆ. ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ “ಇಲ್ಲಿಗೆ ಯಾಕೆ ಬಂದೆ
 ಬೃಹನ್ನಳೆ” ಅನ್ನುವ ಮೂದಲಿಸುವ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಹಾಯಿಸುತ್ತಾರೆ. ಬಹಳ
 ವಿರಳವಾದರೂ ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ “ಇಂತಹ ಸಾಧು ಗಂಡು ದಕ್ಕಬಾರದಾಗಿತ್ತೇ”
 ಎನ್ನುವ ವಂತ್ಸರದ ನೋಟವನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು.

ಆ ಸಂಜೆ ರೀಡಿಂಗ್ ರೂಮಿನಲ್ಲಿ ಎರಡು ಕಕ್ಷವಾಳಗಳಿದ್ದುವು. ಒಂದು
 ಬೆಳೆದ ಹೆಣ್ಣು. ೨೫-೩೫ ಇರಬಹುದು. ಪತ್ರಿಕೆಯನ್ನು ತಲೆಕೆಳಕಾಗಿ ಇಟ್ಟು
 ಕೊಂಡಿತ್ತು. ಓಹೋ ಇದಕ್ಕೆ ಇಂಗ್ಲೀಷು ಬರುಲ್ಲ ಅಂತಂದುಕೊಂಡೆ. ಕತ್ತು
 ಕಾಣಿಸಿತು. ಖಾಲಿ ಕತ್ತು. ಓಹೋ ಇದಕ್ಕೆ ಇನ್ನೂ ಆಹುತಿ ಸಿಗಲಿಲ್ಲ ಎಂದೂ
 ಕೊಂಡೆ. ವಜ್ರದ ಬಳೆಗಳನ್ನು ತೊಟ್ಟಿತ್ತು. ಓಹೋ! ಇದು ಹಣದ ಹುತ್ತದಿಂದ
 ಬಂದಿದ್ದು ಎಂದೂಕೊಂಡೆ. ತುಟಿಗಳನ್ನು ಸಾವಧಾನವಾಗಿ ನಾಲಿಗೆಯಿಂದ ತಿಕ್ಕುತ್ತಿತ್ತು.
 ಓಹೋ! ಇದಕ್ಕೆ ತುಟಿ ಮುಲುಗುಟ್ಟುತ್ತಾ ಇದೆ. ತುಟಿಗೆ ತುಟಿ ತಟ್ಟಿದರೇ ತೀಟೆ
 ತೀರೋದು ಎಂದೂಕೊಂಡೆ. ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು ಇದೇ ಮಾತನಾಡಿಸುತ್ತೇನೋ ಎಂದು
 ಭಯವಾಯಿತು, ದೃಷ್ಟಿ ಬದಲಾಯಿಸಿದೆ.

ಇನ್ನೊಂದು ಹೆಣ್ಣು ಖಿರಿರ ಪ್ರಾಯ ಎಂದೋ ಮುಗಿದಿದ್ದಿರಬೇಕು. ಆದರೂ ಜೀವನದ ಆಟಗಳ ಆಸೆ ಇನ್ನೂ ಆರಿಹೋದಂತಿರಲಿಲ್ಲ. ಕನ್ನಡಕವನ್ನೇನೋ ಹಾಕಿತ್ತು, ಆದರೆ ಅಲಂಕಾರಕ್ಕೇನೋ ಅನ್ನಿಸಿತು, ಕಿವಿ ಮೇಲೆ ನರೆಗೂದಲು ಕಾಣಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೂ ಹಣೆಯ ಮೇಲೆ ಸುರುಳಿ ಕುರುಳು ಹಗೂರಾಗಿ ವಾಲಾಡುತ್ತಿತ್ತು.

ಈ ಹೆಣ್ಣು ನನ್ನನ್ನೇ ದಿಟ್ಟಿಸಿ ನೋಡಿತು. ವಯಸ್ಸು ಕಳೆದ ಹಾಗೆಲ್ಲ ನಾಚಿಕೆಯ ಸಂಕೋಲೆಗಳು ಸಡಿಲಗೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಆದುದರಿಂದಲೇ ಆಕೆ ಜಟ್ಟಂತ ಕೇಳಿಯೇ ಬಿಟ್ಟಳು. “ ರೀ ! ನೀವು ಕಮಲಾಬಾಯಿ ಗಂಡ ಅಲ್ಲವೇನಿ ” ಅಂತ. “ ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಹೆಸರೂ ಕೂಡ ಕಮಲ ಅಂತಲೇ. ಆದರೆ ಎಷ್ಟೋ ಕಮಲಾಬಾಯಿಗಳಿರುತ್ತಾರೆ. ನಿಮ್ಮ ಪರಿಚಯದ ಕಮಲಾಬಾಯಿ ಅಂತ ಹೇಗೆ ಹೇಳಲಿ ? ನಿಮ್ಮನ್ನೂ ಎಂದೂ ನಮ್ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕಂಡಹಾಗೆ ಇಲ್ಲ. ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯ ಸ್ನೇಹಿತೆಯರೆಲ್ಲಾ ಆಗಾಗ್ಗೆ ಬಂದು ಹೋಗುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ ” ಎಂದು ಒಂದು ಮರಿ ಭಾಷಣವನ್ನೇ ಬಿಗಿದೆ. ಇಷ್ಟು ಉಢಾಯಿಸಿದರೆ ಆಕೆ ಮುಂದುವರಿಸಲು ಮಾತನ್ನ ಅಂತ ನನ್ನ ಆಸೆ. ಆದರೆ ಆಸೆ ನಿರಾಸೆಯಾಯಿತು, ಆಕೆ ಮಾತು ಮುಂದುವರಿಸಿದಳು. ಬ್ರಹ್ಮಾಸ್ತ್ರವನ್ನೇ ಬಿಟ್ಟಳು. “ ಸಮಾಜದ ಅಧ್ಯಕ್ಷಿಣಿ ನಾನು, ನಮ್ಮ ಮನೆಗೇ ಎಲ್ಲರೂ ಬರುತ್ತಾರೆ. ಕಮಲಾಬಾಯಿನ ನಮ್ಮನೆಗೆ ನೀವೇ ಎಷ್ಟೋ ಸರ್ತಿ ಕರಕೊಂಡು ಬಂದಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದೀರಿ ನನಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಜ್ಞಾಪಕ ಇದೇರೀ ! ನಾನೂ ಕಮಲಾಬಾಯಿ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದೆವು, ಲೂಪ್ ಇಗೆ ” ಎಂದಳು. ಮನಸ್ಸು ವಿಂಚಿತು. ಮೈ ನಡಂಗಿತು, ಖಿರಿನ್ನೂ ಮೀರಿದ ಹೆಣ್ಣು, ಇನ್ನೂ ಲೂಪಿನ ಎಚ್ಚರ ವಹಿಸಿದರೆ. ಉಳಿದವರು ಹುಷಾರಾಗ ಬೇಕು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲೇ ಆಕೆ “ ನಿಮ್ಮಿಂದ ಒಂದು ಕೆಲಸ ಆಗಬೇಕಲ್ಲ ” ಎಂದಳು; ನನಗೇಕೋ ದಿಗಿಲಾಯಿತು. ಆಕೆಯೇ ಮಾತನ್ನ ಮುಂದುವರಿಸಿದಳು. “ ನೋಡ್ರೀ ! ನಮ್ಮ ಯಜಮಾನರು ನನ್ನ ಇಲ್ಲಿ ಕೂರಿಸಿಬಿಟ್ಟು, ಅರ್ಜೆಂಟ್ ಮೀಟಿಂಗ್, ಬೇಗ ಬರ್ತೀನಿ ಅಂತ ಹೇಳಿ ಹೊರಟುಹೋದರು. ಇನ್ನೂ ಬರಲೇ ಇಲ್ಲ, ನೀವು ಹೇಗಿದ್ದರೂ ಕ್ಲಬ್ಬಿನ ರೀಡಿಂಗ್ ರೂಮಿನಲ್ಲಿ ಕಾಲ ಕೊಲ್ಲುತ್ತಾ ಇದ್ದೀರಿ. ಬದಲಿ ನನ್ನನ್ನಾದರೂ ಮನೆ ಹತ್ತಿರ ಕರಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಬಿಟ್ಟುಬಿಡಿರಿ. ” ಅಂತ ಸಾಪ್ತಿಕದಾ ಹೇಳಿದಳು.

ಆಕೆಯ ಗಂಡನ ನೆನಪಾಗಿ ಮರಳ ಉಂಟಾಯಿತು. ಕಮಲಾಬಾಯಿನ ನಾನೂ ಅಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ಕೂರಿಸಿ ಹೋದುದರ ನೆನಪಾಯಿತು. ಆಕೆ ಗಂಡ ಕ್ಲಬ್ಬಿಗೆ ಹಿಂತಿರುಗಿದಾಗ ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ಅಲ್ಲಿರದೆ ಇದ್ದರೆ. ಸುಖವಾಗಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಕ್ಲಬ್ಬಿನಲ್ಲಿ ಕಾಲ ಕಳೆಯಬಹುದು. ಎನ್ನಿಸಿತು. ಪ್ರಾಣದಯೆ ನನ್ನದೆಯಲ್ಲಿ ಬಂಗೆ ಎದ್ದಿತು. ಆ ಪ್ರಾಣಿಗಾದರೂ ಸಹಾಯ ಮಾಡೋಣ ಎಂದನಿಸಿತು.

“ ಆಗಲಮ್ಮಾ ! ನಿಮ್ಮನೆ ಹತ್ತಿರ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗ್ತೀನಿ. ಬನ್ನಿ ” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾ ಎದ್ದೆ. ಆಕೆನೂ ಹಿಂಬಾಲಿಸಿದಳು. ಕಾರನ್ನೂ ತಂದು ಪೋರ್ಟಿಕೋ ಹತ್ತಿರ ನಿಲ್ಲಿಸಿದೆ. ಬಾಗಿಲು ತೆಗೆದೆ. ಆಕೆ ಬಂದು ಕೂತುಕೊಂಡಳು.

“ ನಿಮ್ಮನೆ ಮಲ್ಲೇಶ್ವರದಲ್ಲಿಲ್ಲವೇ, ಐವನೇ ರಸ್ತೆ ಹತ್ತಿರ ಅಲ್ಲವೇ ” ಎಂದೆ. ಯಾವುದೋ ನೆನಪು, ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಆಗಿಂದಾಗ್ಗೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಸಾಗಿಸಿದ ನೆನಪು. “ ಅಲ್ಲಿತನಕ ಬೇಡ. ಮಂದಿರದ ಹತ್ತಿರ ಇಳಿಸಿದರೆ ಸಾಕು ” ಎಂದಳಾಕೆ. ಮಂದಿರದ ಹತ್ತಿರ ಹೋದಾಗ ಜನ ಕಿಕ್ಕಿರಿದು ತುಂಬಿತ್ತು. ರಸ್ತೆಯ ತುಂಬಾ ಗಂಡು ಜನ. ಮಂದಿರದಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಹೆಣ್ಣು ಜನ. ಕಾರನ್ನು ಮುಂದೆ ಬಿಡಲು ಕಷ್ಟವಾಗಿತ್ತು. ಆಕೆ ಹೇಳಿದಳು. “ ಇಲ್ಲೇ ಇಳಿಸಿಬಿಡಿ, ಮಂದಿರಕ್ಕೆ ಹೋಗ್ತೀನಿ ” ಎಂದೂ. ಆಕೆ ಇಳಿದು ಹೋದಳು. ರಸ್ತೆಯ ಜನರೆಲ್ಲ ಆಕೆಯನ್ನೂ, ಆಕೆಯನ್ನು ಕರೆತಂದು ಇಳಿಸಿದ ಮಹಾನುಭಾವನನ್ನೂ ದೃಷ್ಟಿಸಿ ನೋಡಹತ್ತಿದರು. ಮೆಲ್ಲಗೆ ಅಡ್ಡ ರಸ್ತೇಲಿ ಕಾರು ತಿರುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಮನೆಗೆ ಬಂದೆ.

* * * *

ಬಾಗಿಲಲ್ಲೇ ಮನೆ ನಾಯಿ ಆದರದಿಂದ ಸ್ವಾಗತ ಮಾಡಿತು. ಒಳಕ್ಕೆ ಹೋದ್ದೆ ಸ್ಮಶಾನ ಮೌನ. ಯಾರೂ ಇದ್ದಿಲ್ಲ. ನಾನು ಬಂದ ಶಬ್ದವನ್ನು ಕೇಳಿಯೋ, ನಾಯಿ ಬಗುಳಿದ ಶಬ್ದ ಕೇಳಿಯೋ ಅಡಿಗೆಯವನು ಬಂದ. “ ಹುಡುಗರೆಲ್ಲ ಸಿನಿಮಾಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದಾರೆ. ಅವ್ಯಾವು ಸಂಜೆಮುಂದೆ ಹೊರಗೆ ಹೋದರು. ತಾವು ಎಂದೂ ಇಲ್ಲದ್ದು ಇವತ್ತು ಬೇಗ ಬಂದಿದ್ದೀರಿ. ಮೈ ಹುಪಾರಾಗಿಲ್ಲವೇ ? ಮೆಣಸಿನ ಸಾರು ಮಾಡಿ ಕೊಡಲೇ ” ಎಂದೂ ನನ್ನನ್ನು ಕೇಳಿದ. ನಮ್ಮ ಅಪ್ಪನ ಕಾಲದಿಂದ ನಮ್ಮನೆ ಯಲ್ಲೇ ಇದ್ದ ಅಡಿಗೆಯವ. ನನಗಿಂತಲೂ ಹಿರಿಯ. ಮೊದಲಿಂದಲೂ ನನ್ನನ್ನು ಕಂಡರೆ ಆದರ. ಅದಕ್ಕೆ ಸಲಿಗೆ ಕೂಡ. “ ಮೈ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ, ಬೇಗ ಬಂದಿದ್ದು ನನ್ನ ತಪ್ಪು. ಲೆಕ್ಕ ಪತ್ರ ಸ್ವಲ್ಪ ನೋಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ” ಅಂತ ಹೇಳಿ ನನ್ನ ಕೊಠಡಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬಾಗಿಲು ಹಾಕಿಕೊಂಡೆ. ಮುಂಚ್ಚಿಟ್ಟಿದ್ದ ಹಸ್ತಪ್ರತಿಯೊಂದನ್ನು ತೆಗೆದು ರಸಾಸ್ವಾದನೆ ಮಾಡಹತ್ತಿದೆ.

೧೮-೧೯ ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ರಸಿಕ ಗೆಳೆಯನೊಬ್ಬ ಗೊಲ್ಲತಿಯ ಕತೆಯನ್ನು ಬರೆದಿದ್ದ.

ತರುಣಿ ಮಂಡಲ ಮಧ್ಯದೊಳಗೆ
ಮೆರೆಯಂತಿಹ ಕರ್ಣಾಟ ದೇಶದಿ
ಇರುವ ಗೊಲ್ಲತಿ ಯೊಬ್ಬಳೋರ್ವಳ
ಪರಿಯ ನಾನೆಂತಂ ಪೇಳ್ವೆನಂ.

ಈ ರೀತಿ ಶುರುವಾದ ಸುಲಲಿತ ಪದ್ಯ ಈಗಿನ ನಮ್ಮ ನವ್ಯೋನ್ಮಯ ಕವಿಗಳೆಲ್ಲರೂ ಸಾಚಾಸುಸಂಸ್ಕೃತರು ಎಂದೂ ಬೆಟ್ಟು ಮಾಡಿ ತೋರಿಸುವಂತಿತ್ತು. ಕಳ್ಳತನ ದಲ್ಲೇ ಓದತೊಡಗಿದೆ. ಮುದಿಯ ರಾಮೆಯ ಗೌಡನನ್ನು ಮದುವೆಯಾದಳು ಗೊಲ್ಲತಿ. ಚೆನ್ನಮಲ್ಲನು ಬಂದೂ ನಿಂತ ಪಕ್ಕದ ಮನೆಯಲ್ಲಿ. ಕೊಟ್ಟ ಮಾತಿಗೆ

ತಪ್ಪಲಾರಳು ಗೊಲ್ಲತಿ. ಹಸ್ತಪ್ರತಿ ಮುಗಿಯಿತು. ರಸಾಸ್ವಾದನೆಯ ಭರದಲ್ಲಿ ಬಿಕ್ಕಳಿಕೆಯೂ ಬಂತು. ಹುಪ್ಪಾರಾಗಿ ಹಸ್ತಪ್ರತಿಯನ್ನೂ ಮುಚ್ಚಿಟ್ಟು. ಲೋಟಾ ತೊಳೆದಿಟ್ಟು, ಕೊಠಡಿಯಿಂದ ಹಜಾರಕ್ಕೆ ಬಂದೆ. ಇನ್ನೂ ಮನೆಯವರಾರೂ ಹಿಂತಿರುಗಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಮನೆನಾಯಿನ ಜೊತೆಗೆ ಸರಸಸಲ್ಲಾಪ ಮಾಡುತ್ತಾ ಕುಳಿತೆ. ಮೊದಲು ಬೆಳೆದ ಮಕ್ಕಳು ಬಂದರು. “ ಎಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿತ್ತು ಅಂತ ಸಿನೀಮಾ ” ಅಂತ ಬಾಯಿಬಾಯಿ ಬಿಟ್ಟುಕೊಂಡೇ ಬಂದರು. ಆಮೇಲೆ ಕಮಲಾಬಾಯಿ ಬಂದಳು. “ ಇದೇನೂ ಅಂದ್ರೆ. ಅಲಮೇಲಮ್ಮನ್ನ ಮಂದಿರದ ತನಕ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದು ಬಿಟ್ಟಿರಂತೆ, ಹಾಗೇ ಒಳಗೆ ಬಂದು ಪ್ರವಚನ ಕೇಳಬಾರದಾಗಿತ್ತೆ. ಒಂದು ತಿಂಗಳಿಂದ ಪ್ರವಚನ ನಡಿತಾ ಇದೆ. ಇನ್ನೂ ಮೂರೇ ದಿವಸ ಬಾಕಿ ಇರೋದು. ಊರಿಗೆ ಊರೇ ಬಂದು ಕೇಳಿ ಪುನೀತರಾಗ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ. ನಿಮಗೆ ಪುಣ್ಯವಿಲ್ಲ. ” ಎಂದು ಅಂದಳು. ಸಮಾಧಾನ ಚಿತ್ತದಿಂದಲೇ ನಾನಂದೆ. “ ಅಲ್ಲಾ ಕಣೆ, ಮಹರಾಯಿ ! ನಿನಗೆ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಬರಂಲ್ಲ. ಪ್ರವಚನ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ನಡೆಯಂಲ್ಲ ಅಂತಹಂದರಲ್ಲಿ ಪ್ರವಚನದ ಸ್ವಾರಸ್ಯ ನಿನಗೆ ಹೇಗೆ ತಿಳಿಯುತ್ತೆ. ಧರ್ಮಾವರದ ಸೀರೆ ಉಟ್ಟವರೆಲ್ಲ ಹೋದರು ಅಂತ ನೈಲಾನ್ ಸೀರೆ ಉಟ್ಟವರೆಲ್ಲ ಹೋಗ್ತಾರೆ. ಮನ ಮರಳೋ, ಮಾತ್ರೆ ಮರಳೋ, ಮಾದೇವ ಬಲ್ಲ. ” ಎಂದು. “ ಸರಿ, ಅರ್ಥವಾಯಿತು, ಬೇಗ ಮನೆಗೆ ಬಂದರೂ ಬಾಯಿ ಹೊಲಸು ತಪ್ಪಲಿಲ್ಲ ” ಎಂದು ಆಗ್ನೇಯಾಸ್ತ ಬಿಟ್ಟು ಅಡಿಗೆ ಮನೆಯ ಕಡೆಗೆ ಹೋದಳು.

* * * *

ಮಾರನೇ ದಿನ ಕ್ಲಬ್ಬಿಗೆ ಬೇಗಲೇ ಹೋದೆ. ಘಟಂ ಒಬ್ಬನೇ ಇದ್ದ. ಹಿಂದಿನ ದಿನ ನಡೆದುದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಅವನಿಗೆ ಹೇಳಿದೆ. ಇನ್ನೂ ಮೂರೇ ದಿನವಂತೆ ಪ್ರವಚನ ಇರೋದು ಅಂತ ನಾನು ಹೇಳಿದಾಗ ಅವ ನಿಮಿರಿ ನಿಂತುಕೊಂಡ. “ ಅಯ್ಯೋ ಅಯ್ಯೋ ! ಮುಂಗಿದುಹೋಗುತ್ತೆ ” ಎಂದು ಬೊಬ್ಬೆ ಇಟ್ಟ. ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ನಾಲಿಗೆಗಳನ್ನ ಬಾಯಿನ ಆಚೆ ಹೊರಳಿಸುತ್ತಾ ಸ್ವಾಮಿ, ಅರವಾವೊದ್ದು, ಗೋಪು ಮೂವರೂ ಬಂದರು. ಅಳುತ್ತಾ ಅಳುತ್ತಲೇ ಘಟಂ ಪ್ರವಚನ ಮುಗಿಯುವ ಸಂದ್ಭಿಯನ್ನೂ ಹೇಳಿದ. ಮೂವರೂ ಚಿಂತಾಕ್ರಾಂತರಾದರು, “ ಯಾಕೋ ಹೀಗಾದಿರಿ. ಪ್ರವಚನ ನಡೆದ ಒಂದು ದಿನವಾದರೂ ನೀವು ಆ ಕಡೆ ತಿರುಗಿ ನೋಡಲಿಲ್ಲ. ನಾನಾದರೂ ವಾಸಿ, ಮಂದಿರದ ಹತ್ತಿರವಾದರೂ ಒಂದು ಸಲ ಹೋಗಿದ್ದೆ ” ಎಂದೆ. ನಾಲ್ವರೂ ಒಬ್ಬರ ಮುಖವನ್ನ ಒಬ್ಬರು ನೋಡಿದರು. ನಂತರ ಒಟ್ಟಿಗೇ ಕಣ್ಣು ಮಿಟಕಿಸಿದರು. ಒಂದೇ ಕೊಠಲಿನಲ್ಲಿ “ ಈ ಕೆಟ್ಟ ಸುದ್ಧಿಯನ್ನ ತಿಳಿಸಿದ ಪಾಪಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತ ಮಾಡಿಕೊಬೇಕು ನೀನು. ಈ ಸಂಜೆಯ ಕೈಂಕರ್ಯ ನಿನ್ನದು ” ಎಂದರು. ಈ ಬುದ್ಧಿವಂತರು ಹಠ ಹಿಡಿದರೆ ಪರಿಣಾಮ ಏನು ಅಂತ ನನಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ

ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಆ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ ಪುಸ್ತಕವು ರೀಡಿಂಗ್ ರೂಮಿಗೆ ತಲೆಮರೆಸಿಕೊಳ್ಳಲಾ
ಹೋದೆ. ದೊಡ್ಡ ಪೇಪರಿನ ಹಿಂದೆ ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಮುಖ ಮರೆಸಿಕೊಂಡೆ.

* * * *

ಮಾರನೆಯ ದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ನಾಲ್ವರೂ ನಮ್ಮನೆಗೆ ಸುಮಾರು ಒಂಭತ್ತರ ವೇಳೆಗೆ
ಬಂದರು. ರಾತ್ರಿಯೆಲ್ಲಾ ಶಿವರಾತ್ರಿ ಜಾಗರಣೆಯನ್ನು ಈಚಲ ಮರದ ಕೆಳಗೆ
ಮಾಡಿದವರ ಜೋಲು ಮುಖ ಇವರುಗಳಿಗಿತ್ತು. ಎಲ್ಲರೂ ಪಂಚೆಯುಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ.
ಧೋತ್ರ ಹೊದಿದ್ದಾರೆ. ನಾಮ, ಅಂಗಾರ ಅಕ್ಷತೆ. ವಿಭೂತಿ, ಕಂಕುಮ ಹಣೆಯ
ಮೇಲೆ ಡಿಖಾವಾಗಿದೆ.

“ ಏನು ಬಂತೋ ನಿಮಗೆ ” ಎಂದೂ ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಕೇಳಿದೆ.

“ ಮಡಿ ಉಟ್ಟು ಕೊಂಡಂ, ಚೊಳನ ಬಿಚ್ಚಿ ಪಂಚೆ ಉಟ್ಟುಕೋ, ಆಮೇಲೆ
ನಮ್ಮ ಜತೆಯಲ್ಲಿ ಬಾ, ನಮಗೆಲ್ಲಾ ನಾಲಿಗೆ ತುಸು ದಪ್ಪವಾಗಿದೆ. ಒರಟಾಗಿದೆ.
ಆದಂದರಿಂದ ನೀನೇ ನಮ್ಮ ಪರ ಮಾತನಾಡಬೇಕು ನಮ್ಮ ಮುಖಂಡ ನೀನು.
ನೇರನೆ ಆಚಾರ್ಯರ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ “ ಭಂತೇ! ಇನ್ನೊಂದು ತಿಂಗಳು ಪ್ರವಚನ
ಮುಂದುವರೆಸಬೇಕು. ಅದಕ್ಕಾಗುವ ಖರ್ಚನ್ನು ನಾವು ವಹಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ. ನಿಮ್ಮ
ಅಮೃತವಾಣಿ ನಮ್ಮೂರಿನಲ್ಲಿ ಸಂಜೆ ವೇಳೆ ಮೊಳಗುತ್ತಿರಬೇಕು ” ಎಂದು ನಮಸ್ಕಾರ
ಮಾಡಿ ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು ” ಎಂದರು,

ತಲೆ ಕೊಡವಿಕೊಂಡೆ. ಇದೇನು ಹುಚ್ಚು ಇವರಿಗೆ. ಒಂದು ದಿನವಾದರೂ
ಆಚಾರ್ಯರ ಮುಖವನ್ನೂ ನೋಡಿಲ್ಲ. ಹಾಗಿರುವಾಗ ಈಗ ಖರ್ಚೆಲ್ಲಾ ತಂಬಿ
ಕೊಡ್ತೀವಿ. ಇನ್ನೊಂದು ತಿಂಗಳು ನಡೀಬೇಕು ಅಂತಾರೆ. ಮೊದಲ ದಿನ ಅಮಲಿನಲ್ಲಿ
ಪ್ರಾರ್ಥನಾ, ಅವಚನ ಅಂತೆಲ್ಲಾ ಬಡ ಬಡಿಸಿದ್ದುಂಟು, ಆದರೆ ಅದು ಅಮಲಿನ
ಆರನೇ ಲೋಕದಲ್ಲಿ. ಇದರ ಮರ್ಮ ಏನು ಎಂದು ತಳಮಳಿಸಲು ಶುರುವಾಡಿದೆ,

ಇವರ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿಯೋ ಏನೋ, ಯಾರು ಬಂದಿರುವವರು ಎಂದು
ನೋಡಲೋಸುಗ ಕಮಲಾಬಾಯಿ ಒಳಗಿನಿಂದ ಬಂದಳು. “ ಸ್ನೇಹಿತರು ಬಂದಿದ್ದಾರೆ
ಅಂತ ಹೇಳಬಾರದೆ ಅಂದ್ರೆ. ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತಾಯಿತೋ ಏನೋ, ಬೇಗ ಕಾಫಿ ತಿಂಡಿ
ತರ್ತೀನಿ ” ಎಂದಳು. ನಾಲ್ವರೂ ಸ್ನೇಹಿತರ ಪರಿಚಯ ಕಮಲಾಬಾಯಿಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು
ಇತ್ತು. ಅವರ ಹೆಂಡತಿಯರ ಜತೆಯಲ್ಲಿ ಈಕೇನೂ ಸೇರಿಕೊಂಡು, ನಮ್ಮನ್ನೆಲ್ಲಾ
ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಅಂದೂ ಆಡಿಕೊಂಡಿದ್ದೂ ಉಂಟು,

“ ಬೇಡ, ತಾಯಿ! ತಿಂಡಿ ಕಾಫಿ ಬೇಡ, ಆಚಾರ್ಯರ ದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದೀವಿ.
ತಿಂದೂ ಹೋಗಬಾರದು ” ಎಂದ ಗೋಪು.

“ ಈಗ ಆಚಾರ್ಯರು ಎಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಾರೆ ! ಬೆಳಗ್ಗೆನೆ ಕೆಳಮಂಗಳದ ದೇವಾಲಯಕ್ಕೆ ಹೋದರು. ಸಂಜೆ ಪ್ರವಚನದ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರುತ್ತಾರೆ, ಪ್ರವಚನ ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ ನೇರ ಮದ್ರಾಸಿಗೆ ಮೋಟಾರಿನಲ್ಲಿ ಹೋಗ್ತಾರೆ ” ಎಂದಳು ಕಮಲಾಬಾಯಿ.

“ ತಿಂಡಿ ತರ್ತೀನಿ ತಡೀರಿ ” ಅಂತ ಹೇಳಿ ಒಳಕ್ಕೆ ಹೋದಳು.

“ ನೆಗೆದು ಬಿದ್ದು ಹೋಯಿತು ” ಅಂದ ಗೋಪು.

“ ಇನ್ನೊಂದು ತಿಂಗಳು ಮನೆಗೆ ಹೊತ್ತಾಗಿ ಹೋದರೂ ಚಿಂತೆಯಿಲ್ಲ ಎಂದೂ ಕೊಂಡಂ ಆಸೆ ಪಟ್ಟರೆ ಹೀಗಾಗ ಬೇಕೇ ” ಎಂದ ಘಟು.

“ ಇವಳೆಂತಹಾ ಹೆಂಡ್ತಿ, ಅಂತೀನಿ, ಇನ್ನೊಂದು ತಿಂಗಳು ಆಚಾರ್ಯರನ್ನೂ ಹಿಡಿದು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುಕ್ಕೆ ಆಗದೇ ಇದ್ದೋಳು ” ಎಂದ ಅರವಾವೊದ್ದು.

“ ಸಿಕ್ಕಿದ ನೆನಪು ತಪ್ಪಿಹೋಯ್ತಲ್ಲಪ್ಪೋ ” ಎಂದ ಗೋಪು.

— ಚು ಟು ಕ ಗ ಳು —

ಓಟಿನ ಬೇಟೆ—

ಬಿಳಿಯ ಹಕ್ಕಿಗಳೇಗ ಬರುತಿಹವು ಬುವಿಗೆ

ಏನಿದಚ್ಚರಿ ಎಂದೂ ಪಟಗುಟ್ಟಿ ಕಪ್ಪೆ !

“ ವಿನಾನು ಸಿಕ್ಕುವ ತನಕ ” ಎಂದೊಂದೂ ಗುಬ್ಬಿ
ನಂದಿದಿತ್ತು,—“ ಆಮೇಲೆ ಹಾರುವವು ಬೆಪ್ಪೆ !”

ಧಾರಣೇವಾಸಿ—

ದಿನವು ಬಾನುಲಿಯಲ್ಲಿ ಧಾರಣೇವಾಸಿ !

ಹೇಳುವರು ಅದನೊಂದ ಮಾತ್ರವೇ ಸೋಸಿ !

ಇಷ್ಟು ಓಟಿಗೆ ಇಷ್ಟು ಎಂದೆನುವ ಗುಟ್ಟು

ಹೇಳಬಾರದೆ ಎಂದೂ ಹಿಡಿದನವ ಜುಟ್ಟು

ಉಳಿತಾಯ ಯೋಜನೆ :—

ಹೊಟ್ಟೆ ಕಾಣುವ ಕುಬಸ ಬಿಚ್ಚಿನಲು ಅತ್ತೆ

“ ಉಳಿತಾಯ ಯೋಜನೆಯ ಪರಿ ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತೆ ?”

ಎಂದೂ ಸೊಸೆಯೊಂದೂ ತಾ ನುಡಿದಾಗ ನಕ್ಕು

ಅತ್ತೆಯಾ ಮುಖದಲ್ಲಿ ನೂರಾರು ಸುಕ್ಕು !!

—ಶ್ರೀಮೂರ್ತಿ

ಹೊಸ ವಿದ್ಯಾಯೋಜನೆ

ಕೊರವಂಜಿ ಸಂಪಾದಕ ಮಹಾಶಯರೇ,

ನಾನೂ ನನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತ ಆಕಾಶರಾಯರಿಗೂ ಈಗಿನ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ರೀತಿ ಸರಿ ತೋರುತ್ತಿಲ್ಲ. ಹೊಸ ಹೊಸ ವಿದ್ಯಾಯೋಜನೆ ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಘನ ಸರ್ಕಾರ ವನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಎಷ್ಟು ಮಂತ್ರು ಕೊಟ್ಟು ಕೊಂಡಾಡಿದರೂ ಸಾಲದು, ಅದ್ದರಿಂದ ಕೆಲವು ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ನಿಮಗೆ ಗೀಚೋಣವೆಂದೊಂದೆವು.

ಸ್ಕೂಲಿಗೆ ಸೇರಿದ ಮೊದಲನೇ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ “ಕಿಠಾರ್” ಅಂತ ಜೋರಾಗಿ ಬುಬ್ಬಿ ಹೊಡೆಯುವುದನ್ನು ಕಲಿಸಬೇಕು. ಏಕೆಂದರೆ ಈಗಿನ ಮಕ್ಕಳೇ ಮುಂದಿನ ಪ್ರಜೆಗಳು. ಅವೇ ಅಸೆಂಬ್ಲಿ ಮೆಂಬರುಗಳು.

ಮರಂ ವರ್ಷದಿಂದ “ಗುದ್ದಾಡು”ವುದು, “ಪರಚುವುದು”, ಜೋರಾಗಿ ವಿಧ ವಿಧವಾಗಿ ಅರಚುವುದು, “ಚಪ್ಪಲಿ ಏಟುಗಳನ್ನು ಹೇಗೆ ತಡೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು” — ಇವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕಲಿಸಿ — ಧಾಂಡಿಗರಾಗುವುದನ್ನು ಕಲಿಸದಿದ್ದರೆ ಮುಂದಿನ ಪೀಳಿಗೆಯ ಚುನಾವಣೆಯಲ್ಲಿ ಮಿನಿಸ್ಟರ್‌ಗಳನ್ನು ಆರಿಸಲು ಕಷ್ಟವಾಗುವುದಿಲ್ಲವೇ ?

ಮೇಷ್ಟರು ಹೇಳಿದ ಪಾಠವನ್ನು ಹುಡುಗರು ಕೇಳುವುದಿಲ್ಲವಾದ್ದರಿಂದ ಹುಡುಗರು ಇಷ್ಟಪಟ್ಟಿದ್ದನ್ನೇ ಹೇಳಿ ಜ್ಞಾನ ವೃದ್ಧಿ ಪಡಿಸುವುದು ನಿಜವಾದ ವಿದ್ಯೆಯಲ್ಲವೇ ? ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಅವಕ್ಕೆ ಕಿತ್ತಲೆಹಣ್ಣು ತಿನ್ನಬೇಕೆಂಬ ಆಸೆ. ಆದರೆ ಕೊಳ್ಳಲು ಹಣ ಇಲ್ಲ. ಅದ್ದರಿಂದ ಸಂತೆಯಲ್ಲಿ ಕಿತ್ತಲೆಹಣ್ಣು ಕದಿಯುವುದು, ಕೊಬ್ಬರಿ ಕದಿಯುವುದು ಇವೇ ಮುಂತಾದ ಪಾಠ ಹೇಳಿಕೊಡಬೇಕು. ಕದಿಯುವುದು ಒಂದು ಮಹಾ ವಿದ್ಯೆಯಲ್ಲವೇ ? ಬುದ್ಧಿವಂತನಾದ ರಾವಣ ಸೀತೆ ಕದ್ದ, ಇಂದ್ರ ಅಹಲೆ ಕದ್ದ ಅಲ್ಲವೇ ?

ಇನ್ನು ಎಂಟು ಹತ್ತನೇ ಕ್ಲಾಸುಗಳಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು ರೈಲು ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡುವುದು ಹೇಗೆ, ಲಾರ್ಡ್ ಕ್ಲೈವ್‌ನಂತೆ ಹೇಗೆ ಕಿಟಕಿ ಗಾಜುಗಳನ್ನೂ, ಸಾಲಂ ದೀಪಗಳನ್ನೂ ಒಡೆಯುವುದು, ಇನ್ನೊಬ್ಬರಿಗೆ ಹೇಗೆ “ಕಿರುಕುಳ” ಕೊಡುವುದು — ಇವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟು ಮುಂದಿನ ಕ್ಲಾಸುಗಳಲ್ಲಿ “ಇಂಟರ್ ನ್ಯಾಷನಲ್ ತೀವ್ಸ್” ಆಗುವ ಬಗೆಯನ್ನೂ ರಾಜಕೀಯದಲ್ಲಿ “ಟ್ಯಾಂಕ್” ಕೊಡುವುದು ಹೇಗೆ, “ಕ್ಯಾತೆ” ಮಾಡುವುದು ಹೇಗೆ, “ತೊಡರುಗಾಲು” ಕೊಡುವುದು ಹೇಗೆ ಇವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹುಡುಗರಿಗೆ ಒದ್ದು ಹೇಳಿಕೊಡಬೇಕು. ಏಕೆಂದರೆ ಈ ಹುಡುಗರೇ ಮುಂದೆ ದೊಡ್ಡವರಾಗಿ ಬುಟ್ಟೋ ಅಂಥವರ ಕೈಲಿ “ಏಗಬೇಕು” ಅಲ್ಲವೇ ? ಅದ್ದರಿಂದ ಈ ಪಾಠಗಳು ಹೆಚ್ಚು ಉಪಯುಕ್ತವಾಗುವುದಿಲ್ಲವೇ ?

ಈ ವಿಷಯವನ್ನೆಲ್ಲಾ ನನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತನ ಕೈಲಿ (ಅಲ್ಲ. ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ!) ಮಜೇಂದ್ರ ಭವನದಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾಗ “ಫ್ಲರ್ಸ್” “ಟೋಳ್” “ಲೋಳ್”, “ಢಬ್ಬ, ಢಭಾ”, ಎಂದೆಲ್ಲಾ ಶಬ್ದವಾಯಿತು. ಏನೆಂದು ನೋಡಿದೆ. ಹೊರಗೆ ಹುಡುಗರ ಗುಂಪು. “ಇಡ್ಲಿ ಮೇಲೆ ಏರುತ್ತಿರುವ ಬೆಲೆಯನ್ನು ತಡೆಗಟ್ಟಿ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಹೋಟಲನ್ನೇ ಇಡ್ಲಿಯಂತೆ ಬೇಯಿಸಿಬಿಡುತ್ತೇವೆ” ಎಂದು ಹಲ್ಲಾ ಹೊಡೆಯುತ್ತಿದ್ದರು.

ಆಗ ನನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತ ಹೇಳಿದ, “ಈ ಹುಡುಗರಿಗೆ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಈ ತರಹ ನಿದ್ರಾ ವ್ಯಾಸಂಗಕ್ಕೆ ಫಾರಿನ್ನಿಗೂ ಕಳಿಸಬೇಕು. ಅವರದೇ ಒಂದು “ಫರಿಂಗ” ಕಮಿಟಿ ಮಾಡಿಸಿ ಊರಲ್ಲಿರುವ ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳ ಮೇಲೆ ಕಳ್ಳಸಂತೆ ಮಾಲೀಕರ ಮೇಲೆ “ಛೂ” ಬಿಡಬೇಕು. ಬೆಲೆ ಏರಿಕೆ ತಡೆಗಟ್ಟಿ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾ ಬಸ್ ದರ ತಾನೇ ಇಳಿಸುವ ಬದಲು ಏರಿಸಿ ಅದರಿಂದ ಇತರೇ ಸರಕುಗಳ ದರ ಏರುವುದಕ್ಕೆ ಸಹಕಾರಿ ಯಾದ ಈ ಸರ್ಕಾರದ ತಲೆ ಒಳಗೆ ಒಂದು ಕಿಲೋ ಸಗಣೆ ಏನಾದರೂ ಇದೆಯೇ ?” ಎಂದು ಉದ್ವೇಗದಿಂದ ತಾನೂ ಎರಡು ಮೂರು ಗ್ಲಾಸ್ ಒಡೆದುಹಾಕಿ ಹುಡುಗರ ಜೊತೆ ಬಿಲ್ ಕೊಡದೇ ಇಡ್ಲಿ ಹುದುಗಿನಂತೆ ಸೇರಿಬಿಟ್ಟು !

ನನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತನಿಗೂ ಈ ಹೊಸ ವಿದ್ಯಾಯೋಜನೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಾಟಿದೆಯಂತೆ! ನಿಮಗೆ ತಿಳಿಸಿ ಎಂದು ನಮಗೆ ಕುಮ್ಮಕ್ ಕೊಟ್ಟು ಓಡಿಹೋದ. ನಿವಂಗೂ ಸರಿ ತೋರಿದರೆ ಈ ಮುಂದೆ ಬರುವ ಎಲೆಕ್ಷನ್‌ನಲ್ಲಿ ಯಾವ ಪಕ್ಷದವರು ಈ ಯೋಜನೆಗೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಕೊಡುತ್ತಾರೋ ಅವರಿಗೇ ಓಟು ಕೂಡೋಣವೆಂದಿದ್ದೇನೆ.

ಇತಿ ನಿಮ್ಮ No-Reply ಕಾಂಕ್ಷೆ,
ಹಾ. ಮೈ. ಸೂರಿ.

ಒಂದು ಬಾರಿ ಓರ್ವ ಪೈಲವಾನನು ಪ್ರದರ್ಶನ ನೀಡುತ್ತಿದ್ದ. ಒಂದು ನಿಂಬೆ ಹಣ್ಣಿಗೆ ಪೆನ್ಸಿಲ್‌ನಿಂದ ಹಲವಾರು ರಂಧ್ರ ತೆಗೆದು ಅದರಲ್ಲಿನ ರಸವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹಿಂಡಿ ತೆಗೆದು ಪ್ರದರ್ಶನ ವೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಿದ್ದವರ ಕಡೆ ತಿರುಗಿ, “ಈ ಹಣ್ಣಿನಲ್ಲಿದ್ದ ರಸವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹಿಂಡಿ ತೆಗೆದಿರುವೆ. ಇನ್ನೊಂದು ಹನಿರಸ ಈ ಹಣ್ಣಿನಿಂದ ತೆಗೆದುಕೊಟ್ಟರೆ ೨೫ ರೂಪಾಯಿ ಭಕ್ಷಿಸು ಕೊಡುವೆ ಎಂದು ಸವಾಲು ಹಾಕಿದ.

ಪ್ರೇಕ್ಷಕರ ಗುಂಪಿನಿಂದ ಓರ್ವ ಗಾಳಿಗೆ ಹಾರಿಹೋಗುವಂತವನು ಬಂದು ನಿಂಬೆ ಹಣ್ಣಿನಿಂದ, ನಾಲ್ಕು ಐದು ಹನಿರಸ ತೆಗೆದ, ಇದನ್ನು ಕಂಡು ಆಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟ ಪೈಲವಾನ್ “ನಾನು ಸೋತೆ, ನಿಮ್ಮ ಉದ್ಯೋಗ ?” ಎಂದ. ಅದಕ್ಕೆ ಆತ, “ನಾನು ವರಮಾನ ತೆರಿಗೆ ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿ ಗುಮಾಸ್ತೆ” ಎನ್ನೋದೆ ?

— ಇಂದಿರಾಪ್ರಿಯ

❖ ಜ್ಯೋತಿಷಿಯ ಶುಕ್ರದೆಶೆ ❖

(ಜ್ಯೋತಿಷಿಯೊಬ್ಬರನ್ನು ಫಿಲ್ಮ್ ಸೆನ್ಸಾರ್ ಬೋರ್ಡ್‌ನ ಸದಸ್ಯರನ್ನಾಗಿ ನೇಮಕ ಮಾಡಿದ್ದಾರಂತೆ. ಚಿತ್ರ ನಿರ್ಮಾಪಕರೂ ಅವರ ವಂನೆಗೆ ಎಡತಾಕುತ್ತಿರಬಹುದಲ್ಲವೇ ?)

ದೃಗ್ಗಣಿತ. ಕುಂಡಲಿ, ಸೂರ್ಯಸಿದ್ಧಾಂತ
ಏನೊಂದೂ ಬೇಡ, ನಾ ಹೇಳುವೆ ಕೇಳಿ.

ಅವೆಲ್ಲ ಬರಿದೆ ಆರ್ಭಟ, ರಾದ್ಧಾಂತ
ಮೊದಲೂ ಕೇಳಿ, ತಪ್ಪಿದ್ದರೆ ಹೇಳಿ !

ನಡುವೇಲೆ, ಎದೆಯ ಕೆಳಗೆ
ಗೇಣುದ್ಧ ತೋರುತಿಹಳು ಬಿಳಿದೊಗಲು
ನಿಮ್ಮ ತಾರೆ-ಇಳಿದಿಹಳೋ ಇಳಿಗೆ
ರತಿ-ಎಂಬ ಭ್ರಮೆ ಇವಳು ನಗಲು

ಕುಜ ದೋಷವಿದ್ದರೂ ಕೊಂಚ,
ಸರಿಮಾಡಬಹುದು, ಹೆದರದಿರಿ
ಪಡಬೇಡಿ ನೀವು ತೊಂಚಾವಂಚ
ಬಲು ಗಟ್ಟಿ ನಿಮ್ಮ ಬಹಾದುರಿ,

ಇಲ್ಲಿಹುದು ಬಲು ಒಳ್ಳೇ ಸುದ್ದಿ,
ಕೇಳಿ ಸ್ವಾಮಿ, ಕಿವಿ ನಿಮಿರಿಸಿ
ನಿವಂಗಿಹುದು ಚಾಲಾಕಂ ಬುದ್ಧಿ.
(ಬೆಳೆಸಿ, ನೀವು ವಿನಾಸೆಯ ಚಿಗರಿಸಿ)

ದೇಶಪ್ರೇಮದ ರಾಹು ಬಡೆದಿಹುದು
ಕಥೆಗೆ, ಭಾವೈಕ್ಯತೆಯ ಜತೆಗಂಟಿ
ಶುಕ್ರದೃಷ್ಟಿಯ ಫಲ ನಡೆದಿಹುದು
ಸರಕಾರಿ ಅವಾರ್ಡ್ ಗ್ಯಾರಂಟಿ.

ಸುವಂಹೂರ್ತವನು ತಿಳಿಸುವೆ ಬೇಗ
ನೂರೊಂದು ಕೇಂದ್ರಗಳಲಿ ಬಿಡುಗಡೆಯ ಮಾಡಿ
ಸತಸಪ್ತಾಹಗಳ ಮಹಾಯೋಗ
(ನನ್ನ ದಕ್ಷಿಣೆಯ ಮರೆಯಬೇಡಿ)

—ಎಂ. ಎಸ್. ಕೆ.

ನಿನ್ನ ಜತೆ ಪಗಡೆ ಅಡ್ತಾ ಇದಾಳೆ

ಅಪ್ಪರೆಯರಲ್ಲಿ ಘೃತಾಚಿಯ ಹೆಸರು ಅಷ್ಟಾಗಿ ಪ್ರಸಿದ್ಧಿಗೆ ಬಂದಿಲ್ಲ, ರೂಪಿನಲ್ಲಿ ಅವಳು ಕಳಪೆಯಿಂದಲ್ಲ. ತೂಕದಲ್ಲಿ ಹಗುರ ಎಂದಲ್ಲ. ನಡೆಯುವಾಗ ಕುಲುಕಲಿಲ್ಲ ಎಂದಲ್ಲ. ನಕ್ಕಾಗ ಕೆನ್ನೆ ಗಂಳಿಬೀಳಲಿಲ್ಲ ಎಂದಲ್ಲ. ಕಣ್ಣು ಅಂಚಿನ ಮಿಂಚು ಮುಂದವಾಗಿತ್ತು ಎಂದಲ್ಲ.

ಅಪ್ಪರೆಯರ ಆಟ ಪಾಟದಲ್ಲಿ ಆಕೆ ಮಗ್ನಳಾಗಿದ್ದಳು. ಆದಕಾರಣ ಪತ್ರಿಕಾ ಕರ್ತರ ಸಹವಾಸ, ಸಂಪರ್ಕ, ಆಕೆಗೆ ಅಷ್ಟಾಗಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅಷ್ಟಾಗಿ ಅಂದರೆ, ಇಷ್ಟೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅಂದ ಮೇಲೆ ಆಕೆಯ ಹೆಸರು ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಸಚಿತ್ರವಾಗಿ ಬರಲೇ ಇಲ್ಲ. ಜನಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಸಿದ್ಧಳಾಗಲೇ ಇಲ್ಲ, ಜನಗಳು ಅಂದರೆ ಭೂಲೋಕದ ಜನರು. ಅವರು ತಾನೆ ಪತ್ರಿಕೆಗಳನ್ನು ಓದಿ ಜ್ಞಾನ ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡೋದು. ಮಿಕ್ಕ ಲೋಕದ ಜನರು, ಅಂದರೆ ಗಂಧರ್ವ ಲೋಕದವರು, ಕಿನ್ನರ, ಕಿಂಪುರುಷರ ಲೋಕದವರು, ಸ್ವರ್ಗ ಲೋಕದವರು, ಇವರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಘೃತಾಚಿ ಎಂದರೆ ಬಾಯಲ್ಲಿ ನೀರೂರುತ್ತಿತ್ತು. ಅದಕ್ಕೆ ಒಂದೇ ಕಾರಣ. ಉಳಿದ ಅಪ್ಪರೆಯರೆಲ್ಲಾ ಅಟ್ಟದ ಮೇಲೆ ಕೂತು, ನಿಂತು, ಕುಣಿದಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಅಟ್ಟ ಎಟುಕುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಘೃತಾಚಿ ಹಾಗಲ್ಲ. ರೂಪರಾಶಿಯಾಗಿದ್ದರೂ ಸಮತಾ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಆಕೆಗೆ ನಂಬಿಕೆ. ಸಮಾಜದ ಸಾಹಸಿ ಗಂಡೊಂದೂ ಸಾಧಿಸಿದುದನ್ನೆಲ್ಲ ಇನ್ನೊಂದು ಗಂಡೂ ಸಾಧಿಸಬಹುದು. ಸಾಧಿಸಬಲ್ಲ ಪ್ರಯತ್ನ ಪಟ್ಟರೆ, ಎಂದೇ ಅವಳ ನಂಬಿಕೆ, ಅವಳ ಹಂಬಲ. ಹಾಗಾಗಿ ಭೂಲೋಕದಲ್ಲಿ ಆಕೆಯ ಹೆಸರು ಮನೆಮಾತಾಗಿರದಿದ್ದರೂ, ಗಂಧರ್ವಲೋಕದಲ್ಲಿ ಒಂದೊಂದೂ ವನದಲ್ಲೂ, ಒಂದೊಂದು ನದಿಯ ದಡದಲ್ಲೂ, ಒಂದೊಂದು ಸರಸ್ಸಿನ ತಟದಲ್ಲೂ, ಒಂದೊಂದು ಪ್ರವಾಸಿ ಮಂದಿರದಲ್ಲೂ ಆಕೆಯ ಹೆಸರು ಬಾನುಲಿಯಲ್ಲಿ ಹರಡಿದಂತೆ ಹರಡಿತ್ತು. ನಾಲಿಗೆ ಕೊರಳು ದೊರಕಿದ್ದರೆ:—ವನದ ಪೊದೆಗಳು ಪಿಸು ನುಡಿದ ಕತೆಗಳು ಬಲು ಸ್ವಾರಸ್ಯವಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದುವು; ನದಿಯ ದಡವನ್ನು ಅಪ್ಪಳಿಸುವ ಅಲೆಗಳು ಎದೆಯುಬ್ಬಿಸಿಕೊಂಡು ನುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದುವು; ಸರಸ್ಸಿನ ತಟದ ಮೇರಳು ಕಣಗಳು ಒಂದನ್ನೊಂದು ತಬ್ಬಿಕೊಂಡು ಒಕ್ಕೂರಲಿನಲ್ಲಿ ಸೊಗಸಿದ ಸೊಬಗಿನ ಕತೆಗಳನ್ನು ತೀಡುತ್ತಿದ್ದುವು; ಒಂದೊಂದು ಪ್ರವಾಸಿ ಮಂದಿರದ ಗೋಡೆಗಳೂ, “ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಬರೆದಿರುವ ಸುದ್ದಿಗಳು ತೀರಾ ಸಪ್ಪೆ, ನಾವು ಕಂಡುದನ್ನು ಕೇಳಿ” ಎಂದು ಜಂಭ ಕೊಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದುವು.

ಘೃತಾಚಿ ಎಂಬ ಹೆಸರು ಆ ಲೋಕಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ತುಪ್ಪ ಸವರಿದ ಒಬ್ಬಟ್ಟಿನಂತೆ ಎಲ್ಲರ ರುಚಿಗೂ, ಎಲ್ಲ ಕಾಲಕ್ಕೂ, ತಳಪಾಯವಾಗಿತ್ತು; ಆಧಾರಭೂತವಾಗಿತ್ತು. ಖಾರಕ್ಕೆ ತಂಪೆರೆಯುವ ಜಿಡ್ಡಾಗಿ, ಸಿಹಿಯನ್ನು ಇಮ್ಮಡಿಸುವ ಘೃತವಾಗಿ, ಕಹಿ

ಯನ್ನೂ ಮೆರೆಯಿಸುವ ಹೆಪ್ಪು ಬೆಣ್ಣೆಯಾಗಿ, ಉಪ್ಪೇರಿದಾಗ ಉದ್ದೇಗ ಇಳಿಸುವ ತೆಳು ತೈಲದ ಪೊರೆಯಾಗಿ ಚಿರಂಜೀವಿಯಾದ ಘೃತದಂತೆಯೇ ಘೃತರಂಚಿಯಂ ಕೂಡ ಚಿರಯೌವ್ವನೆ.

* * * *

ಇತ್ತ ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಘೃತಾಚಿ ಹೀಗಿದ್ದರೆ, ನೆರೆಯ ಗಂಧರ್ವ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಅಲಿ ಚುಂಬಿತಳಂ ಅಸಾಧ್ಯ ನವ್ಯ ಕನ್ಯೆ. ಹೂವು ದಳಗಳ ಬಿಟ್ಟುಕೊಂಡಂ ಅರಳುವಂತೆ ಅವಳ ಮುಖವೂ ನಕ್ಕಾಗ ಅರಳುತ್ತಿತ್ತು, ದಲಂಬಿಗಳು ಕೂಡ ಅವಳ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡಿ, ಇದು ಮಂಥುಭರಿತ ಹೂ ಎಂದು ಭ್ರಮಿಸಿ ಅವಳ ತುಟಿಗಳಿಗೆ ಹಗೂರಾಗಿ ಮುತ್ತಿಟ್ಟುವಂತೆ. ಆದುದರಿಂದಲೇ ಅವಳನ್ನು ಅಲಿಚುಂಬಿತೆ ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಹೋಗುವ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಅಕ್ಕಪಕ್ಕ ನೋಡದೆ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಅಲಿಚುಂಬಿಕೆ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಅವಳ ಕಣ್ಣಂಚಿನ ಕಿರಣಗಳು ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಹೋಗುವ ಕಿರಿ ಗಂಧರ್ವರನ್ನು ಕೋರೈಸುತ್ತಿತ್ತು. ಹೀಗೆ ಪಾಡುಪಟ್ಟ ಕಿರಿ ಗಂಧರ್ವರಲ್ಲಿ ಚೆಂದನಕಾಂತ್ ಎನ್ನುವವ ತುಸು ಮಂಗಳೋಪಿ, “ಆಕೆ ಬಿಟ್ಟು ಬಾಣ ಏನೋ ತಾಕಿತು. ಆದರೆ ಬಾಣ ಬಾರಿಸಿದ ಬಿಲ್ಲನ್ನು ಹಿಡಿದು ಕಾಮನ ಬಿಲ್ಲಿನಂತೆ ಬಾಗಿಸ ದಿದ್ದರೆ ಗಂಧರ್ವನಾಗಿ ಏನು ಪ್ರಯೋಜನ ” ಎಂದು ಅನ್ನಿಸಿತು ಅವನಿಗೆ. ತತ್ಕ್ಷಣ ಸ್ವರ್ಗಲೋಕಕ್ಕೆ ಹೋದ. ಅಲ್ಲಿಂದ ಒಂದಂ ಟ್ಯಾಕ್ಸಿ ವಿಮಾನವನ್ನು ಗೊತ್ತುಮಾಡಿ ಕೊಂಡಂ ತಂದ. ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಅಲಿಚುಂಬಿತಳ ಎದುರಿಗೇ ವಿಮಾನ ವನ್ನು ಜಟ್ಟಂತ ಇಳಿಸಿದ. ಅಲಿಚುಂಬಿತೆ ಇನ್ನೂ ಕಣ್ಣು ಕಣ್ಣು ಮಿಟಕಿಸುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ ಅಷ್ಟರಲ್ಲೇ ಅವಳನ್ನು ಅನಾಮತ್ತು ಎತ್ತಿಕೊಂಡಂ ಟ್ಯಾಕ್ಸಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿ ಹಾರಿಹೋಗೇ ಬಿಟ್ಟು, ಚೆಂದನಕಾಂತ್. ನೇರವಾಗಿ ದೇವದಾರು ಬನಕ್ಕೆ ಹೋದ. ಅಲಿಚುಂಬಿತೆ ಇನ್ನೂ ತುಟಿಗಳನ್ನು ತಡವರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಲೇ ಇದಾಳೆ. ಗಂಧರ್ವವಿವಾಹವಾಗಿ ಹೋಯಿತು. ಹಿಂತಿರುಗಿ ಬಂದರು. ಅಲಿಚುಂಬಿತೆಯ ತಾಯ್ತಂದೆಯರು ಆಕ್ಷೇಪಣೆ ಎತ್ತುವಂತೆಯೇ ಇಲ್ಲ. ಕೇದಗೆಬನ, ಪಟಿಕತಟಾಕ, ಏರ್ ಕಂಡೀಷನ್‌ಡ್ ಹಿಮಾಲಯ ಹೀಗೆ ಮಂಥುಚಂದ್ರವನ್ನು ಮಂಗಿಸಿ, ಹೊಸ ಮನೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಸಂಸಾರ ಹೂಡಿದರು.

ಆ ಟ್ಯಾಕ್ಸಿ ವಿಮಾನವನ್ನೇ ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ತರುವಾಯ ಘೃತಾಚಿ ಬಾಡಿಗೆಗೆ ಗೊತ್ತುಮಾಡಿಕೊಂಡಳು. “ಏನಯ್ಯಾ! ವಿಮಾನ ಚಾಲಕ, ಟ್ಯಾಕ್ಸಿಯಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಗಂಧದ ಸುವಾಸನೆ ಇದೆಯಲ್ಲ. ಯಾಕೆ? ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು. ಅವ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ವಿವರಿಸಿದ, “ಆ ಗಂಧರ್ವ ಯುವಕ ಬೆದರಿದರೆ ಗಂಧದ ವಾಸನೆ ಬರುತ್ತಿತ್ತೇ? ಅಲಿಚುಂಬಿತೆ ಅಂತ ಕರೆದನೆ? ಆ ಹೆಸರಿನ ಗಂಧರ್ವ ಕನ್ಯೆಯೊಬ್ಬಳು ನಾಚ್ ಕಲಿತು ಕೊಳ್ಳಲು ನಮ್ಮ ಮಂದಿರಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವಳೇ ಇರಬೇಕು. ಇವನ್ನಾರು

ಚೆಂದನಕಾಂತ್. ಗಂಧದ ಕೊರಡು ಕೂಡ ತಿಕ್ಕಿದಮೇಲೆ ಕಂಪು ಬಿಡುತ್ತೆ. ಇವ ಬೆದರಿದರೇ ಆ ಕಂಪು ಬರುತ್ತೇ? ” ಎಂದೆಲ್ಲಾ ಯೋಚಿಸಿದಳು. ಆ ಟ್ಯಾಕ್ಸಿಯ ವನ ಕೈಯಿನಲ್ಲೇ ಚೆಂದನಕಾಂತ್ ಇಗೆ ಒಂದು ಪತ್ರ ಬರೆದು ಕಳಿಸಿದಳು. ಎರಡೇ ಮಾತು-ಯಾವಾಗ ? ಫೈತಾಚಿ—

ಇತ್ತ ಅಲಿಚುಂಬಿತೆಯಂ ಗಂಧರ್ವ ಕನ್ನೆ ಅಲ್ಲವೇ ? ಮೂರು ದಿನ ಸಂಸಾರ ಮಾಡೋ ಹೊತ್ತಿಗೆ, ಕಂಡದ್ದನ್ನೇ ಕಾಣುತ್ತ, ತಡಬಡಿದು ಹೋಗಿದ್ದಳು. ಬೇಸರ ಕಾಂತ್ ! ಈ ಸಂಜೆ ಅಪ್ಸರೆಯರ ಮಂದಿರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಬರ್ತೀನಿ. ತುಸು ಹೊತ್ತಾ ದರೂ ಆಗಬಹುದು, ಗಂಧರ್ವ ಗಾನ ಕೇಳುತ್ತ ಜಾಗರಣೆ ಮಾಡಬೇಡಿ. ಬೇಗ ಮಲಗಿ ಕೊಳ್ಳಿ ಎಂದೂ ಹೇಳಿ ಶೃಂಗಾರ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಸ್ವರ್ಗದತ್ತ ಹೊರಟು ಹೋದಳು.

ಚೆಂದನಕಾಂತ್ ತತ್ಕ್ಷಣ ಹಂಸವೊಂದನ್ನು ಕರೆದು, “ ಈಗ, ಬೇಗ ಬಾ ” ಅಂತ ಫೈತಾಚಿಗೆ ಸುದ್ದಿ ಮಂಟ್ರಿಸಿದ. ಆಕೆ ಸುದ್ದಿ ಬಂದ ಕೂಡಲೆ, ಇದು ಚೆಂದನಕಾಂತ್ ಅವನದೇ ಸುದ್ದಿ. ಗಮ ಗಮ ಅಂತಿದೆ ಅಂತ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಳು. ಬೇಗ ಬೇಗ ಅಣೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಗಂಧರ್ವಲೋಕಕ್ಕೆ ಇಳಿದಳು. ಚೆಂದನಕಾಂತ್ ಇನ ಮನೆ ಯನ್ನು ವಾಸನೆಯಿಂದಲೇ ಕಂಡುಹಿಡಿದಳು. ಮನೆ ಬಾಗಿಲ ಬಳಿ ಇವಳು ಹೋಗು ವುದಕ್ಕೂ ಒಳಗಿನಿಂದ ಚೆಂದನಕಾಂತ್ ಬಂದು ಬಾಗಿಲು ತೆಗೆಯುವುದಕ್ಕೂ ಸರಿಸರಿ ಯಾಯಿತು. ಫೈತಾಚಿಯ ಕೀರ್ತಿಯನ್ನು ಕೇಳಿದ್ದ ಚೆಂದನಕಾಂತ್ ಇಗೆ ಅವಳೇ ಬದುಕಿ ಬಂದಿದ್ದಾಳೆ ಎಂದೂ ನಂಬಲು ಕಷ್ಟವಾಯಿತು. ಕಿರುಬೆವರಿಟ್ಟು. ಅದರ ಪರಿಣಾಮ ಗಂಧದ ಪರಿಮಳ ಸುತ್ತಲೂ ಅವರಿಕೊಂಡಿತು. ಅಪ್ಸರೆಯರ ಪ್ರೇಮ ಭಾಷೆ ಯಾರಿಗೆ ಗೊತ್ತು ? ಅದರೂ ಆಕೆ ತೊದಲು ನುಡಿದುದು ಚೌಜೌ ಅಂದಂತೆ ಕೇಳಿಸಿತು.

ಪ್ರೇಮಿಗಳು ಭೇಟಿಯಾದಾಗ, ಒಲವಿನಿಂದ ಕೂಡಿದಾಗ ಏನೆಲ್ಲ ಮಾತುಗಳು ! ನಾಗಲೋಕದ ಸುದ್ದಿ, ಕಿನ್ನರರ ಕತೆಗಳು, ಕಿಂಪುರುಷರ ಆಟಪಾಟಗಳ ವೈವಿಧ್ಯತೆ, ಇತ್ಯಾದಿ ಮಾತುಕತೆಗಳಲ್ಲೇ ಸುಮಾರು ಒಂದು ರೂಪಾವವಾಗಿರಬೇಕು.

ಅಪ್ಸರೆಯೇ ಒಂದು ಹಂಸ ಬಂತು. ಸುದ್ದಿಯ ಪತ್ರವನ್ನು ಚೆಂದನಕಾಂತ್ ಅವನ ಕೈಲಿಟ್ಟು ಕೊಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಮುತ್ತುಟ್ಟು ಹೋಯಿತು. ಪತ್ರ ತೆಗೆದ “ ಅಲಿಚುಂಬಿತೆ ಬರೆದಿರೋದು ” ಅಂದ. ಥಟಕ್ಕಂತ ಫೈತಾಚಿ ಎದ್ದಳು. ಸೆರಗು ನೆರಿ ಸರಿಮಾಡಿ ಕೊಂಡು, ಓಡಿಹೋಗಲು ಸಿದ್ಧಳಾದಳು. ಬಾಚಿ ಅವಳನ್ನು ಸೆಳೆದು “ ಅಯ್ಯೋ ಹುಚ್ಚಿ . ಅಲಿಚುಂಬಿತೆ ಸುದ್ದಿ ಕಳಿಸಿದ್ದಾಳೆ, ಅಪ್ಸರಾ ಮಂದಿರದಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ಜತೆ ಪಗಡೆ ಆಡುತ್ತಾ ಇದ್ದಾಳಂತೆ. ಬಿಳಿಗ್ಗೆ ಬರ್ತೀನಿ ” ಅಂತ. “ ನೀನಾಕೆ ಗಾಬರಿಯಾಗುತ್ತಿ ” ಎಂದ.

ಇನ್ನೇನು ವಿಮಾಚಾರ ?

ನಾನು ಕಾರ್ಖಾನೆಗೆ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ಹೊಸತಿನಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಮುಂದುಗಡೆಯ ಮೇಜಿನವರು, ಪಕ್ಕದ ಡಿಪಾರ್ಟ್‌ಮೆಂಟಿನ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ದೂರದಿಂದಲೇ ತೋರಿಸಿ,

“ ಇವರ ಹತ್ತಿರ ಸ್ವಲ್ಪ ಹುಷಾರಾಗಿರಿ ! ” ಎಂದು ಹಿತೋಪದೇಶವಾಡಿದ್ದರು.

“ ಏಕೆ ? ” ಎಂದು ನಾನು ಕೊಂಕಿದ್ದೆ !

“ ಅಯ್ಯೋ, ಅವನೊಬ್ಬ ದೊಡ್ಡ ವಿಮಾಚಾರಿ ! ”—ಎಂದಿದ್ದರಾತ.

“ ಏನಿದು ವಿಮಾಚಾರಿ ? ಭೀಮಾಚಾರಿಯ ಅಪಭ್ರಂಶವೋ ಏನೋ ? — ಎಂದೂಕೊಂಡು ಅಂದಿಗೆ ಸುವ್ಮನಾಗಿದ್ದೆ !

ಮರು ದಿನವೇ ಆ ವಿಮಾಚಾರಿ ನನ್ನ ಬಳಿ ಬಂದಿದ್ದ, ಎಲ್ಲಿ ವಾಸ. ಯಾವ ಸ್ಥಳದವರು, ಹೆಸರು, ಕುಲ, ಗೋತ್ರ, ಜನ್ಮ ದಿನಾಂಕ ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೂಲಂಕಷ ವಾಗಿ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಾಗದ ಹಾಗೇ ವಿಚಾರಿಸಿಕೊಂಡನಾತ ! ಆಗಲೂ ನನಗೆ ಅದರ ಲ್ಲೇನೂ ವಿಶೇಷ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಎರಡು ದಿನಗಳನಂತರ ಆಕಸ್ಮಿಕವಾಗಿ ಆತ ಪೇಟೆಯಲ್ಲಿ ಭೇಟಿಯಾಗಿ, ಪಕ್ಕದ ಹೋಟೆಲಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ, ನಾನು ಅವರೆಗೆ ತಿಂದಿಲ್ಲ ವಂತಹ ಸಿಹಿ ಕಹಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ತಿನ್ನಿಸಿದ ! ನಾನು ಬಿಲ್ಲು ಇಸಿದಂಕೊಳ್ಳಹೋದರೆ, ಮಾಣಿಯಿಂದ ಆತನೇ ಕಸಿದುಕೊಂಡು ಹಣ ತೆತ್ತು.

ಇನ್ನೊಂದು ದಿನ ಪ್ರಾಸಂಗಿಕವಾಗಿ ನಾನು, “ ಜೈವಿನಿ ಭಾರತದ ಒಂದು ಪ್ರತಿ ಬೇಕಾಗಿತ್ತು ನೋಡಿ ; ಎಷ್ಟು ಹುಡುಕಿದರೂ ಸಿಗಲೇ ಇಲ್ಲ ! ”—ಎಂದಂದಿದ್ದೆ. ಅದರ ಮರುದಿನವೇ ಆತ ನನಗೊಂದು ಆ ಪುಸ್ತಕದ ಪ್ರತಿ ತಂದು ಕೈಗಿಟ್ಟ.

“ ನಿಮಗೆ ಹೇಗೆ ಸಿಕ್ಕಿತು ಇದು ? ಎಷ್ಟು ಬೆಲೆ ? ”—ಎಂದು ನಾನು (ನನ್ನ) ಜೇಬಿಗೆ ಕೈ ಹಾಕುತ್ತಿರುವಾಗಲೇ ಆತ ತಡೆದು,

“ ಬೆಲೆಯು ಪ್ರಶ್ನೆ ಬೇಡ. ನಿಮಗೆ ಇದು ನನ್ನ ಉಡುಗೊರೆಯಂತೆ ತಿಳುಕೊಳ್ಳಿ ಅಷ್ಟೆ ! ”—ಎಂದ.

ಆತನ ದೊಡ್ಡ ಗುಣ ಕಂಡು ನಾನು ಮೂಕನಾದೆ; ಆತನ ಬಗೆಗೆ ಮೆಚ್ಚುಗೆಯೂ ಮೂಡಿತು. ಇದೇ ವಿಷಯವನ್ನು ನನ್ನ ಮುಂದಿನ ಮೇಜಿನ ಮಹಾಶಯನಿಗೂ ಹೇಳಿದೆ.

“ ನೀವು ಅವತ್ತು ಅವರ ಬಗ್ಗೆ ಏನೇನೋ ಹೇಳಿದಿರಲ್ಲ ? ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಏನೋ ಅವರು ತುಂಬಾ ಚೆನ್ನಾಗಿಯೇ ಇದ್ದಾರೆ ! ”—ಎಂದೂ ತಿಳಿಸಿದೆ.

“ ಇನ್ನೂ ನಿಮಗೆ ಅವರ ವಿವಾಚಾರ ತೋರಿಸಿಲ್ಲಾಂತ ಕಾಣುತ್ತೆ ! ” ಎಂದೂ ಒಂದೂ ವಿಧವಾಗಿ ನಕ್ಕನಾತ.

“ ಅದೇನು ಹಾಗೆ ಗೂಢವಾಗಿ ಮಾತಾಡ್ತಿರಲ್ಲ ? ಸ್ವಲ್ಪ ಬಿಡಿಸಿ ಹೇಳಬಾರದೆ ? ” —ಎಂದೆ.

“ ಬಿಡಿಸಿ ಹೇಳುವುದೇನು ಬಂತು ? ಇಷ್ಟರಲ್ಲೇ ನಿಮಗೆ ಆತನ ಚರ್ಯೆಗಳಿಂದ ಎಲ್ಲಾ ತಿಳಿಯಬೇಕಿತ್ತು, ನೀವು ಬಹಳ ಮುಗ್ಧರೂಂತ ಕಾಣುತ್ತೆ...! ”

ನನ್ನನ್ನು ಮೊದ್ದು ಎನ್ನಲಾರದೆ ಮುಂದೂ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ (ಸಂಸ್ಕೃತ...?) ಮುಗ್ಧ ಎಂದಿದ್ದರು ಆತ ! ನನ್ನ ಮೌನ ಆತನನ್ನು ಮಾತನಾಡಲು ಚೋದಿಸಿತು.

“...ಅವನು ವಿವಾ ಏಜೆಂಟ್ ಕಣ್ರೇ, ನಿಮ್ಮ ಹತ್ತಿರ ಒಂದು ಪಾಲಿಸಿ ಗಿಟ್ಟಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ಆಟ ಕಟ್ಟಿದಾನಷ್ಟೆ ; ” — ಎಂದೂ ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿ ನಕ್ಕ ಮುಂದಿನ ಮೇಜಿನ ಮಹಾಶಯ.

ನಾನು ನನ್ನ ಕುರ್ಚಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಗೆಯೇ ಒರಗಿ, ಸ್ವಲ್ಪ ಸಾವರಿಸಿಕೊಂಡು ಚಿಂತಿಸಿದೆ. ಅನಂತರ ಮೇಲೆದ್ದು ವಿವಾಚಾರಿಯ ಬಳಿಗೆ ನಡೆದೆ. ನನ್ನನ್ನು ಕಾಣುತ್ತಲೇ ಆತ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿದ್ದ ಕುರ್ಚಿ ಎಳೆದು,

“ ಬನ್ನಿ ಬನ್ನಿ ; ಕೂಡಿ ! ಏನು ಸವಾಚಾರ ? ” ಎಂದ.

“ ಎಲ್ಲಾ ನಿಮ್ಮದೇ ವಿವಾಚಾರ ! ” —ಎನ್ನುತ್ತಾ ಕುರ್ಚಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತ.

“ ಹಹ್ಹ...ಹಾ ! ”...ಎಂದೂ ಪೆಚ್ಚು ಪೆಚ್ಚಾಗಿ ನಕ್ಕಂತೆ ಮಾಡಿದ.

“ ನಿಮ್ಮ ಹತ್ತಿರ ಒಂದು ವಿಷಯ ಮಾತನಾಡಬೇಕಿತ್ತು ನಾನು ” —ಎಂದೆ, ಮನದಲ್ಲೇ ‘ಶರಣ ಪ್ರತಿ ಶಾರ್ಥಂ...!’ ಎಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ.

“ ಅಗತ್ಯವಾಗಿ ಆಗಬಹುದು. ಏನು ಹೇಳಿ ? ” —ಎಂದನಾತ ತನ್ನ ಸೋಡಾ ಗ್ಲಾಸ್ ಕನ್ನಡಕ ಒರೆಸುತ್ತಾ.

“ ಈ ಇನ್‌ಷೂರೆನ್ಸ್ ಇದೆಯಲ್ಲಾ...” ಎಂದೆ.

ತಕ್ಷಣ ಆತನ ಮುಖ ನೀರು ಕುಡಿದ ಸುಣ್ಣದ ಕಲ್ಲಿನಂತೆ ಅರಳಿತು ; ತಡೆಬಡೆಯಿಲ್ಲದೆ ಮಾತನಾಡತೊಡಗಿದ.

“ ಹಳ್ಳಾ...! ಏನಾಗಬೇಕಿತ್ತು ? ನೀವು ಮಾಡಿಸ್ತೀರೇನು ? ಬಹಳ ಸಂತೋಷ ! ಅದೇನು ತೊಂದರೆ ಇಲ್ಲ ; ಬಹಳ ಸುಲಭವಾಗಿ ಆಗಿ ಹೋಗುತ್ತೆ, ಒಂದು ಫಾರಂಗೆ ನಿಮ್ಮ ಸಹಿ ಹಾಕಿದರಾಯಿತು. ನೀವು ಫ್ಯಾಕ್ಟರೀಲಿರೋದರಿಂದ ನಿಮಗೆ ವೇಡಿಕಲ್ ಟೆಸ್ಟ್ ಬೇಡ. ಆಮೇಲೆ ಪ್ರೀಮಿಯಂ...”

ನಾನು ನಡುವೆಯೇ ಬಾಯಿ ಹಾಕಿ ನುಡಿದೆ.

“ ಅದಲ್ಲ...ನಾನೂ...ಇದೂ...!

“ ಹೌದು ಹೌದು ! ಪ್ರೀಮಿಯಂ ಕೂಡ ಕಟ್ಟೋ ತೊಂದರೆಯಿಲ್ಲ ನಿವುಗೆ ; ಸಂಬಳದಲ್ಲೇ ತಿಂಗಳು ತಿಂಗಳು ಹಿಡಿದುಬಿಡ್ತಾರೆ ! ಎಷ್ಟರದ್ದು ತಗೊಳ್ತೀರ ಪಾಲಿಸೀನ ? ”

“ ನಾನೂ...ಇದೂ...ಹತ್ತು...ಮೊದಲು...”

“ ಓಹ್ ! ಹತ್ತು ಸಾವಿರಕ್ಕೆ ! ? ಬಹಳ ಸಂತೋಷ. ಅದೇ ಸರಿ ; ಹತ್ತು ಸಾವಿರಕ್ಕೆ ಮಾಡಿಸೋದೇ ಒಳ್ಳೆದು. ಲೋನ್ ಪಡೆಯಲೂ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತೆ : ಬೋನಸ್ಸೂ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬರುತ್ತೆ...! ”

“ ಅದಲ್ಲ...! ಇದೂ...ನಾನೂ...ಅವಧಿ ಇರುತ್ತಲ್ಲ...? ”

“ ನೀವು ಇಷ್ಟತ್ತು ವರ್ಷದ ಅವಧಿಯದನ್ನೇ ಆರಿಸಿಕೊಂಡರೆ ಒಳ್ಳೆಯದು. ಅದರಿಂದ ಪ್ರೀಮಿಯಂವೂ ಅಷ್ಟು ಹೆವಿಯಾಗೋಲ್ಲ ! ”

“ ಅದೂ ಅಲ್ಲ....ಮೊದಲಿನ...ಎರಡು...ಕಂತು...! ”

“ ಅದನ್ನು ಬೇಕಾದರೆ ನಾನು ಕಟ್ಟೀನಿ ; ನೀವೇನೂ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಡಿ. ಪ್ರಪೋಸಲ್‌ಗೆ ಸಹಿ ಹಾಕೋದೇನು ? ” — ಎನ್ನುತ್ತಾ ಮೇಜಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಫಾರಂನ್ನು ಹೊರಗೆ ತೆಗೆದೇಬಿಟ್ಟ ವಿಮಾಚಾರಿ !

“ ಅದಲ್ಲ ಸ್ವಲ್ಪ ತಡೀರಿ ! ನನಗೆ ಆಗಿನಿಂದ ನೀವು ಮಾತನಾಡಲು ಅವಕಾಶ ವನ್ನೇ ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲವಲ್ಲ ? ! ನಾನು ಈ ಕಾರ್ಖಾನೆಗೆ ಬರುವ ಮೊದಲು ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿದ್ದೆ. ಅಲ್ಲಿದ್ದಾಗಲೇ ಹತ್ತುಸಾವಿರಕ್ಕೆ ವಿಮೆ ಇಳಿಸಿದ್ದೆ. ಆಗಲೇ ಎರಡು ತಿಂಗಳು ಪ್ರೀಮಿಯಂ ಕಟ್ಟಿದ್ದಾಗಿತ್ತು, ಈಗ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ, ಸಂಬಳ ಉಳಿಕೆ ಯೋಜನೆಗೆ ಅದನ್ನು ಸೇರಿಸೋಕೆ ಆಗುತ್ತೇಂತ ನಿಮ್ಮ ಹತ್ತಿರ ಕನ್ಸಲ್ಟ್ ಮಾಡಲು ಬಂದಿದ್ದೆ ಅಷ್ಟೆ ! ” — ಎಂದೆ ಸಾವಕಾಶವಾಗಿ.

ನನ್ನ ಚಾತು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ವಿಮಾಚಾರಿಯ ಉತ್ಸಾಹವೆಲ್ಲಾ, ವಿಯೆಟ್ನಾಂ ಗುಂಡು ತಗುಲಿದ ಅವೆರಿಕನ್ ವಿಮಾನದಂತೆ ರೊಯ್ಯನೆ ಕೆಳಕ್ಕೆ ಕುಸಿಯಿತು. ಕುಳಿತ ಕಂಫಿಯಲ್ಲೇ ಆತ ಬೆವರೊರೆಸತೊಡಗಿದಾಗ, ನಾನೇ ಗಾಳಿ ಹಾಕಬೇಕಾಯಿತು.

ಈಚಿನ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಆತನನ್ನು ಕಂಡಾಗಲೆಲ್ಲಾ “ ಏನು ವಿಮಾಚಾರ ? ” — ಎನ್ನುತ್ತೇನೆ, ಸಮಾಚಾರಕ್ಕೆ ಬರಲಾಗಿ. ಆತ ಶುಷ್ಕ ನಗೆ ನಕ್ಕು ಸಾಗಿ ಹೋಗ್ತಾನೆ !

— ಈಶ್ವರ ಚಂದ್ರ

❖ ಸರ್ವಪಿತ್ರ-ಮಹಾ ಲಯ ❖

- ೧ ನೋಡೊಮ್ಮೆ ಹರಿಯಾಳು
ನಿನ್ನೆ ಮೊನ್ನಿನ ಬಾಳ್ವೆ,
ನಡೆದಂ ಬಂದಾದಾರಿ, ತೌರು, ಕೇರಿ
ಶತಮಾನ ಮೇಲರ್ಧ
ಬಂಧಂ ಬಾಂಧವರೆಲ್ಲ
ಸೆಣಸಿ ಗಳಿಸಿದ ಕೀರ್ತಿ. ಸ್ವಾತಂತ್ರ ಖ್ಯಾತಿ
- ೨ ಸ್ಪೂರ್ತಿ ಬೀಜವ ನಂಂಗಿ
ಧೂರ್ತ ಕಳೆಯನು ಬಿತ್ತಿ
ನೀ ಬೆಳೆದ ಕೆಸರಂಮಡಂ, ಕಾಡಂ, ಮೇಡಂ
ಎಲ್ಲೆಲ್ಲು ಹೆಬ್ಬಾವು,
ತೋಳ ಜಂಬುಕ, ವ್ಯಾಘ್ರ
ಮಸಳೆ, ಸುಳಿ, ವಿಷಪುಚ್ಚ. ಘಟಸರ್ಪವೆ
- ೩ ದಶಕ ಹತ್ತಿನೈದಂ
ದೋಚಿ ದಣಿದನು ಬಿಳಿಯ
ಗೆಳೆಯ ನೀನೇ ದಕ್ಷ ! ನಾಮೂಳೆ ಮಾತ್ರ
ತೆರಿಗೆ ನಮಗಲ್ಲವೇ
ಎಪ್ಪಾದರೇನಂತೆ
ಎದೆನಾಟಿ ತಪಮೌಲ್ಯ, ಹೊನ್ನ ಶೂಲ
- ೪ ಬಿಳಿಯನಂಗಳಿಗೆ ಬೇಕಂ,
ಕೋವಿ, ದಾಳೀ, ದಂಡಂ
ನೀ ಅಹಿಂಸಾವ್ರತಿ ಸಾಕು ಬಿಳಿಟೋಪಿ
ನೆನಪೆಲ್ಲ ದಂಸ್ವಪ್ನ
ನಿನ್ನ ಕಲೆ ದಂವ್ಯಸನ
ನೀ ಕಡೆದ ಕಡಂ ಬವಣೆ, ಬಾಹುಬಲಿವೂರ್ತಿ
- ೫ ಯೋಜನೆಯ ಅತಿವೃಷ್ಟಿ
ಯಾಚನೆಯ ವಿಂತಸೃಷ್ಟಿ
ಭಾಷಣದ ಪರಾಕಾಷ್ಠಿ, ಮಂದ ದೃಷ್ಟಿ

ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೂ ವೊಳೆಯುತ್ತ
ಕಿತ್ತಪ್ಪು ಬೆಳೆಯುತ್ತ
ಕ್ರಾಂತಿ ಬೋಳಿಸುತ್ತ ಶಾಂತಿ ದೂಡುತ್ತ

೬ ತಿಮಿರ ರೂಪನೆ ನಿನಗೆ
ಇದಿಗೋ ದೀಪದ ಮಾಲೆ
ನಿನ್ನ ಕಲ್ಪನೆ ಸಗ್ಗ ಕಿದೋ ನೇಣು ಹಗ್ಗ
ಇದಿಗೋ ಕೈದರ್ಪಣ
ನನ್ನ ಕರ್ವದ ಬಿಂಬ
ಇದಿಗೋ ತಿಲತರ್ಪಣ ಕೈ ಬಾಯಿ ತುಂಬ
—ಎಂ, ಎಸ್. ಶ್ರೀಕಂಠಯ್ಯ

ಅಚ್ಚರಿ

“ನಿಮ್ಮ ವಂಗನ ನೋಡಿರಿಲ್ಲಿ
ಎಲ್ಲ ನನ್ನ ರೂಪು !
ನನ್ನ ಕಣ್ಣು, ನನ್ನ ಮೂಗು !
ನನ್ನದೇ ಸ್ವರೂಪು !!”

”ನನ್ನ ಬಾಯಿ ! ನನ್ನ ಬಣ್ಣ !”
—ಎಂದಳೆನ್ನ ಚಿನ್ನ !
“ನಿಮ್ಮದೇನು ? ಎಲ್ಲ ನನದೆ
ಬಿಟ್ಟು ನೋಡಿ ಕಣ್ಣ !”

ನಕ್ಕೆ ನಾನು, ಎಲ್ಲ ಸಾಧು,
ಆದರವನು ಗಂಡು !
ಹೋತಿಲ್ಲವೆ ನನ್ನ ನವನು ?
ಎಂದೆ, ಸೆಳೆದಕೊಂಡು !!

ಅಸ್ತಿ, ಇಸ್ತಿ ಎಂದಳವಳು
ಮೊಗವ ಮಂಚ್ಚಿ ಕೊಂಡು !
ಕಳ್ಳ ತನದಿ ವಂಗನ ಮಾವಿ
—ನಂದಿದಾರವ ಕಂಡು !!

—ತ್ರೀಮೂರ್ತಿ

❀ ಕೊರವಾವಲೋಕನ ❀

ಕ್ಲಬ್ಬಿಗೆ ಹೋದಾಗ ಕೊರವ ಒಬ್ಬನೇ ಕುಳಿತಿದ್ದ, “ಎಲ್ಲಯ್ಯಾ ! ಜತೆಹಿಂಡು?” ಎನ್ನುವ ಸೂಚಕಾರ್ಥ ಹಂಚಿತ್ತಿ ತಲೆ ಕುಲಂಕಿದೆ. ಹುಲ್ಲಂಗಾವಲಿನ ತಂದಿಯಲ್ಲಿ ಮೇಜಿನ ಸಂತ್ತ ಮೂರು ಕುರ್ಚಿಗಳಿದ್ದವು. ಅವುಗಳತ್ತ ಅವ ದೃಷ್ಟಿ ಹರಿಸಿದ. ಅವನ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ನಾನೂ ಹಿಂಬಾಲಿಸಿದೆ. ಅರವಾಮೊದ್ದು ಅಲ್ಲಿದ್ದುದು ತಿಳಿಯಿತು ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಘಟು, ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಗೋಪು ಇರಬಹುದು. “ ನೀನ್ಯಾಕೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗ ಲಿಲ್ಲ ? ” ಎಂದೆ. ಕುಳಿತು “ ಬೇರರ್ ” ಅಂತ ಕೂಗಿದೆ.

“ ಹೋಗಿದ್ದೆ, ಅವರಾಗಲೇ ಸಭೆ ಸೇರಿ ಎರಡು ತಾಸಾಗಿರಬಹು. ಮೂವರ ಕಣ್ಣು ಹನಿಹಿಡಿದ ಗಾಜಿನಂತಿತ್ತು. ನಿರ್ಲಿಪ್ತರಾದಂತಿತ್ತು, ಆ ಅವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿನ ಶೃಂಗಸಭೆಯಲ್ಲಿ ನನಗೆ ತಾಣವಿಲ್ಲ ಅಂತ ಬಂದಂಜಿಟ್ಟೆ. ಏನೇನೇನೋ ಮಾತ ನಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಠರಾವು ಸೂಚಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಇದೂ ಒಂದು ತರಹ ನಿರ್ಲಿಪ್ತ ಶೃಂಗ ಸಭೆ ಗುಟ್ಟಾಗಿ ನಡೆಯಬೇಕಾದ್ದು, ನಾನಿರಬಾರದು ಅಂತ ಬಂದಂಜಿಟ್ಟೆ ” ಎಂದ ಕೊರವ.

“ ಅಲಿಪ್ತ ರಾಷ್ಟ್ರದವರ ಶೃಂಗಸಭೆ ಅಲ್ಲಾದರೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಹೋಲಿಸಿ ಈ ಮೂವರ ಇಲ್ಲಿನ ಸಭೆಗೆ ತಾಳೆ ಹಾಕುತ್ತೀಯಲ್ಲ ! ಇದು ನ್ಯಾಯವೇ ? ” ಎಂದಂ ಕೇಳಿದೆ.

“ ಮತ್ತೇನಂತೆ. ಹಸಂಗಳೆಲ್ಲಾ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಸೇರಿಕೊಂಡು ಹುಲಿಗಳಂ ಉಗುರು ಬೋಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು, ಹಲ್ಲು ಕೀಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಅಂತ ಠರಾವು ಮಾಡಿದರೆ ಹೇಗೋ ಹಾಗೆಯೇ ! ದಿವ್ಯ ಅಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಉಧಾಯಿಸಂಕೈ ಶಕ್ತಿ ಇಲ್ಲದ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳು ಸಭೆ ಠರಾವುಗಳನ್ನು ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಉಧಾಯಿಸಂಕೈ ಶುರು ಮಾಡ್ತಾರೆ, ಇಲ್ಲಿ ಇವರೂ ನಿರ್ಲಿಪ್ತರಾಗಿ ತೊದಲುತ್ತಾ ಠರಾವು ಉಧಾಯಿಸ್ತಿದಾರೆ. ಏನು ವ್ಯತ್ಯಾಸವೋ ? ಕಾಣೆ. ಪರಿಣಾಮ ಶೂನ್ಯವೇ ! ” ಅಂದ.

“ ನಿರ್ಲಿಪ್ತ ಅವಧೂತ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಮೂವರು ಗೆಲೆಯರು ಬಂದಿದ್ದಾರಲ್ಲ, ಅಂತ ನಿನಗೆ ಹೊಟ್ಟೆಕಿಚ್ಚು. ಅದಕ್ಕೇ ಹಾಗೆ ಕೊಂಕು ನುಡಿಯುತ್ತೀ ” ಎಂದೆ ನಾನು.

ಆದರೂ ಅವನಂದಿದ್ದರಲ್ಲಿ ಸತ್ಯಾಂಶವಿದೆಯೇನೋ ಅನ್ನಿಸುತ್ತಿತ್ತು.

* * * *

ಇನ್ನೂ ಸಂಜೆ ಎಂಟು ಗಂಟೆ ಆಗಿಲ್ಲ. ಆಗಲೇ ಘಟುವಿಗೂ ಕ್ಲಬ್ಬಿನ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಗೂ ಹಣಾಹಣೆ ಮಾತಾಟ ಶುರುವಾಗಿಬಿಟ್ಟಿತ್ತು. ಬಿಳಿ ಕುದುರೆಯ ಕಾಲುಗೊರಸುಗಳಂಕೂಡ ತೋಯ್ದು ಹೋಗುವಷ್ಟು ಕಾಲ ಆಗಿತ್ತಿಲ್ಲ. ಅಷ್ಟರಲ್ಲೇ ಇವರಿಬ್ಬರೂ ಯಾಕೆ ಹೀಗೆ ಋತ್ವಿಕಗಳ ತರಹ ಉಗಳಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎಂದಂ ನನಗೆ ಅನ್ನಿಸಿತು.

ಆಗತಾನೇ ನಾನು ಕ್ಲಬ್ಬಿಗೆ ಕಾಲಿಟ್ಟಿದ್ದೆ, ಇದ್ದಲ್ಲೇ ನಿಂತಿದ್ದೆ. ಈ ಜಗಳದಲ್ಲಿ ನನ್ನನ್ನೂ ಎಳೆತಾರೆ. ಯಾರಕಡೆ ಮಾತನಾಡಿದರೂ ಇನ್ನೊಬ್ಬರು ಉಗೀತಾರೆ.

ತೆಪ್ಪಗೆ ಹಿಂತಿರುಗಿ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಲೇ ? ಇಂದು ಕ್ಲಬ್ಬಿನ ಅವಾಂತರದಲ್ಲಿ ಪೇಚಿಗೆ ಸಿಗುವ ಬದಲೂ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿನ ಅವಾಂತರ ಅನುಭವಿಸುವುದೇ ಕ್ಷೇಮ ಎನ್ನಿಸ ಹತ್ತಿತು.

ಆಷ್ಟರಲ್ಲೇ ಯಾರೋ ನನ್ನ ತೋಳವೇಲೆ ಕೈ ಹಾಕಿದರು. ಹಿಂದುಗಡೆ ಯಿಂದ ತೋಳಿನವೇಲೆ ಕೈ ಹಾಕಿ “ಅಮ್ಮಾಲೇ” ಅಂತ ಕ್ಲಬ್ಬಿನಲ್ಲಿ ಯಾರಾದರೂ ಆದರದಿಂದ ಮಾತನಾಡಿಸಿದರೆ ಮುಂದೆ ಅವರು ನಮ್ಮ ಜೇಬನ್ನು ಖಾಲಿ ಮಾಡಿಯೇ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ ಅಂತ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಗೊತ್ತು. ಆದುದರಿಂದ ಚಕಿತನಾಗಿ ಹುಪಾರಾದೆ ಹಿಂತಿರುಗಿದೆ.

ಕೊರವ ನಿಂತಿದ್ದ “ಈಗತಾನೇ ಬಂದೆ, ನಿನ್ನ ಹಿಂದೆಯೇ ಬಂದೆ. ನೀನು ಕಂಡಿದ್ದನ್ನು ನಾನೂ ಕಂಡೆ. ಮನೆಗೆ ಹಿಂತಿರುಗುವ ಯೋಚನೆ ನಿನಗೆ ಬಂದಿರ ಬಹುದು ಅಂತ ಊಹಿಸಿದೆ. ಅದಕ್ಕೇ ತೋಳವೇಲೆ ಕೈ ಹಾಕಿ ಕ್ಲಬ್ಬಿನೊಳಕ್ಕೆ ದೂಡಿಕೊಂಡಾದರೂ ಹೋಗೋಣ ಅಂತ, ಬಾ ಏನು ಜಗಳ ಅವರದು ವಿಚಾರಿ ಸೋಣ” ಅಂತ ಹೇಳಿದ. ಕರಡಿ ಕೈಲಿ ಸಿಕ್ಕಿ ಹಾಕಿಕೊಂಡ ಕೃಷ್ಣನ ತರಹ ಕೊರವನ ಕೈಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಹಾಕಿಕೊಂಡು ನಾನು ಕ್ಲಬ್ಬಿನೊಳಕ್ಕೆ ಹೋದೆ, ಬೆಂಗಾವಲಿನಂತೆ ಕೊರವನು ಹಿಂದೆ ಬಂದ,

ನಮ್ಮನ್ನು ಕಂಡ ಘಟು “ಇಲ್ಲಿಗೇ ಬನ್ನೋ ! ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತೋ ಕ್ಲಬ್ಬಿಗೆ ಬರೋದು ” ಅಂತ ಘರ್ಜನೆ ಹಾಕಿದ. “ಬನ್ನೀ, ಬನ್ನೀ, ಹೂ ಕೊಳ್ಳಿ ಬನ್ನಿ” ಅಂತ ವಿಸೀತರಹಾನೇ ಕ್ಲಬ್ಬಿನ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯೂ “ಬನ್ನೀ, ಬನ್ನೀ, ಜಿನ್ ಇಳಿಸಿ ಬನ್ನೀ” ಅಂತ ಸೌಜನ್ಯತೆಯಿಂದ ಸ್ವಾಗತಿಸಿದ. ಇಬ್ಬರೂ ಅವರ ಮೇಜಿನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಕುಳಿತೆವು.

ನಮ್ಮಿಬ್ಬರನ್ನೂ ಅವರು ಕರೆದಿದ್ದರೂ. ಅವರವರು ಪರಸ್ಪರ ನೋಡುವಾಗ ಈಟಿ ಭರ್ಜಿಗಳನ್ನೇ ಹಾಯಿಸುತ್ತಿದ್ದರು, ಬಲು ಆತಂಕ ಘಟುವಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ತಡಕೊಳ್ಳಲಾರ. ಅವನೇ ಮೇಲೆಬಿದ್ದು ಒದರಿದ, “ನೋಡೋ ! ಈ ನಫ್ಫ ಟಾಲ್ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿನ. ಸಂಜೆ ಬಂದು ಇಡ್ಲಿ ಸಾಂಬಾರ್ ತಾ ಅಂದೆ, ಬೇರರ್ ತಂದಿಟ್ಟು. ಒಂದು ಚಮಚ ತಿಂದೆ, ಮಣ್ಣು ತಿಂದಹಾಗೆ ಇತ್ತು. ಇನ್ನೊಂದು ತಿಂದೆ. ಅದೂ ಸಪ್ಪಗಿತ್ತು. ಎಲ್ಲರೂ ರುಚಿ ದೊರಕುತ್ತೇನೋ ಎಂದು ತಿಂತಾನೇ ಇದ್ದೆ, ಒಂದು ತುತ್ತಾದರೂ ರುಚಿಯಾಗಿರಬೇಕಲ್ಲ ! ಬೇರರ್ ಆನ್ನು ಕರೆದು ಬೈದೆ ಅವ ಅಡಿಗೆ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಅಡಿಗೆಯವನನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಬಂದ. ಅಡಿಗೆಯವ ಸತ್ಯವಂತ “ತಪ್ಪಾಯ್ತು ಸಾರ್ ! ಉಪ್ಪು ಹಾಕುಕ್ಕೆ ಮರೆತು ಹೋಗಿದೆ ಎಂದ. ಆಮೇಲೆ ಬೇರರ್ ಬಿಲ್ ತಂದ. ಸಹಿ ಹಾಕುಲ್ಲ ಹೋಗು ಎಂದೆ. ಅಷ್ಟುಹೊತ್ತಿಗೆ ಈ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿ ನನ್ನ ಪರಮ ಮಿತ್ರ ಅಂತ ಬೇರೇ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ, ಇವ ಬಂದ, ಅವನ ಹತ್ತಿರ ಇದ್ದ ವಿಷಯ ಹೇಳಿಕೊಂಡರೆ, ಅವನೇನಂದ ಗೊತ್ತೆ

ಉಪ್ಪು ತರಿಸಿ ಹಾಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಉಪ್ಪು ಸಾಲದಂ ಅಂತ ನಿನ್ನ ನಾಲಿಗೆ ಗುರ್ತಿಸದೆ ಹೋಗುವ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದರೆ ಮಣ್ಣು ತಿಂದರೂ ಬಿಲ್‌ಗೆ ಸೈನ್ ಮಾಡ ಬೇಕು ಅಂತ ನೀತಿ ಹೇಳಾನೆ, ಇಂತಹಾ ಗೊದವಂಟ್ಟಿಗಳನ್ನ ನಮ್ಮನೆ ತಿಥಿ ಊಟಕ್ಕೂ ಕರೆಯಲ್ಲ ” ಎಂದ ಘಟು.

ನಾನು ತಲೆ ಕೆರೆದುಕೊಂಡೆ, ಘಟು ಮನೆ ತಿಥಿಗೆ, ಕ್ಲಬ್ಬಿನಿಂದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ರನ್ನು ಬ್ರಾಹ್ಮಣಾರ್ಥಕ್ಕೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಾನೆ ಎನ್ನುವುದು ನನಗೆ ತಿಳಿದಿರ ಲಿಲ್ಲ. ಅಂತೂ ಅವನ ಪಿತ್ಯಗಳು ಇಂತಹ ಬ್ರಾಹ್ಮಣಾರ್ಥ ಆದಮೇಲೆ, ನರಕದಲ್ಲಿದ್ದ ದ್ದರೆ ರೌರವಾದಿ ನರಕಕ್ಕೆ ಹೋಗುವುದು ಖಂಡಿತ ಎನ್ನಿಸಿತು.

ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯ ಕಡೆ ತಿರುಗಿದೆ. “ ಘಟು ಹೇಳಿದ್ದೆಲ್ಲಾ ನಿಜ. ” ಅಂತಷ್ಟೇ ಹೇಳಿದ. “ ನಿನ್ನ ಬಿಲ್ಲಿಗೆ ನಾನೇ ಸೈನ್ ಮಾಡ್ತೀನಿ ಅಂತಲೂ ಹೇಳಿದೆ, ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದರೆ ನಿನ್ನ ತೌಡು ಹರೀತೀನಿ ಅಂತ ಹೆದರಿಸಿದ ” ಎಂದೂ ನುಡಿದ.

ಇವನನ್ನು ಹೇಗೆ ಸಮಾಧಾನ ಮಾಡುವುದು ? ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರವಾದಿಗಳ ತರಹ ಊರಿಗೆಲ್ಲಾ ಒಂದಂ ಮಂತ್ರ ಆದರೆ ನಮ್ಮ ಕೇರಿಗೇ ಒಂದಂ ಮಂತ್ರ ಇರಲಿ ಅನ್ನುವ ವರಂತೆ ಇವನೂ ಹುಚ್ಚಾಡ್ತಾ ಇದಾನಲ್ಲ ! ಎಂದನ್ನಿಸಿತು.

ಕೊರವನಿಗೆ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿನ ಚಲನವಲನಗಳು ಸುಲಭವಾಗಿ ತಿಳಿದು ಬಿಡುತ್ತದೆ. ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಬುದ್ಧಿ ಮುಂಡೇದಕ್ಕೆ. ನನಗಿಂತ ಮುಂದುವರೆದು ಯೋಚಿ ಸ್ತಾನೆ. ಈಗಲೂ ಹಾಗೆ ಆಯಿತು. ಅವನಂದ.

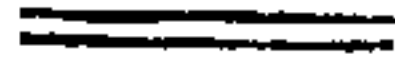
“ ನೋಡೀಪ್ಪಾ, ಇದರ ನ್ಯಾಯಾನ್ಯಾಯ ಪರಿಶೀಲಿಸಬೇಕಾದರೆ ನ್ಯಾಯವಾದಿ ಗಳೇ ಬರಬೇಕು. ಹೇಗೂ ಗಡಿಬಿಡಿ ವಿಚಾರಿಸಲು ಶ್ರೇಷ್ಠ ನ್ಯಾಯಮೂರ್ತಿಯಾಗಿದ್ದ ಮಹಾಜನ್ ಅವರೇ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರ್ತಾರೆ. ಅವರಿಗೆ ಈ ತನಿಖೆಯನ್ನೂ ಒಪ್ಪಿಸೋಣ ಅವರ ತೀರ್ಮಾನದಂತೆ ನಡೆದುಕೊಂಡರೆ ಆಯಿತಲ್ಲ ! ” ಎಂದ.

“ ಹಲ್ಲಾ, ಸೈ. ” ಅಂದ ಕ್ಲಬ್ಬಿನ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿ.

“ ನಂದೂ ನ್ಯಾಯ ಅಂದರೆ, ನಾನೂ ಸೈ ” ಎಂದ ಘಟು.

ಆದರೂ ಘಟು ಒಳ್ಳೆಯವ. ನಮಗೆಲ್ಲಾ ಆ ಮೇಲೆ ಕೈಂಕರ್ಯ ನಡೆಸಿದ.

❀ N. G. O. ಇನ ಗಾಂಧೀವ ❀

ಇಂದಾ-ಗೆ ಗುಮಾಸ್ತೆ ಗುಂಡೂರಾಮಯ್ಯನಿಗೆ ನವರಾತ್ರಿ ಬಂತು ಅಂತ ಅಷ್ಟೇನೂ ಖುಷಿಯಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ಒಂದೆರಡು ದಿನವಾದರೂ ಒಬ್ಬಟ್ಟು ಪಾಯಸ ಚಿತ್ರಾನ್ನ ಕಾಣಬಹುದು ಅಂತ ಆಸೆಯೇನೋ ತುಸು ಆಗಿತ್ತು ಕಾರಣ ಇಷ್ಟೇ. ಅವನ ತಂದೆ ಸತ್ತು ಎಂಟು ವರ್ಷಗಳಾಗಿತ್ತು. ಕಡೆಯ ಮೂರು ತಿಂಗಳ ಪೆನ್‌ಷನ್ ಹಣವನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಈ ನವರಾತ್ರಿಗೆ ಮಂಚಿ ಪಾವತಿ ಮಾಡಿದ್ದರು ಒಟ್ಟು ೪೦ ಚಿಲ್ಲರೆ ರೂಪಾಯಿ ಗುಂಡೂರಾಮಯ್ಯನ ಕೈಲಿ ಯೂಣ ಯೂಣಿಸುತ್ತಿತ್ತು.

ಯೂಣ್ ಯೂಣ್ ಅಂತ ಜೇಬಿನಲ್ಲಿ ಲಕ್ಷಿಯ ಗೆಜ್ಜೆ ಕಂಣಿತ ಮಾಡಿಸುತ್ತ ಗುಂಡೂರಾಮಯ್ಯ ಮಹಾಲಯದ ಹಿಂದಿನ ದಿನ ಸಂಜೆ ಮನೆಗೆ ಹೋದ. ತಿಂಗಳ ಮದ್ಯದಲ್ಲಿ ಗಂಡ ರೂಣ ರೂಣಿಸುತ್ತ ಮನೆಗೆ ಬಂದರೆ ಎಲ್ಲರ ಕಿವಿಗಳೂ ನೇರವಾದುವು. ಎಲ್ಲರೂ ಬಂದಂ ಸ್ವಾಗತಿಸಿದರು,

ಮೊದಲೂ ಆಮ್ಮ ಮಾತನಾಡಿದಳು “ಏನೋ! ಗಂಡಂ ಹಬ್ಬಕ್ಕೆ ಅಂತ ಸರಕಾರದವರು ಸಂಬಳದ ಮಂಗಳಡ ಕೊಟ್ಟರಪ್ಪಾ ಎಂತಹ ಒಳ್ಳೆ ಸರ್ಕಾರಾಪ್ಪಾ! ಎಷ್ಟು ಕನಿಕರ ಅವರಿಗೆ! ಅವರನ್ನು ಅಂದೋರಬಾಯಲ್ಲಿ ಹಂಳು ಬೀಳಬೇಕು. ಬಂದ ಹಣವನ್ನು ಹುಪಾರಾಗಿ ಬಳಸಪ್ಪ, ದುಂದಂ ಕರ್ಚುಮಾಡಿ ಆಮೇಲೆ ಕಣ್ ಕಣ್ ಬಿಡಬೇಡ. ಏನಾದರೂ ಒಂದೆರಡು ರೂಪಾಯಿ ವಿಂಗವ ಹಾಗಿದ್ದರೆ, ಒಂದಂ ಕುಟಾಣಿ ತಂದಂ ಕೊಡಪ್ಪ. ಎಲಡಿಕೆ ಅಭ್ಯಾಸ ತುಂಬಾದಿನದ್ದು. ಈಗ ಹಲ್ಲಿಲ್ಲ ಆದರೂ ಬಾಯಿ ಮಂಲಂ ಮಂಲಂಗುಟ್ಟುತ್ತೆ, ಕುಟಾಣಿ ತಂದು ಕೊಟ್ಟರೆ ಎರಡೆಲೆ ಅಡಿಕೇನ ಕುಟ್ಟಿ ತಿನ್ನಬಹುದಂ” ಎಂದಳು.

ಆಮೇಲೆ ಸರಸು ಶುರು ಮಾಡಿದಳು. ಮೊದಲ ಮಗಳೂ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಓದುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ. ಫ್ರೀಷಿಪ್ಪಿನ ಬೆಂಬಲವೇ ಆಸ್ತಿ. “ಅಪ್ಪಾ! ಏನಾರ ಪುಡಿಗಾಸು ವಿಕ್ಕರೆ, ೫೦-೭೦ ಪೈಸೆ ಕೊಡುಕ್ಕಾದರೆ ಕೊಡಪ್ಪಾ! ಜಡೆತುದೀಗೆ ಕಟ್ಟುಕ್ಕೆ ಒಂದಂ ಹೊಸಾ ರಿಬ್ಬನ್ ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ, ಹಳೆಸೀರೆ ಅಂಚು ಕಟ್ಟಿ ಕಟ್ಟಿ ಬೇಜಾರಪ್ಪ” ಎಂದಳು.

ಮರಿ ಶುರುಮಾಡಿದ, ಪಿ.ಯು ಸೀ ಲಿ ಓದೋ ಕುಮಾರ ಕಂಠೀರವ “ಅಪ್ಪಾ! ನನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತರೆಲ್ಲ ಪೌಟನ್‌ಪೆನ್ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಎರಡಂ ರೂಪಾಯಿ ಕೊಡುಕ್ಕೆ ಆದರೆ ನಾನಂ ಒಂದು ಪೌಟನ್‌ಪೆನ್ ಕೊಂಡುಕೊಡತೀನಪ್ಪಾ! ತುಂಬಾ ಆಸೆ ಆಗುತ್ತಪ್ಪಾ! ಪುಸ್ತಕ ಕೊಂಡು ಕೊಡಂ ಅಂತ ಕೇಳಿಲ್ಲ. ನೋಟ್ಸ್ ಓದೇ ಪ್ಯಾಸ್ ಮಾಡ್ತೀನಿ ಎಂದಂ ಅಹವಾಲಿಸಿದ.

ಅಪ್ಪುಹೊತ್ತಿಗೆ ಕಾಫೀಲೋಟವನ್ನೂ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಹೆಂಡತಿ ಒಳಗಿನಿಂದ ಬಂದಳು. ತಂದೆ ಗುಂಡುರಾಮಯ್ಯನ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟಳು.

“ಕಾಫಿಪುಡಿ ಎಲ್ಲಿತ್ತೇ” ಅಂದ ಗುಂಡುರಾಮಯ್ಯ ಗುಟ್ಟುಕರಿಸುತ್ತಾ,

“ಸಡಗರ ಪಡುತ್ತಾ ಇದ್ದಿರಿ ಮನೆಗೆ ಬಂದಾಗ ಅದಕ್ಕೇ ಬೇಗ ಹಿಂದಂಗಡೆ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಫಿಪುಡಿ, ಹಲ ಸಾಲ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಂದೆ. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಆಗೋ ಅಪ್ಪು ತಂದಿದೀನಿ. ಒಂದು ಹೊತ್ತಿಗೆ” ಎಂದಳು ಹೆಂಡತಿ.

“ಅಡಿಗೆ ಮನೇಲೇ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಕಾಫಿ ಕೊಡ್ತೀನಿ ಬನ್ನಿ ಎಂದಳು ಮಕ್ಕಳತ್ತ ತಿರುಗಿ.

“ಎಲ್ಲಾ ಇಲ್ಲೇ ಇರಲಿವೊ ! ನೀನೂ ಕೂತುಕೋ ! ನಿಂಗೇನು ಬಯಕೆಯೋ ಅದನ್ನು ನೀನು ಹೇಳಿಕೋ ಅಡಿಗೆಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಮಿಕ್ಕವರಿಗೆ ಕಾಫಿ ನಾನು ತಂದು ಕೊಡ್ತೀನಿ” ಎಂದೂ ಸರಸು ಹೇಳಿ ಅಡಿಗೆಮನೆಗೆ ಹೋದಳು.

ಅಡಿಗೆ ಮನೆಗೆ ಎಂದರೇನು ? ಕೂತಲ್ಲಿಂದ ಬಾಗಿಲು ದಾಟಿದರೆ ಅಡಿಗೆ ಮನೆ

“ಎಲ್ಲರೂ ಏನೇನನ್ನೋ ಕೇಳಿದರು ನಿಂಗೇನು ಬೇಕೇ” ಎಂದೂ ಗುಂಡು ರಾಮಯ್ಯ ಬಲು ಆದರದ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ. ಬಡ ಗಂಡನ ಗಂಟಲನ್ನು ತಂಪು ಮಾಡುಕ್ಕೆ ಸಾಲ ತಂದಳಲ್ಲ ಅಂತ ಅವನ ಎದೆ ತುಂಬಿ ಬಂದಿತ್ತು.

“ ನನಗೆ ಏನೂ ಬೇಡ ಅಂದ್ರೆ,” ಎಂದಳು ಹೆಂಡತಿ.

“ಕೇಳೋದು ಕೇಳಿಕೋ ಆಗುತ್ತೋ ಬಿಡುತ್ತೋ ಆಮೇಲೆ ಯೋಚಿಸೋಣ” ಎಂದ ಗುಂಡುರಾಮಯ್ಯ.

“ಹಾಗಾದರೆ ನಾಲ್ಕು ಪ್ಲಾಸ್ಟಿಕ್ ಬಳಿ ತೊಟ್ಟುಕೊಡ್ತೀನಿ ಅಂದ್ರೆ. ಮನೆಯ ವರ್ಷದ ಹಿಂದೆ ಗೌರಿ ಹಬ್ಬಕ್ಕೆ ತೊಟ್ಟುಕೊಂಡ ಗಾಜಿನ ಬಳೆಗಳೆಲ್ಲ ಒಡೆದು ಹೋಯಿತು” ಎಂದಳು ಹೆಂಡತಿ.

ಗುಂಡುರಾಮಯ್ಯನ ಮನಸ್ಸು ಕಲಕಿ ಹೋಯಿತು. ಇಂತಹ ಹೆಂಡತಿ ಜಾಣ ಮಕ್ಕಳು; ಕೇಳುವುದಾದರೂ ಏನನ್ನ ! ಅದನ್ನು ತಂದು ಕೊಡದೆ ಇದ್ದರೆ ? ಅನ್ನಿಸಿತು, ಕಾಫಿ ಮಂಗಳಿಸುವ ತನಕ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿದ. ಆಮೇಲೆ ಅಂದ.

ಅಪ್ಪನ ಪೆನ್‌ಶನ್ ಹಣ ೪೦ ರೂಪಾಯಿ ಇವತ್ತು ಸಿಕ್ಕಿತು ಎರಡು ವರ್ಷ ದಿಂದ ವಿಮಾ ಕಂತು ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ಕಟ್ಟಿದರೆ ನಿಮಗೆಲ್ಲಾ ಸ್ವಲ್ಪ ಅನುಕೂಲ ಸಿಗಬಹುದು ಅಂತ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಸಮಾಧಾನ ಆಗುತ್ತೆ. ಹಾಗೆ ವಿಮಾ ಕಂತು ಕಟ್ಟಲೇ ಅಥವಾ ನೀವು ಕೇಳಿದ್ದನ್ನೆಲ್ಲಾ ತಂದೂ ಹಬ್ಬ ಮಾಡಲೇ ?” ಎಂದೂ.

“ವಿಮಾ ಹಣ ಕಟ್ಟಿ” ಎಂದರು ಎಲ್ಲರೂ.

ಗುಂಡುರಾಮಯ್ಯ ತುಸು ಮೆರುಗಿದ.

—ಕುಮಾರ್

ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿಯ ಮಿತವ್ಯಯಕ್ಕೆ

ಹಾಗೂ

ಪ್ರಕಾಶಮಾನವಾಗಿರುವುದಕ್ಕೆ

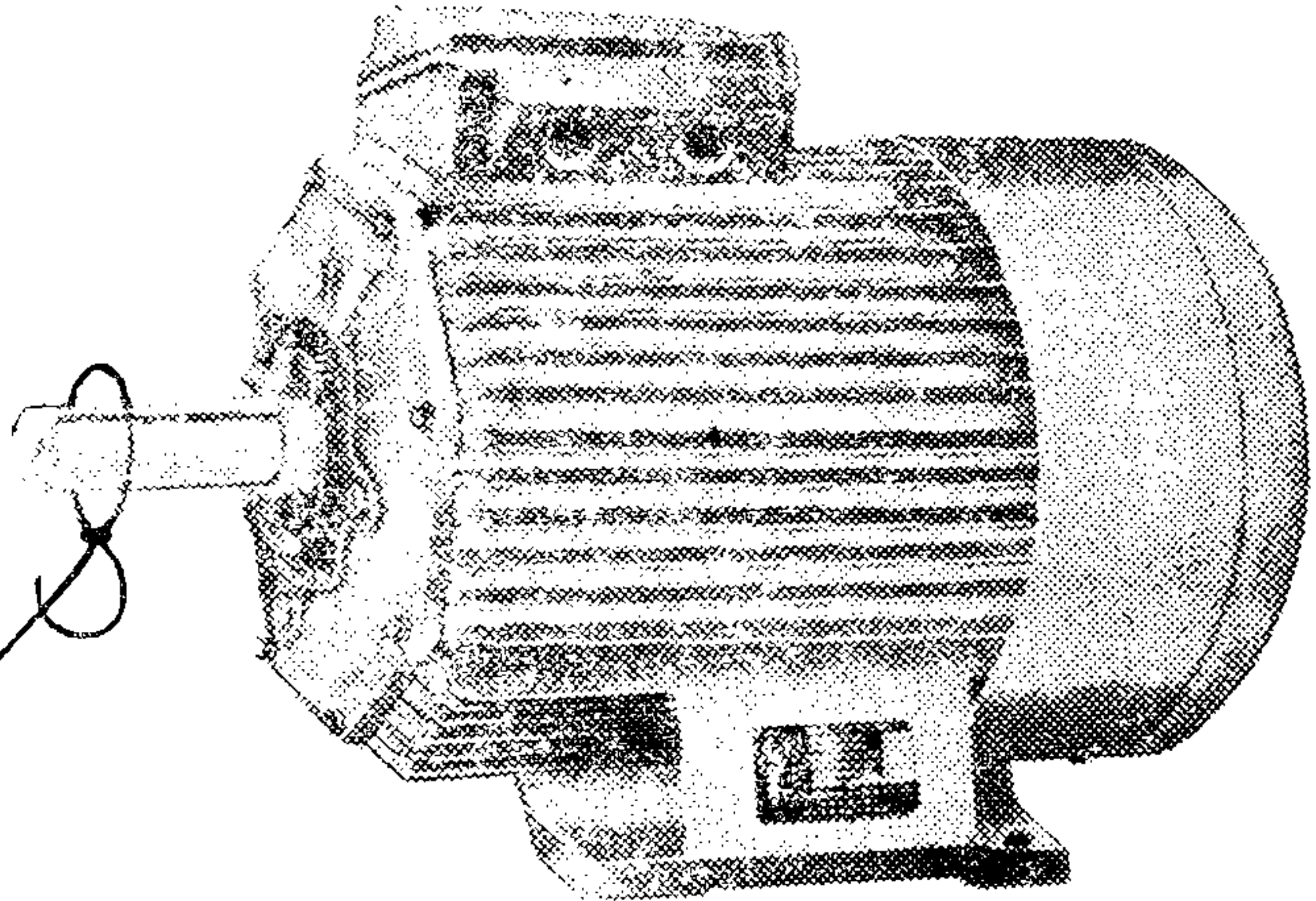
ಬೆಂಗಾಲರ್

ಬಲ್ಬುಗಳು

ಬೆಂಗಾಲರ್ ಎಲೆಕ್ಟ್ರಿಕಲ್ಸ್, ಬೆಂಗಳೂರು-೩

Kirloskar

Oil immersed Starters manufactured by Kirloskar-Asea Ltd., are available from us for Slip-ring Motors (up to 70 h.p.) and Squirrel Cage Motors (up to 60 h.p.)

ASP/KEC/61

Manufacturers

KIRLOSKAR ELECTRIC CO. LTD.

P. O. BOX NO. 1017 BANGALORE 3 INDIA

Sole Distributors: PARRY & CO. LTD.

P. O. Box No. 12, Madras 1

P. O. Box No. 208, Calcutta 1

P. O. Box No. 506, Bombay 1 BR

P. O. Box No. 172, New Delhi 1